

*Истински истории
за чудесата
на улица Азуза и
отвъд*

от Томи Уелчел

ПРЕДИСЛОВИЕ от Мишел П. Грифит

„Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, бесове изгонвайте“
(Матей 10:8)

УЛИЦА АЗУЗА И СЛАВАТА ШЕКИНА

Ако четете тази книга, най-вероятно вече сте запознати със съживлението на улица Азуза. Но за тези, които не са, номер 312 на улица Азуза, Лос Анджелис, Калифорния беше земният адрес на Бог от април 1906 г. до ноември 1909 г. Какво имам предвид?

Божията слава обитаваше този бивш склад и конюшня в първите години на XX век, освобождавайки творчески чудеса на изцеление двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, в продължение на три години и половина. Липсващи крайници израснаха там, където нямаше такива, очни ябълки се напълниха в празни гнезда, ракови израстъци паднаха и животът беше възстановен, докато Славата Шекина изпълваше сградата.

За някои „шекина“ е непознат термин. Според равинското учение думата означава „Бог е тук в тази скиния“. Самата дума не е библейска, но Славата Шекина се намира в Писанието. В цялата книга Изход е описан „облак“. В Изход 13:21 *„И Господ вървеше пред тях (Израелтяните), денем в облачен стълб, за да ги оправя из пътя“*. По-късно в Изход 24:15-17 облак покрива планината и *„... славата на Господ се установява на планината Синай“*. Във Второ Летописи 5:13-14, когато храмът на Соломон беше посветен, *„... домът на Господ беше изпълнен с облак, ... защото славата на Господ изпълни Божия дом“*.

Същият облак на славата обитаваше стените на мисията на улица „Азуза“ и дори витаеше от външната страна на сградата по време на съживлението, всеки ден и нощ в продължение на три години и половина. В определени нощи пламъци можеха да се видят, изстрелващи се от покрива на мисията, сливащи се с пламъци, изстрелвани от небето към мисията. Това също е Славата Шекина, описана в Изход 13 като „огнен стълб“, който води израелтяните през нощта. Също така, в Изход 24:17 *„... славата на Господ се появи на върха [на планината Синай] като изгарящ огън“*.

Еврейските учители също вярват, че пламъците на огъня са ангели, наречени серафими, което означава „горящи“. Пламъците над Азуза бяха огнени ангели, идващи от небето, носещи чудеса и завръщащи се на небето, за да получат още чудеса.

В Йоан 1:51 Исус каза: „Истина, истина ви казвам, ще видите небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син“, Този, който е стълбата между небето и земята. Каква красива картина рисува за себе си нашият Господ – небесната магистрала между земята и рая. Не е чудно, че когато „горящият покрив“ светна през нощта над улица „Азуза“, се засилиха творческите изцелителни явления, като израстването на крайници, всичко в името на Исус от Назарет.

Тази Божия слава Шекина и тези огнени ангели са сърцето на Отец, изразяващо се видимо „на земята, както е на небето“ (Мат. 6:10), или както казва пастор Бил Джонсън, „когато небето нахлуе на земята“. Съживлението на улица Азуза, преживяно през очите на децата и младежите, е това, което прави тази книга различна от останалите. Това не е доктринална или историческа перспектива. Това е близкият и личен опит на младите хора, които бяха там. Никой не знаеше как са се провеждали ежедневните служби, преди да бъдат разказани тези истории. Тези младежи дори играели на криеница в облака Славата Шекина, докато той изпълвал атмосферата.

Тази компилация от лични срещи разкрива сърцето на съживлението. Тези младежи се радвали на Господа и Той им дал желанията на сърцата им (вж. Пс. 37: 4).

Съживлението, продължило три години и половина, точно колкото времето на служението на Исус, оформило останалата част от живота им. Почти шестдесет години по-късно младежите от Азуза разказаха това ценно, привилегировано време на млад мъж на име Томи Уелчел, който щеше да изслуша техните истории и да ги съхранява в ума и сърцето си, докато Бог не позволи да бъдат отпечатани.

Вpletените във Възлюбения оригинални истории са нови истории от улица Азуза, даващи на четящите за първи път безпроблемно разкритие на това могъщо действие на Бог, докато запознатите читатели откриват наново сърцето на Отец, излято на Азуза. Има също и свежи, приятни подробности за светиите, вмъкнати в техните разкази.

Продължавайки пътуването, започнало на Азуза, тази книга разкрива как Бог е използвал тези желаещи съдове, включително Томи, през целия им живот.

Ще видите как светиите продължават да изцеляват болните и дори да възкресяват мъртвите в Писга, общност, където са живели в пенсионните си години. Томи също ще разкрие чудесата, които Бог е извършил чрез него, докато е живял със светиите в Писга през 60-те години.

Небето отново нахлува на земята днес. Томи става свидетел на всякакви чудеса, когато просто преразказва тези благословени истории отпреди век. Стогодишното пророчество наистина се изпълнява.

Светиите от Съживлението на улица Азуза имали само една изказана тъга – загубата на Славата. Общата им надежда била тя да се върне, докато са

още живи. Това са техните истории, разказани на един млад мъж, който седял до нозете им и слушал внимателно.

ДУМИ ПРЕДАВАНИ ОТ УСТА НА УСТА: УСТНИ ТРАДИЦИИ

Като култура разчитаща на написаното слово, можем да бъдем скептични относно историите, предадени от уста на уста. Историите в тази книга бяха разказани на Томи Уелчел, самият той разказвач. За да се разсее всякакво съмнение относно точността на разказите, е важно да се разбере тази достоверна и законна форма на комуникация, наречена устна традиция – традиция, вплетена в тъканта на много древни култури.

Израилтяните практикували устна традиция. Шема е централната молитва в еврейския молитвеник. Тази древна молитва се намира във Второзаконие 6:4 и започва, на иврит, Шема Израил ... „Чуй, Израилю! Иеова нашият Бог е един Господ!“. Това е заповед да се чуе.

Нашата Библия произлиза от устната традиция, както Старият, така и Новият Завет. Способността да се чете и пише е запазена за малцината богати, образовани. По-голямата част от хората научават, като слушат и запомнят. Цели книги от Стария завет са били запомняни от евреите, просто като ги слушали, докато ги четат учителите. Устната традиция или разказването на истории е красиво лично и интимно средство за учене, докато си представяте млади хора, събрани около своите учители или старейшините на техните семейства.

Индианската култура също практикува устна традиция. Томи Уелчел е повече от една четвърт индианец чероки по майчина и бащина линия. Чероките разпознават хора в племето, наричани „Пазители“. На пазителите е предавана историята на племето, като седят и слушат племенните старейшини. Томи е „Пазител“ от двете страни на семейството си.

Като младеж в Чикаша, Оклахома, Томи пиел своята кола и ядъл бананов пай, докато седял и слушал възрастните мъже пред портала на универсалния магазин да разказват истории, датиращи от времето преди Оклахома да стане американски щат. Наследената, културна черта на Томи го направи естествено да седи в краката на светиите от улица Азуза десетилетие по-късно и да слуша техните истории.

Бог беше планирал всичко.

ДОБРО НЕЩО

Да, Бог беше планирал дори моята роля в това невероятно пътуване. През лятото на 2008 г. млада, сияйна ученичка от училището за свръхестествено служение „Бетел“ на име Мелиса Кордел, която нямаше представа, че съм писател, ми пророкува, че вижда книги, подредени около

мен на маса. От другата страна на масата бил Бог и тези книги били продукт на нашите разговори. Тези думи закачих на стената си и оттогава ги държа в сърцето си. Малко предполагах, че Бог ще седне срещу мен под формата на Томи Уелчел през лятото на 2012 г.

Начинът, по който срещнах Томи, може да бъде определен само като „Божие нещо“. Наистина не искам да прекалявам с този термин, но ако сте като мен да имате все повече и повече такива божествени срещи, те просто не могат да се нарекат другояче.

През февруари 2009 г. Ранди Кларк и „Глобално пробуждане“ проведеха изцелителна конференция в църквата, която аз и съпругът ми посещавахме по онова време. Бяхме съвсем нови в изпълнена с Духа църква, което беше резултат от четенето ми на книгата на Бил Джонсън „Когато небето нахлува на Земята“. Бях отгледана католичка, а след това посещавах методистка, назаретанска и Калвари Чапел църкви, книгата на Бил промени вярата ми и по този начин живота ми.

Съпругът ми, Марк, се присъедини към мен в това пътешествие на пробудената вяра и ние се впуснахме в Божие приключение. Бяхме разпалени заради всичко, което откривахме за Бога и открихме църква през септември 2008 г., която да нахрани новооткрития ни глад. По време на конференцията на Ранди Кларк бяхме ентусиазирани да бъдем съдове за силата на Бог.

Марк наистина е единственият, който Бог използва за срещата ми с Томи. На кратка почивка между сесиите в един ден от конференцията, Марк прегледал масите с книги на връщане от мъжката тоалетна. Взел книга с пламъци на корицата, в която се споменаваше нещо за улица „Азуза“. За нас по онова време улица „Азуза“ беше главна пътна артерия в стар квартал в долината Сан Гейбриъл в Южна Калифорния. Нямахме представа за съживлението, Уилям Сиймор или другите. Марк прелисти набързо страниците, като забеляза няколко снимки, едната от които черно-бяла портретна снимка на Уилям и Джени Сиймор. Той не знаеше кои са и нямаше време да разбере, защото следващата сесия започваше.

Часове по-късно Ранди покани отпред всички, които искат предаване. Ние с Марк, ревностни за Бога, с нетърпение се отправихме към сцената. Докато чакахме, Марк изведнъж започна да се смее. След това смехът се разпространи в мен и всички около нас. Не знаехме как се казва, но по-късно разбрахме, че това се нарича свещен смях.

Ако не сте запознати с този термин, това е докосване от Святия Дух, точно като сълзи, мир, електричество или тежестта на славата. Смехът идва през вас, но е извън вас.

По-късно Марк ми каза, че лицето на чернокож е проблясвало в съзнанието му, когато смехът започнал. Това беше мъжът, изобразен в книгата с пламъците на корицата (Уилям Сиймор), но картината в ума му е

била в близък план, а не в цял ръст, като снимката в книгата. Беше уникално преживяване.

Чрез поредица от събития, организирани така, както само Святият Дух може да направи, човекът, който беше разказвачът на книгата с пламъците на корицата, Томи Уелчел, ни беше представен на събрание в нашата къща. Беше 15 април 2009 г. Тази дата винаги представляваше “Денят на данъка” за мен. Същата година игриво я предефинирах на “Денят на Томи”.

Томи и аз поддържахме връзка през следващите три години. Когато дойде време за новата книга, изглеждаше нещата си пасват от само себе си. Томи ми направи страхотен подарък, когато ми каза, че в духа си усеща за правилно да работи с мен. Пиша от години на много места – в радио и драматургична реклама, в журналистика на свободна практика ... и първата ми книга е в ход.

Така че аз заех позиция, както в пророческото видение, и Томи и аз седнахме един срещу друг на масата.

С тази книга започва купчината.

ВЪВЕДЕНИЕ

„Възпитавай детето отрано в подходящия за него път, И не ще се отклони от него, дори когато остарее.” (Притчи 22: 6)

МОЯТА ЧАСТ В БОЖИЯ ПЛАН

Мама не можеше да чете или пише. Беше напълно неграмотна. Но когато съм бил в корема ѝ, тя приела Святия Дух. Тогава Бог и казал за мен. Мама ме влачеше на всички велики съживления, палатковите съживления. Говоря за Бранам, Коул, Алън и Робъртс. От малко дете мама ме водеше при тях. Не знаех какво става; доколкото аз разбирах, тя просто искаше да ме накаже.

Попитах я защо не взима никой от другите ми десет братя и сестри. Тя каза: „Томи, Святият Дух ми каза, че някой ден ще станеш проповедник.” Някой ден. Водеше ме на всички тези събрания, защото искаше да попадна под помазанието на тези мъже и да получа предаване от тях. Аз, от друга страна, нарекох Святия Дух „предател“, защото Той винаги казваше на мама когато правех пакост.

Когато видях Бранам през 1950 г., бях само на седем години. Видях онова нещо като ореол на върха на главата му, когато беше в Хюстън. То изглеждаше сякаш дишаше! Радвах се, че седим отзад. Това ме изплаши

изключително много. Пропълзях под пейката и прегърнах железните и крака. Това беше един човек, до когото не исках да се доближавам.

Когато навърших четиринайсет, спрях да ходя на съживления. Знаех за Евангелието, но по това време не го исках. Загубихме нашата ферма и това събитие взриви моя свят. Бях свикнал с реката, езерата и дърветата, с конете, кравите, прасетата и пилетата. Преместихме се в „големия град“ Чикаша, Оклахома, който имаше население от 14 000 души. Всичко, което ми позволиха да взема, беше кучето ми. Това предизвика моя бунтарски период.

Спах в крайпътни ровове, плевни и пусти къщи. Започнах да крада, за да ям. По-добре не оставяйте дрехите си на простора навън през нощта. Ако го направите, те стават мои. Ако можех да ги нося, го правех. Ако не можех, те отиваха на боклука.

Вече не се страхувах от мама. В миналото, ако бях лош, тя казваше: „Добре, ще говоря с баща ти.“ Е, не исках татко да говори с мен, защото имаше каиш за острене на бръснач, който можеше да ме разкърви и той го използваше. Този човек беше зъл. Но докато навърша четиринадесет, баща ми отиде в държавния затвор в Макалистър – властите го хванаха да продава царевичен алкохол.

Когато бях на седемнадесет, вече бях живял на улицата четиринадесет месеца и бях престъпник, издирван от полицията за кражби. Обществото беше доста уморено от моето беззаконие и беше готово да ме заключи и, ако е възможно, да изхвърли ключа. Полицията ме издирваше и ме търсеше много време.

Един мой стар приятел, Глен, дойде и ми каза: „Томи, полицията знае кой е разбивал всички тези къщи. Ченгетата казаха: „Издирваме Уелчел! Ще го махнем от улицата. “Всъщност те имат заповед за ареста ти и ще дойдат да те хванат.“

Томи щеше да избяга от закона, право в ръцете на Бог. Невероятните съучастници на Бога в Неговия план бяха двама измамници – човек на име Теди и бабата на Теди.

Теди и баба му бяха от Венис Бийч и искаха да се върнат там, защото нещата в Оклахома бяха тежки. Поканиха ме да отида с тях, защото имах репутация на добър крадец. Можех да си седя с вас и да си говоря и да си тръгна с нещата от вашите джобове в моите.

Всъщност не исках да ходя в Калифорния и да напусна Оклахома, но Глен ми напомни, че или отивам в Калифорния, или в затвора. Отидох при баба и Теди и попитах дали офертата все още е валидна. Те казаха: „Да“. Казах им, че имам две големи кутии с плячка, които трябва да отидем и да вземем рано сутринта – неща, които бях откраднал.

На следващата сутрин взехме моите неща и потеглихме. Когато стигнахме до Венис Бийч, Теди и аз се скарахме заради момиче. Набих Теди,

но не получих момичето. Баба каза: „Виж, харесваш ми, Томи, но не можеш да останеш тук и да се биеш с Теди по този начин. Нарани го доста зле!“ Така че ме изгониха. Загубих и подслона си, и момичето.

Без пукната пара, без дом и гладен, Томи бил поредният бездомник на брега на Венис Бийч. Той имал чичо Ед в Бейкърсфийлд, но нямал представа къде е Бейкърсфийлд и как да се свърже с него. Докато си седял там и се чудел какво да прави, оставяйки калифорнийския пясък да се пресява през пръстите му, той нямал представа как животът му ще се промени за няколко минути.

Е, седях там с нацупено лице, самосъжалевайки се, не знаех къде да отида или какво да правя, когато видях две възрастни дами да вървят по крайбрежната алея. Бях сигурен, че търсят някого, на когото да свидетелстват. Те имаха онези „славни кокове“, които им седяха на главите. Колкото по-висок е кокът, толкова по-славен си. Виждал съм ги на всички онези съживителни събрания, на които ме водеше майка ми. Сещам се, че когато тези жени биваха разтърсвани от докосването на Святия Дух, половин кило фиби, задържащи тези славни кокове, се разхвърчаваха като огън от картелница! „Влез под пейката!“, бих казал. Трябваше да се скрия.

Тези две дами се приближиха и седнаха, по една от двете ми страни, и започнаха да говорят с мен. И така, гладен съм и съм в режим на измама, затова решавам да си поиграя с тях, надявайки се, че ще ми дадат пари или нещо за ядене. Едната от дамите беше хазайката в апартамента, където живееше баба и Теди. Другата дама, дребна и изискана, се казваше сестра Голди.

Сестра Голди водеше по-голямата част от разговора, докато хазайката седеше там и ме държеше за ръка. Това ми действа добре; тя ми напомни за двете ми баби. Говореха за Господ и сестра Голди попита дали знам нещо за Него. Казах, „Да“. Когато ме попитаха дали искам да се моля с молитвата на грешника, си помислих: „Човече, ти си тук; не познаваш никого. Какво друго можеш да направиш?“

Изрекох молитвата заради тези дами, защото беше време за ядене, а всяка част от моето 188 сантиметрово тяло беше гладна. Отначало наистина не бях сериозен. Но щом казах молитвата, имах чувството, че някой е включил фурна в мен. Започнах да плача!

Погледнах ги изумен. По някакъв начин тези две жени разбиха някаква стена в мен, градена в продължение на години. Проповядването за мен никога не е работило. Бунтувах се, а ти не би искал да ме ядосаш. Бях способен да те нараня. Казах им, че сега съм християнин. Сестра Голди отговори: „Е, знам, че си, сине.“

Въпреки че започнах молитвата неискрено, Бог я чу. Този ден тази молитва ме промени напълно.

Любовта и доброта на тези две жени докоснали Томи дълбоко. Научавайки, че няма къде да отиде, те върнали Томи в апартамента на хазайката, където той прекарал нощта на дивана. На следващия ден сестра Голди и Томи се отправили на дълго пътуване с автобус до Писга, общност, в която сестра Голди имала много приятели и ги посещавала веднъж месечно.

Томи дори не предполагал, че сестра Голди, заедно с останалите, с които е щял да се срещне, е била на Съживлението на улица Азуза. Бил чувал за това на онези събрания в палатките, на които майка му го водела като дете. Всички тези срещи от детството му били подготовка за следващите шест години от живота му. Томи щеше да живее в Писга от 1960 до 1966 г сред светииите от улица „Азуза“, както ги наричаха галено. Той не само живял сред тях, но и ги слушал, докато му разказвали своите истории.

Всеки месец през този период от шест години Томи редувал да ги посещава и да седи до нозете им в знак на уважение. След като разбрали, че обича шоколадови бисквити и студено мляко, те сервирали тези лакомства, докато разказвали ценни истории от улица „Азуза“.

Бях в Писга вече от около месец, когато сестра Лора Лангтроф каза: „Брат Томи, имаш нужда от кръщението в Святия Дух.“ „Искаш да кажеш онези неща с езика?“ Знаех какво е. Майка ми го правеше през цялото време. Тя каза да. Не знаех дали го искам или не.

Тя каза: „Би ли ми направил услуга, ако си достатъчно мъж?“

„Какво искаш?“

„Прочети деветата глава на Откровение и виж дали искаш нещо от това да ти се случи“, каза тя. Е, прочетох я. Уплаши ме – неща, които да ме жият, гигантски неща като гигантски скорпиони, камъни падащи върху мен, но без да ме убиват. Единствените хора, които не се притесняваха, бяха тези, които имаха името на Бог на челата си. Затова попитах Лора: „Как да получа името на Бог на челото си?“

Тя каза: „Имаш го веднага щом започнеш да говориш на езици.“

Започнах да искам тези езикови неща. Искях Божието име на челото си. На следващата вечер първата съпруга на Денис Бенет, Джийн Стоун, Джон и Джоан Бейкър и брат (пастор) и сестра Смит ни учеха на стари петдесетни песни. Тези хора бяха това, което наричахме харизматици – епископали, презвитериани, лутерани, католици, които бяха приели кръщението, но си оставаха в техните църкви. И така Бейкър ме попита дали бих искал да приема кръщението. Казах: „Искаш да кажеш тези неща с езика?“ Той каза да. Казах, „Даа!“ Е, получих. Наистина бях щастлив.

Месец след кръщението ми тези хора от улица „Азуза“ започнаха да се приближават до мен и да казват: „Брат Томи, чувстваме се водени от Господа, че ти си този.“ Погледнах сестра Карни. „Кой този?“

„Този, на когото трябва да разказваме историите си“.

Казах: „Аз съм разказвач на истории. Аз съм този, който чероките наричат Пазител. Ние съхраняваме семейната история и можем да ви кажем какво се е случило и кога. Обичам историите“.

Те казаха: „Нашите истории са за улица „Азуза“.

„О, брат Сиймор?“

Те казаха: „Знаеш ли за него?“

Казах: „Да, мама говореше за него.“ Някои от изцеляващите евангелизатори говореха за великото Съживление на улица Азуза, където са се случвали чудеса.

Бях едва на седемнайсет, когато за пръв път започнах да седя и да слушам тези стари светии от улица Азуза. Чувах техните истории отново и отново, всеки месец в продължение на години, докато не умрат или докато не си тръгнах. Отивах в апартаментите им или където и да бяха те. Повечето от тях живееха на територията на Писга, но някои живееха другаде. Никога не ми омръзна да седя с всеки човек – понякога по няколко часа, за да мога да чуя тези велики светии да споделят спомените си за това невероятно движение на Бог и Неговото използване на тези желаещи и верни млади хора на улица Азуза.

Не знаех колко много хора са искали тези светии да им разкажат своите истории – Демос Шакарян, Томи Хикс, Дейвид дю Плесис, но те не им ги казвали. Те казвали: „Бог ще доведе този, на когото трябва да разказваме нашите истории.“ Аз бях. Запазих историите точно тук в главата си, където са вече повече от четиридесет години.

ПРОРОЧЕСТВАТА СЕ СЛУЧВАТ

Стогодишното пророчество

Някъде през 1910 г. Сиймор просто се изправил на сцената, свалил кутията от главата си и започнал да пророкува. Той казал, че след около сто години ще има ново съживление като на улица Азуза. Само че този път няма да е на едно място. Ще бъде навсякъде по света. Ще има връщане на Шекина Славата и чудесата. Това съживление няма да бъде само с един човек или само с пастори. То ще бъде с всички в Тялото. Този път съживлението няма да приключи, докато Господ не се върне.

Сиймор повторил това откровение повече от веднъж. Всички светии са казали на Томи това пророчество.

На противоположното крайбрежие в Ню Йорк, според внучката на Чарлз Парам, Парам просто се изправил един ден и обявил същото пророчество, използвайки почти точните думи. Това се случило в рамките на няколко дни след пророчеството на Сиймор. И двамата заявили, че това ново изливане ще надмине Деяния 2, Топека и Азуза.

Празнувайте! Сега сме в стогодишния период, а вие сте живи в това време!

Според Исус в Лука 10:24, ние сме тези, на които завиждаха пророците и царете да видят такова изливане на Духа: „Защото ви казвам, че много пророци и царе пожелаха да видят това, което вие виждате, но не го видяха и чуят това, което чувате, но не го чуха“.

Стогодишното пророчество се сбъдва, както ще видите в глава 18, наречена „Съвременната манна: чудеса на днешния ден“. Разказването на тези истории е задействало този следващ могъщ ход на Бог и е изпълнило пророчествата, казани за Томи преди десетилетия.

Пророчеството на Уилям М. Бранам за Томи през 1960 г.

Бях в кафенето на Клифтън в центъра на Лос Анджелис на събрание на „Бизнесмените на пълното евангелие“ с около двеста души, малко след като получих кръщението на Святия Дух. Бранам беше гост-лектор този ден. Той мина покрай мен и аз казах: „Слава на Господ, брат Бранам!“ Искях да ме погледне. Искях Бранам да ме види този път. Вече не се страхувах от него. Имах същия Свети Дух като него. Той спря, погледна ме и продължи.

Направи една крачка, след това се завъртя, засмя се, посочи ме с пръст и каза: „Ти си този.“

Казах, "Да". По-късно си помислих: „Чакай малко. Кой този?" Не знаех за какво говори. Това се случи в събота. От понеделник светиите започнаха да ми разказват своите истории.

Пророчеството на Томи Хикс за Томи през 1961 г.

Срещнах Томи Хикс, проповедник от Асамблея на Бог. Преди 1950 г. той дори не знаел къде на картата е Аржентина. Той обаче е онзи, когото Бог призова в Аржентина през 1950 г. и имаше голямо съживление в тази страна. Томи Хикс е този, който обърна Хуан Перон, президент на Аржентина. Сега това е нация на Асамблея на Бог.

Срещнах го, докато живеех в Писга. Разходихме се един ден близо до Роуз Боул и той ми разказа за видението, което е имал отново и отново и отново. Една планина, която беше църквата, започва да се топи и от нея започва да тече река и от време на време великан се изправя и излиза от нея. Той каза: „Наричат ги великани или генерали. Аз ги наричам великани.“

Казах: „Добре“. Накрая той каза: „Томи, след много години ти ще бъдеш един от тези великани.“ Стана ми неудобно. Тогава бях на деветнайсет, но все пак се смутих. Аз бях просто селско момче от Оклахома.

Казах: „О... това ще сте вие, Шакариан и Смит, Бранам и Робъртс и...“. „Престани“, каза той. „Сега, вземи това на сериозно. Брат Томи, изслушай ме. Ние няма да сме тук, но ти ще бъдеш.“ Не осъзнавах, че той говори за четиридесет години по-късно.

Пророчеството на Джийн Дарнел за Томи през 1966 г.,

60-тата годишнина на улица Азуза

Джийн Дарнел пое пасторството в „Анджелис Темпъл“ след Ейми Семпъл Макферсън. Един ден тя дойде в офиса на „Хералд аф хоуп“ в Писга, където работех. Тя каза: „Брат Томи, имам слово от Господ за теб.“

„Господ ми показва, че всички тези истории, които светиите от улица „Азуза“ са ти разказвали, а ти си ги учил и запомнял, някой ден ще бъдат записани в книга.“

Благодарих и за милите думи, помислих за казаното и след това скрих думите и в сърцето си. Аз не съм човек, който отива и започва да се опитва да

сбъдне Божиите пророчества. Ако ми е пророкувано, просто никога не го забравям; никога не забравям, но оставям Бог да се погрижи за това.

„БЪДИ ТЪРПЕЛИВ И БЪДИ ПОКОРЕН“

Виждал съм Исус два пъти. Последният път, когато бях посетен от Него, бях в любимото си скривалище, горе на тавана на църквата през 1963 г. Имах скривалища в цяла Писга, когато имах нужда да съм сам. Единствената светлина беше моето фенерче. Искях посещение и Дейвид дю Плесис ми каза просто да започна да шепна „Исус“.

Мислех, че съм го прошепнал само пет или шест пъти, но алармата, която бях настроил за два часа, се включи. Изключих я и после замръзнах. Там беше като дневна светлина. Погледнах надолу към фенерчето си и не беше включено. Така или иначе нямаше да направи толкова светлина ... и си помислих: „Светлината, светлината. Исус!“

Погледнах и видях най-красивите сандали ... Никога преди не съм чувал някой да казва, че Го е виждал в сандали. Носеше тези красиви сандали със скъпоценни камъни и роба, която не мога да опиша. Беше снежнобяла, но можеха да се видят малки нишки злато и някои малки, малки бижута - най-красивото нещо, което съм виждал.

Погледнах нагоре и това беше Исус. Сkochих и го сграбчих с мечешка прегръдка около кръста и положих главата си на корема му. Нямаше да пусна моя Господ!

Усетих как ръката Му погали тила ми и той каза: „Томи ... бъди търпелив и бъди покорен.“ Той непрекъснато повтаряше: „Бъди търпелив и бъди покорен“, отново и отново и отново.

Продължавах да слушам, защото Той продължаваше да ме гали по тила и аз се наслаждавах на това. Изведнъж навън стана дневна светлина. Мисля, че Той просто ме накара да спя, защото това беше единственият начин да се измъкне. Нямаше да Го пусна.

Помислих си: „Какво беше това преживяване?“ По-късно, когато ми се е искало да разкажа на някого една от тези истории за светиите, започвайки чухах думите му: „Томи, бъди търпелив и бъди покорен“.

Не можах да разкажа нито една от историите до 2006 г. (сто години след началото на Съживлението на улица Азуза). И тогава изведнъж в мен се появи някакъв огън. Просто трябваше да кажа! Това беше първата книга.

Срещнах жена, свързана със служението на Били Брим. Нейното име е Лин Келог и тя беше млада изгряваща звезда в Холивуд, която направи няколко филма на Елвис. Сега тя живее на молитвената планина и не пее нищо друго освен патриотични и евангелски песни.

Един ден като минаваше и казах: „Здравей, Лин. Как си?“ Тя спря, погледна ме и започна да плаче. Казах: „Лин, какво не е наред?“

Тя каза: „Брат Томи, имам чувството, че не си разказал всички истории.“

Казах: „Права си“.

Тя ми заяви, че няма да ставам по-млад и трябва да започна да разказвам и останалите.

Предполагам, че Бог се е съгласил. Не умрях, когато трябваше през 2010 г. Имам да разкажа още истории в тази втора книга.

1

КОД 4

Жена ми искаше да ми направят преглед за високото кръвно налягане, а аз бях с наднормено тегло. Тежах над 150 кг, но не исках да я слушам.

В петък вечер през септември 2010 г. не се чувствах много добре. Не се чувствах добре през уикенда, затова планирах да отида при д-р Браун в понеделник. До понеделник ме заболя лявата ръка. Отидох при д-р Браун, но той си бе затворил кабинета и се преместил в болница „Интегрис“, която беше само на около две мили.

Върнах се в колата си и потеглих по Мустанг Роуд. Имаше табела към клиника - “Mercy After Hours”(Спешна Помощ). Чувствах се толкова зле, че дори не се опитах да стигна до мястото на д-р Браун. Придърпах се, излязох и тръгнах залитайки към клиниката. Седнах, погледнах един санитар и казах: „Младеж, младеж, моля те“.

Той казва: „Да, сър.“

„Имам нужда от лекар или медицинска сестра или нещо подобно. Моля те.“ Той отиде и доведе медицинска сестра и видях през мъгла сестра, която ме гледаше. Тогава съм припаднал.

Съвзех се и там имаше линейка и пожарна. „Г-н Уелчел, в момента преживявате три инфаркта.“

Попитах: „Можете ли да направите нещо?“

„Да“, каза пожарникарят.

Казах: „Е, момчета, може ли сам да карам до болницата?“

„Сър, просто мълчете и останете там, където сте. Вие не отговаряте тук. Ние отговаряме. Сър, имате множество сърдечни пристъпи. Ако не ви закараме бързо в болницата, ще умрете."

Казах: „Олеле“. Чух пожарникаря по микрофона да крещи: „Код четири! Затворете всички входове към I-40 и към I-44 към баптистката болница. Трябва да сме там в рамките на пет минути или този човек го няма. " Отново си помислих: „Олеле“.

Извадих телефона и набрах жена си. Тя каза: „Ало?"

„Марлен? Слушай, чуваш ли линейката? На път съм към болницата." „Какво не е наред?"

„Имам инфаркт“, и казах.

Марлен се обадила на Били Брим и му казала какво се случва, а Били и казал: „Не! Имам нужда от Томи. Църквата се нуждае от Томи! Той е точно като онзи, който вика в пустинята. Той е този, който ни носи насърчение, историите, които да ни събудят и да осъзнаем, че това ще се случи. Марлен, влизаме в молитва. Няма да пуснем Томи!"

Марлен каза, че Били се молил около двадесет минути. Тя каза, че можела да почувства помазанието, идващо по телефона. Около дузина души се молеха на молитвената планина.

Свързах се с Майк на горещата линия на Били. Всички те разпознаха гласа ми и аз казах: „Майк?"

Той казва: „Здравей, брат Томи, как си?"

„Слушай, имам нужда от молитва. Имам инфаркт. На път съм към болницата. Ако Бог не се намеси, аз се прибирам у дома. Нека да видим какво ще направи Бог. Искам Неговата воля да бъде изпълнена“.

Майк каза: „Томи, включих те на високоговорител. Всички се молят. Някои от тях стоят на бюрата си и се молят. "

Казах: „Благодаря. Имам нужда от това."

Затворих и загубих съзнание за две седмици. Не помня как съм стигнал до болницата. Не помня, че дъщеря ми ми е говорила. Не си спомням, че жена ми идвала няколко дни по-късно. Нищо не помня. Бях „навън“.

Когато се „върнах“, лекарят ми каза какво се е случило, като ми показва малка диаграма. „Двете артерии, които влизат в сърцето ви, са били затворени и двете артерии, излизащи от сърцето ви, са били затворени. Никаква кръв не е влизала и не е излизала. Никога не сме виждали някой да оцелее от този вид инфаркт и операция за байпас."

Попитах: „Защо съм жив?" Тогава докторът погледна надолу, после ме погледна със сълзящи очи.

„Г-н Уелчел, не знаем. Това беше чудо.“

Истината е, че предпочитам да съм на небето, отколкото тук. Посещавал съм небето три пъти, което ще опиша по-късно в тази книга. Но лежейки там в тази болница си помислих: „Не съм изкарал всички истории, нали, Боже?“

Имам да разказвам още истории. Хората ще ме питат защо не разказах всички истории първия път. Казах само това, което Святият Дух ме водеше да разкажа по онова време. Наречекоха ме „последната жива връзка към улица Азуза“. Предполагам, че това означава, че трябва да живея. Да разказвам още истории. Да насърчавам Божия народ ...

2

ГЕНЕЗИСЪТ (БИТИЕТО) НА УЛИЦА АЗУЗА

Кажете Здравей на сестра Карни и брат Сиймор

Възраст по време на Азуза: 17 и 36

Полицаяте учтиво предупредиха: „Или го прекратете, или наемете място като обикновена църква или аудитория. Станахте твърде много, за да продължите да се срещате в този дом.“ Домът беше на улица Бони Брей. Мъжът, който полицията предупреди, беше Уилям Сиймор.

Съживителните събрания, проведени там, започнаха като малки събирания, водени от Уилям Сиймор. Сега те се разпростряха към предния двор, дворовете на съседите и на улицата, докато брат Сиймор проповядваше от верандата на този малък дом в района на Лос Анджелис.

Не само, че Бони Брей беше препълнена, но и силата на Бог също достигаше на една пресечка до булевард Бевърли. Невинни хора, вървейки от другата страна на улицата, изпадаха в Духа, говорейки на езици, дори не подозирайки какво се случва с тях. Беше 1906 г., така че заради настъпилите задръствания по улиците от началото на века, поне конете, които дърпаха бъгита, нямаше да стъпкват хората, лежащи на пътя.

Сиймор бил поканен да се премести от Хюстън да пастирува църква в Лос Анджелис. Той проповядвал първата си проповед за Святия Дух една неделя сутрин и се върнал същата вечер, за да проповядва отново. Вратата била заключена с катинар и бележка го информирала, че е уволнен. Те не искали тези странни неща.

Г-н Асбъри бил член на тази църква. Той се приближил до Сиймор и му казал: „Знаех, че ще направят това, но имам къща на улица Бони Брей. Можете да проповядвате от там.“ Семейство Асбъри също били една от молитвените групи на Франк Бартълман, молещи се за съживление.

Брат Сиймор осъзнал, че се нуждае от много по-голямо място за събиране, тъй като тълпата ставала все по-голяма с всеки изминал ден. Търсейки място за събранията, той намерил изоставен склад, който по едно време е бил използван като методистка църква. Складът бил перфектен и единственото нещо, което пречело на Сиймор да наеме сградата, били парите.

Тази вечер нуждата от преместване била тежка за сърцето на Сиймор. Той се помолил на Бог за насока и преди вечерта да приключи, той получил отговора си. Бог го инструктирал да се качи на тролей веднага след края на службата и да отиде в Пасадена. Имало един проблем. Като се подчинява на Божиите указания, Сиймор щял да наруши закона – закона – закона за залез слънце, който гласял, че никой цветнокож не може да бъде по улиците на Пасадена след като се стъмни.

Верен на Божието ръководство, Сиймор не спорил, а се доверил и се покорил. Той пътувал с тролея, докато Бог го инструктирал да слезе, след което продължил, докато Бог го насочил към апартамент наблизко.

Сестра Карни, още тийнейджърка, но омъжена, пристигнала в Пасадена по-рано същия ден. Тя трябвало да се срещне с няколко свои приятелки, които били членове на Първата баптистка църква. Те били гладни за кръщението в Святия Дух, което по някакъв начин не отговаряло на баптистката доктрина. Те се срещали заедно от месеци в апартамента на една от членовете на тази група. Тази вечер те се събирали да се молят за съживление. Били сигурни, че Бог ще направи нещо голямо в района на Лос Анджелис.

Около 22:30 ч. след часове на гореща молитва Бог събрал заедно два елемента на сила, което щяло да въведе едно от най-великите проявления на Бог, изпитвани някога от човека след раждането на Христос.

Сиймор се изкачил до този апартамент, до който Бог го довел, и почукал на вратата. Стреснати, дамите отишли заедно до вратата и я отворили. Открили черен мъж, спял с едното око, застанал пред тях. Вместо да затръшне вратата и да извика полиция, което би било разумно за времето си, собственичката на апартамента тревожно попитала: „Мога ли да ви помогна?“

Отговорът на този прост, тревожен въпрос сепнал и изумил събралите се за молитва. След няколко месеца пламенна молитва Бог отговорил по необичаен начин.

Сиймор отговорил: „Вие се молите за съживление, нали?“ Когато дамите отговорили с единодушно „Да“, Сиймор направил смело изявление: „Аз съм човекът, когото Бог изпрати да проповядва това съживление“.

Без да се колебаят, дамите поканили Сиймор. Молитвената среща тази вечер и присъстващите не били случайни. Бог подготвял мнозина за чудото на Азуза. Без тази определена среща Азуза може би никога не би се случила. След малък, развълнуван разговор той им проповядвал и приел дарение, което било повече от достатъчно, за да наеме склада на улица „Азуза“.

На този етап е наистина важно да се разбере ролята на сестра Карни в осъществяването на съживлението на улица Азуза.

В края на миналия век много момичета се омъжвали на четиринадесет години, след като завършат осми клас, който по това време се смятал за гимназия. Сестра Карни била една от тези млади невесты. В предварително уреден брак тя се омъжва за мъж на деветнадесет, след като той завършва колеж и започва работа. Това се случва през 1903 г.

През 1904 г., на 15-годишна възраст, докато посещава църковни служби в Писга, за които ще прочетете по-късно, сестра Карни откликва на учението на д-р Йоаким за изпълването на Святия Дух, доказано чрез говорене на езици. Тя била една от първите, които приели кръщението.

Любовта ѝ към Господа и желанието ѝ да запознае другите с вълнуващото преживяване да бъдеш изпълнен със Святия Дух я отвежда в Пасадена. Там тя свидетелства на няколко свои приятелки, които били членове на Първата баптистка църква. През 1906 г. тези дами били помолени да напуснат баптистката църква поради техните убеждения. Без те да подозират, Бог подготвя почвата за чудотворно дело на Святия Дух.

Когато срещнах сестра Карни в началото на 60-те години, тя беше на възраст между седемдесет и осемдесет години, висока около 1.75м с тънко телосложение, около 65 кг. Тя беше типична малка стара баба, със сивокоскок, на върха на главата. Вървеше бавно с малки крачки, винаги с приятна усмивка. Имаше старо лице с малко заострена брадичка и когато се усмихваше, устните и бяха леко вдлъбнати. Тя все още носеше онези цветни рокли, които носеха дамите в края на века. И да, тя носеше бабешки боти – онези малки боти с малки кукички и капси.

Приблизително всеки трети понеделник вечер ходех до апартамента на сестра Карни. Когато се приближавах до дома и, усещах примамливия аромат на прясно изпечени шоколадови бисквити, които ме чакаха. Веднъж месечно в понеделник имах привилегията да седя до нозете на сестра Карни на малък килим пред нейния дървен люлеещ се стол. Докато ядях бисквити и пиех

чаша студено мляко, я слушах да разказва истории за Азуза като тази, с която започна тази глава.

Сестра Карни беше една от любимите ми разказвачки, защото можеше да разказва историите на Азуза по-подробно от всеки друг. Всички оценяха това и качество. Въпреки че обикновено имаше малко висок глас, когато разказваше историите си, гласът и беше успокояващ, но изпълнен с вълнение, продължаващо повече от шестдесет години.

Сестра Карни била на 17 години в началото на Съживлението на улица Азуза. Въсъщност тя била там от събирането на наема за сградата, от първия ден, в който влезли да почистят сградата, до заключването на вратата с катинар. В началото, когато Сиймор събира парите за наем от сестра Карни и нейните приятелки, старият мръсен бял склад все още се нуждаел от много физически труд, за да стане годен за употреба. Тя и приятелките и от апартамента се присъединили към групата от Бони Брей, за да подготвят мръсната, претрупана сграда, която да служи като център за поклонение. Премахнали всякакви боклуци, натрупани през годините. Складът дори е бил използван като обор, в който са се помещавали всякакви животни. Не е ли интересно, че Бог избра още едно скромно помещение, за да настани Неговото присъствие повече от 2000 години по-късно?

Сестра Карни си спомни, че брат Сиймор е определил на всеки от доброволците зона за почистване на могили от животински отпадъци. С топла усмивка тя разказа колко била благодарна за задачата да почисти района, в който са били настанени козичките с малките им изпражнения, вместо да почиства след конете и говедата.

След като почистили склада, доброволците събрали и поставили дървени щайги от плодове, които били намерили изхвърлени зад близкия магазин за хранителни стоки. Те поставили дъски върху щайгите, за да служат като пейки в цялата зала. Разполагащи само с оскъдни средства, но с неограничена изобретателност, тези доброволци са работили рамо до рамо, докато мястото за събрания не станало готово за използване, както Бог желал да го използва. За щастие, Бог им бил осигурил достатъчно голямо място за настаняване на очакваните събрания.

По време на една от нашите срещи в понеделник вечер попитах сестра Карни: „Какво чудо помниш, че се случи чрез теб?“ Тя се усмихна и устните ѝ някак се впиха, докато вълнението се надигна в нея.

„Това беше жената, която хванала съпруга си с друга жена. Беше се сбила с нея и жената прелюбодейка отхапала ухото ѝ.“ Сестра Карни се усмихваше, но аз се засмях на глас. Тя леко ме укори, че се смея и каза: „Брат Томи, не е смешно да хванеш съпруга си с друга жена и след това двете да себият толкова зле, че другата жена да отхапе ухото на съпругата!“

Ето историята, както съм я запомнил. Когато съпругата влязла в залата за събрания, тя държала кървава превръзка отстрани на главата си. Сестра

Карни забелязала, че жената изпитва огромна болка и отишла да и послужи. Докато чакали Сиймор да слезе и събранието да започне, сестра Карни я попитала какво се е случило и дамата ѝ разказала за боя. Тя и казала, че не носи ухото със себе си, а сестра Карни протегнала ръка и дръпнала превръзката, за да види раната, която по същество приличала на кърваво, сурово парче месо.

Без колебание тя започнала да се моли за жената. След като се помолила за нея, дамата казала, че болката е изчезнала. Сестра Карни отново погледнала раната ѝ и за нейно удивление, точно пред очите ѝ, чисто ново ухо започнало да израства. Сестра Карни седяла с отворена уста и просто възкликнала: „О, Боже!“

Това не било първото чудо, на което сестра Карни станала свидетел, но било първото, на което тя станала свидетел в резултат на това, че Бог действал чрез собствените и молитви. Докато ми разказваше тази история, тя си я спомняше така, сякаш чудото се беше случило предната вечер.

Попитах сестра Карни за други чудеса, на които е била свидетел или в които е участвала. С усмивка и блясък в очите тя разказа за могъщите дела на Бог. Според сестра Карни много хора в инвалидни колички и походни, болнични легла са докарвали от болниците в района. Често, преди Сиймор да слезе долу или дори когато той седял с кутията на главата си, сестра Карни и други отивали при болните и недъгавите и се молели за тях и те получавали изцелението си. За хората в инвалидни колички те издърпвали подложката за крака, молели се за тях и след това ги гледали как си тръгват, бутайки празните доказателства за предишния си недостатък.

Сестра Карни си спомни човек, който се тресял от болестта на Паркинсон толкова силно, че бил прикован към инвалидна количка. Тя се приближила и само го погледнала. Семейството му я попитали: „Няма ли да се молите за него?“

Тя отговорила: „Когато съм готова“. Истината е, каза тя, че той се тресял толкова силно, че тя търсела възможност да го хване за главата.

Тя си припомни, че той бил доста привлекателен мъж на трийсет и няколко години. Най-накрая тя хванала главата му в ръцете си, но не и преди да е вдигнала клапите на инвалидната му количка. Това станало известно като Правилото на Карни – клапите на инвалидната количка трябва да са вдигнати, преди да се помолите за да покажете вяра! Тя хванала главата му и взела власт над болестта, като и заповядала да изчезне в името на Исус.

Мъжът започнал да се успокоява. Скоро той станал от количката и започнал да танцува! Попитах я: „Ти танцуваше ли с него?“

Тя каза: „Аз бях омъжена жена“.

„Нямам предвид това“, казах. – „Ти танцуваше ли?“

„Да, но не с него“.

Просто и се усмигнах.

Едно от тези изцеления на хора в инвалидни колички изпъква за сестра Карни по специален начин. Един мъж имал тежки шини на краката си и не бил ходил от години. Тя си припомни, че инвалидната му количка имала колела, изработени от дърво. Тя се молила за него и той бил чудотворно изцелен. Казваше се брат Обри и беше пастор на голяма църква в Лос Анджелис. Всъщност аз се срещнах с него, защото той идваше до Писга, за да види своята скъпа сестра Карни.

По време на едно посещение в Писга през 60-те години, брат Обри сподели своята версия за изцелителното чудо. Сестра Карни не му казала нито дума. Тя просто се приближила, дръпнала поставката за краката нагоре, поставила крака му долу, след това взела другия крак, повдигнала го и след това го положила долу. Не забравяйте, че краката му били с много тежки шини. След това тя му казала да стане и да ходи, но Обри й казал, че не може да ходи поради тежките шини. Сестра Карни накарала хората, които били с него, да свалят шините, за да може да ходи. Те ги свалили, и той го направил! Станал и тръгнал.

Бях изумен от историята и попитах сестра Карни за колко чудеса Бог я е използвал, да извърши лично. Тя ми каза, че Бог я е благословил, като я е използвал два до три пъти на ден през три до четири дни, които е посещавала всяка седмица. Това са шест до осем чудеса седмично за повече от три години и половина. Сметнете ги!

Нашите разговори се преместваха от чудесата, извършени от Бог чрез верните светии, към разликата в чудесата ставащи, когато брат Сиймор проповядвал. Сестра Карни обясни, че когато брат Сиймор слизал, имало още по-големи чудеса. Сиймор никога не е имал определен модел; по-скоро слизал и слагал кутията на главата си. По-късно свалял кутията, когато Бог го ръководел, ставал и правел това, което Бог му каже.

Понякога отивал в определена част при инвалидните колички или в определената секция за болнични легла за хора, пренесени от болницата. Тя обясни, че за нейно учудване Сиймор ги посочвал и казвал: „Всички на легла или в инвалидни колички сте изцелени в Името на Исус.“ Всички на леглата или в инвалидните колички ставали и започвали да се разхождат напълно изцелени от каквото и да е заболяване.

Разговорът ни се прехвърляше от чудесата, извършени от Сиймор, към самия Сиймор. Той бил сляп с едното око и син на роби. Слушал и научавал за Святия Дух от Чарлз Парам, който проповядвал в предградие на Хюстън, наречено Пасадена, в Тексас.

Сиймор седял пред светилището и слушал през пукнатина на вратата. Той не можел да влезе и да седне в събранието поради цвета на кожата си и законите на Джим Кроу. Но Сиймор не се ядосвал. Той просто седял отвън и слушал. Искал каквото те имат и го получил.

Не след дълго Парам започнал да изпраща хора като Джон Г. Лейк и Ф. Ф. Босуърт до улица Азуза, за да попаднат под помазанието на Сиймор, преди да излязат на мисионерското поле. „Преди да отидете в чужбина като мисионери, отидете на улица „Азуза“. Уверете се, че ставате приятели със Сиймор. Уверете се, че прекарвате време около него“ – инструктирал Парам. „Вземете цялото му помазание, доколкото можете.“

Бог обича иронията – черният мъж, който трябваше да седи пред вратите на Парам, станал човекът, когото всички търсели. Светът идвал до Азуза.

Разделението, което Сиймор и толкова много, за съжаление, са преживели, е в голям контраст с това, което става на улица „Азуза“ в същия период на историята. Улица Азуза е първата напълно интегрирана църква в Америка. Сиймор станал почти фанатичен по този въпрос. Когато слизал от апартамента си, който се намирал над църквата, ако двадесет човека или повече от един и същи цвят седят заедно, той ги разделял. Не го допускал. Казвал, че трябва да бъдем едно в Господа.

Той стигнал дотам, че казвал, че след като човек стане християнин, той или тя се превръща в ново създание, което никога не е съществувало преди и принадлежи към друга раса – християнската раса. Оставаме в същия цвят, но всички сме една раса. Всъщност, когато светиите ми разказваха своите истории, те никога не споменаваха цвета на човека, когото били изцелили. Никога. Сякаш всички бяха „далтонисти“. Франк Бартълман го е казал просто: „Цветната линия беше прекъсната от кръвната.“

Именно в Хюстън в църквата на Парам Сиймор се срещнал с Люси Фароу, която се грижела за децата на Парам. Парам обаче искал Луси наоколо, за нещо повече от това просто да наблюдава децата му. Тя носела такова помазание, че когото и да докосне, веднага започвал да говори на езици.

Луси била тази, която довела Сиймор в Лос Анджелис. В крайна сметка тя станала първият мисионер, изпратен от улица Азуза. Искан да науча повече за Сиймор, този велик човек, от когото бях изумен.

Мама Котън също беше друга мисионерка, дошла от Азуза. Тя щеше да създаде повече от шестдесет църкви в района на Лос Анджелис. Мама Котън надувала рога шофар и когато го правела, Славата Шекина падала. Ейми Семпъл Макферсън я поканила в Анджелис Темпъл да говори и когато Мама дошла, тя донесла и своя шофар.

Тя обикновено проповядвала около 30 до 45 минути, след което казвала: „Време е Бог да отиде на работа“. Тя надувала шофара си и Славата Шекина падала. Последвали големи чудеса. Сиймор искал всеки, който бил на улица „Азуза“, да излезе и да разпространи това, което има там, в своите квартали, градове и по света.

Сестра Карни, съкровищницата с информация, с удоволствие се съгласи. Нейната история продължи с кутията на главата му.

Когато Сиймор слизал на събранията, той сядал и поставял кутия на главата си. Отначало това сепнало сестра Карни. Понякога той седял с кутията над главата си в продължение на десет минути, а понякога час или повече. Въпреки, че тази практика изглеждала смешна, сестра Карни осъзнала, че той се подчинява на Бог, колкото и глупаво или нелепо да изглежда.

Този очевиден акт на смирено подчинение водело до могъща сила, когато той свалял кутията. Този акт на смирение бил от решаващо значение за силата, която Бог проявил чрез брат Сиймор.

Сиймор и сестра Карни станали приятели и след като Сиймор се оженил, сестра Карни често се присъединявала към тях за вечеря. Дори в социална среда тя усещала помазанието на Сиймор. Тя си припомни, че Сиймор бил много приятен за компания. Бил скромен човек, който винаги има блясък в очите, усмивка на лицето и дълбок, резониращ глас.

Нямало съмнение относно помазанието му от Бог. Тя си спомни, че ако някой докосне Сиймор, някакъв вид електричество го удряло. Токът бил толкова силен, че когато тя го докоснала за пръв път по време на събрание, почти припаднала. Дори съпругата му, Джени Мур, често трябвало да се премества от леглото им на дивана, защото не можела да го докосне през нощта, без да усети електричеството.

Когато брат Смит, нашият пастор в Писга, попита сестра Карни какво е причинило спирането на чудесата на Азуза, тя отговори: „Те спряха, когато брат Сиймор спря да поставя тази кутия над главата си. Когато той спря да слиза и да слага кутията на главата си, нещата започнаха да затихват. ”

Сестра Карни каза, че е попитала Сиймор защо е спрял, но той не и отговорил. През годините той страдал от все по-големи подигравки и гонения заради кутията, особено след като репутацията му нараснала, когато хиляди и хиляди идвали на Азуза през периода от три години и половина.

Моят съавтор, Мишел, имаше убедителна, може би противоречива мисъл. Тя каза: „Сиймор винаги е слушал и се подчинявал на Бог. Ето защо той поставял кутията на главата си на първо място. Защо изведнъж ще спре? Ако е виждал Славата да се оттегля, защо не е върнал кутията на главата си възможно най-бързо? „Страх от хората, вероятно. Ами, ако Бог му е казал да не поставя повече кутията на главата си? Славата е била там в продължение на три години и половина, същото време като служението на Исус. Може би Бог е възнамерявал тя да продължи толкова дълго“. Мишел продължава: „Не забравяйте, че мнозина, като Джон Г. Лейк, дойдоха до Азуза за помазанието, получиха го и след това излязоха на мисионерското поле, насърчени от Сиймор да изнесат улица Азуза в света. Съживлението приключва, но помазанието остава при тези, които го търсят и получават.“

„Може би Сиймор никога не е отговорил на въпроса на сестра Карни, защото това би повдигнало само още въпроси – въпроси, чиито отговори принадлежат само на Бог.“ Мишел заключи: „Сиймор може да се е подчинил на Бога, като никога не е поставил кутията обратно на главата си. Никога няма да разберам“.

Вярно е. Сега можем само да предполагаме. Мисълта на Мишел обаче ме кара да си спомня разговор, който имах с преподавател по църковна история в Библейския колеж Рема в Броукън Ароу, Оклахома. Изненадващо, този професор ми каза, че неговото собствено изследване разкрива, че повечето от големите съживления са продължили само ... три години и половина.

Попитах сестра Карни на колко години беше Сиймор, когато умря и от какво умря. Тя каза, че той е бил само на петдесет и две години през 1922 г.; изобщо не е бил възрастен. Тя с тъга си спомни, че много хора се обърнали срещу него, а най-голямата обида се случила през 1913 г., три години след края на Славата Шекина.

По време на съживлението в Аройо Секо през 1913 г. никой не го е познавал, нито признавал. Усетил се е провален. Въпреки че никой не можел да каже от какво е умрял Сиймор, „мисля, че е умрял от разбито сърце“, предложи сестра Карни.

Имам книга, озаглавена 100-те най-важни събития в християнството. Сиймор и Азуза Стрийт са изброени и запомнени в тази книга. Сърцето му може да е било разбито, но той не е бил провал, нито забравен. Сега той е във вечна слава.

Разбира се, всяка дискусия за Азуза се насочва към Шекина Славата. Когато питах за нейния опит с присъствието на Божия Дух, лицето на сестра Карни светваше. Тя го описва като част от небето. За нея това беше като дишане на чист кислород и за нейно учудване той винаги присъствал.

Когато я помолих да опише пламтящата Шекина Слава, за която мнозина говореха, тя разказа своята история. Тя си спомни, че пожарната дошла заради обаждане, че сградата е в пламъци. Когато пристигнали, те не усетили мирис на дим и не видели никакви доказателства за пожар. Тя не излязла при пожарникарите. Спомни си, че именно Сиймор, Босуърт, Лейк, Смит и Сайнс изтичали навън.

Лейк обяснил, че огънят слиза от небето в сградата, но и огън се издига от сградата и среща слизащия огън. Очарована, сестра Карни излязла една нощ, изминала около половин пресечка и видяла страхотната гледка. За нея тази божествена връзка на огъня, слизащ от небето и изкачващ се към небето, беше само поредното доказателство за могъщото Божие присъствие на това място.

Сестра Карни отбеляза, че макар облакът Шекина Слава, „мъглявото нещо“, да присъствал през цялото време в сградата, тази божествена, огнена

връзка не била ежедневие. Винаги, когато съществувала тази връзка, силата на Бог била още по-силна в рамките на събранието и чудесата били още по-удивителни.

Исках да знам как са се провеждали службите всеки ден. Сестра Карни обикновено можеше да отговори на всичките ми въпроси. Сиймор слизал сутрин, следобед и отново вечер. Всеки път оставал по три-четири часа. Той имал апартамент точно над „светилището“, където се молел по седем часа на ден, ядял и спял.

През цялото време имало хора, които идвали и си отивали, дори късно през нощта. Говорим за стотици на денонощие. Ако някой искал да стане и да каже нещо, можело. Никой не прекъсвал Сиймор, когато той е на събранието, но всеки можел да стане и да говори. Сиймор нямал против, освен че не можело да станеш и да прередиш опашката.

Докато разговаряхме, тя споменаваше и някои други млади хора на Азуза. Тя не била единственият млад човек наоколо, използван от Бог, за да извърши Неговите чудеса. Тя си партнирала с К.У.Уорд и Ралф Ригс, двама млади мъже, които по-късно ще помогнат за основаването на църквата „Асамблеите на Бог“, най-голямото петдесетно движение в Съединените щати и света.

Тя ги канила да отиват с нея при новопристигнали хора, за да видят дали могат да им послужат. Тези млади мъже, които били на около тринадесет или четиринадесет години, си партнирали със сестра Карни и обикаляли тълпата, искайки да бъдат използвани от Бог за извършване на чудеса и помощ на хората да бъдат изцелени. Това били тийнейджъри, които се молели за хората и търсели хора, които се нуждаят от изцеление.

Сестра Карни също била много близка с Джон Г. Лейк, който бил получил кръщение в Святия Дух на север в Сион, Илинойс, и дошъл на Азуза като млад мъж според инструкциите на Парам. По-късно той става голям мисионер и е бил използван силно в Южна Африка, както и в Съединените щати.

Лейк заявил, че на улица „Азуза“ Бог му е казал, че всяка болест, която влезе в контакт с него, ще умре. Докато бил в Южна Африка по време на огнище на бубонска чума, той настоял да му сложат на ръката част от „живата“ болест. Те взели проба и я разгледаха под микроскоп, след като тя е била в контакт с него. „Боже мой, умира!“ В рамките на секунди пробата била мъртва.

Някои приписват на Лейк спирането на бубонската чума в този регион. Обратно в Щатите, в Спокейн, Вашингтон, Лейк отворил изцелителни стаи и затворил болници. (Въпреки че първоначалната сграда, в която Лейк е помещавал изцелителните си стаи, е изгоряла при пожар преди години, в Спокейн те са били отворени отново на същото място през 1999 г. и все още работят.)

Сестра Карни е това, което бих нарекъл наследство на Азуза. Нейното необуздано вълнение и ентусиазъм, докато преживяваше тези истории с мен всеки месец, ми позволи да преживея Азуза през нейните очи. Подобно на Апостол Йоан, тя сподели с мен това, което беше чула, докоснала с ръце, видяла с очите си и преживяла в собственото си сърце от самото начало.

3

РАДОСТЕН ШУМ

Кажете Здравей на брат Сайнс и брат Кристофър

Възраст по време на Азуза: 26 и 18

Сестра Карни и брат Сайнс бяха най-добрите приятели и прекарваха много часове в градините в Писга, говорейки и преживявайки спомени от Азуза. Той мило си спомняше сестра Карни като водач на всичко това, ръководеща събитията в склада.

Естествено разговорите им се насочваха към Сиймор и как той бил непредсказуем. След като свалял кутията от главата си, Бог със сигурност щял да се движи силно през него. Но как? Кой? Кой щеше да се изцели? Как би се случило? Дали огънят отново ще освети небето?

Едно било сигурно: че ще има музика. Сиймор щял да се изправи и да инструктира хората да изпеят определена песен. Стотици гласове се смесвали по пътя си към небето. Сиймор щял да седне и да пее с тях, със затворени очи, сякаш самата музика е свят принос на Бог.

Скоро след като пеенето започвало, Сиймор казвал: „Пейте в Духа!“ Винаги, когато това се случвало, самото небе слизало и изпълвало стаята. Музиката била неописуема - чиста, мощна, осветена.

Тези мелодии станали известни като „нова песен“, тъй като тълпата започнала да пее на небесен език, понякога на езици, понякога без думи. Понякога изглеждало така, сякаш ангели се присъединяват към пеенето на тези нови песни, водени от Божия Дух.

Въпреки че пеенето в Духа вече било част от много от службите, когато Брат Сайнс и Брат Кристофър станали част от екипа на хвалението, музиката достигнало по-дълбоко до небесата. С добавянето на пиано и цигулка, новата небесна песен преминала отвъд обикновеното до необикновеното.

Брат Сайнс бил на около двадесет и шест години, когато дошъл на съживлението на Азуза през 1907 г. Той бил малко по-възрастен, но все още доста млад, за да бъде част от ръководния екип, който ръководел службите.

Срещнах Сайнс в Писга през 1960 г. Отседнах в триетажно мъжко общежитие, Сайнс беше директор на това общежитие за всички самотни мъже, отседнали в Писга. Той беше висок около 175 см. и беше тежък, но не дебел. Когато го срещнах, той вървеше малко наведен, но не използваше бастун. Все още са пред очите ми оредяващата му коса – около една трета от нея сива, тъмните му очи и големият му нос.

Подобно на другите, отивах в стаята на брат Сайнс около веднъж месечно. Седях до нозете му и докато дъвчех шоколадови бисквити и пиех студено мляко, слушах историите му за Азуза. Имаше мек, приятен глас и говореше тихо.

За разлика от другите, имах сделка със Сайнс, че ще ходя и ще му почиствам апартамента, ако той ми разказва своите истории. Верен на думата си, първо забърсвах подовите му със сух mop, а след това с мокър. Подовите бяха покрити с линолеум, така че бяха лесни за почистване. Когато приключех, сядахме и Сайнс ми разказваше историите си.

Концертен пианист, който по-късно работи с известен лидер на група на име Томи Дорси, брат Сайнс се занимаваше с музика и с умиление си спомняше ролята си в музиката на Азуза. Сиймор вдигал кутията от главата си и често молел Сайнс да започне да пее определен химн или песен. Първоначално Сайнс започвал песента и повеждал събранието в пеене по молбата на Сиймор.

По-късно Сайнс донесъл собствено пиано на мястото за срещи. Тогава, когато му било давано указание да пее, той започвал да свири песента на пианото си и да ръководи музиката. Без ноти или песнарка, каквато и песен да искал Сиймор, Сайнс я изпявал и изсвирвал по памет. Той ми каза: „Томи, седях и гледах как пръстите ми се движат, и това звучеше като свирене на хиляда пиана.“ Другите светии също казаха, че много пъти свиренето е звучало като на хиляда пиана. Това ме кара да се замисля за Откровение 5:11: *„Чух гласа на много ангели около престола ... десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди“*.

Сайнс с радост си спомняше преживяването да пеят в Духа. Той си спомни, че почти всеки път, когато Сиймор ги инструктирал да „пеят в Духа“, нещо прекрасно и неразбираемо се случвало. Музиката се издигала на ново ниво, а звукът, идващ от Азуза, бил като пеещ небесен хор.

Попитах брат Сайнс за чудесата на Азуза и дали той лично някога е участвал в тях. Той се усмихваше и с мекия си глас започваше да споделя с мен своето първо и любимо чудо.

Сиймор все още не бил слязъл на събранието. Сайнс бил на платформата, водещ хората в хваление, когато видял младо сакамо момче на патерици, седнало отстрани, незабелязано от тези, които обикалят тълпата, извършвайки чудеса.

Сайнс слязъл от платформата, приближил се до младото момче и го попитал защо никой не му служи. Момченцето вдигнало рамене за нещо като „не знам“ и казало: „Просто чакам някой да дойде и да се помоли за мен.“

Сайнс попитал детето: „Вярваш ли, че Бог ще те изцели?“

Момчето, с изражение на очакване на лицето, казало: „Защо, да!“

Сайнс взел патериците от него, сложил ги на пода и след това положил ръце на момчето и се помолил за него. Отначало нищо не се случило, но след това момчето започнало да вика: „Чувствам го, чувствам го!“ То скочило на крака, танцувайки, тичайки и крещейки, а Сайнс тичал точно зад него.

Следващото чудо, което брат Сайнс ми описа, всъщност само го потърсило. Един стар джентълмен, който почти не можел да ходи, се натъкнал на него един ден, докато той още свирел на пиано. Нарекъл го с първото му име.

„Чарлз“, казал той. Брат Сайнс вдигнал поглед. „Имам осакатяващ артрит.“ Мъжът му показал ръцете си. Те били подути и извити.

Брат Сайнс поговорил с мъжа и разбрал, че е свирел на пиано за звездна църква в Холивуд, наречена Холивудска презвитерианска църква. Сред седемте хиляди членове имало известни за времето личности като Дейл Еванс и Рой Роджърс. Той не можел повече да свири поради състоянието си. „Искам отново да свиря на пиано“, казал той.

Брат Сайнс станал и казал на мъжа: „Седни там“, сочейки към пейката за пианото. Мъжът седнал, а Сайнс положил ръце на него и се помолил: „В името на Исус, свири“. Погледнал ръцете на мъжа, все още били подути. Той отново казал: „Свири!“

Човекът започнал да свири доколкото било възможно. Докато свирел, ръцете му започнали да се свиват, а подуването изчезнало. Той продължил да свири! Не успях да се срещна с мъжа, защото той бил по-възрастен по времето на Азуза. Брат Сайнс ми каза, че се е върнал в холивудската презвитерианска църква, върнал си старата работа, както и живота си.

Подобно на много други, Сайнс бил привлечен от силата и помазанието, което Бог беше дал на брат Сиймор. За разлика от други, Сайнс бил на платформата със Сиймор и поне в петдесет процента от времето той успявал да седне точно до него.

Брат Сайнс бил обсебен от „кутията“. Причината да се опита да седне до Сиймор, когато е възможно, била да се доближи достатъчно до кутията, за да види и чуе какво става вътре. Нямало значение дали кутията е на главата на Сиймор десет минути или един час. През това време Сайнс не можел да обръща внимание на нищо друго, като наблюдавал кутията и Сиймор през цялото време. Той седял там и си мислел: „Боже, говориш ли с този човек, или той просто седи там, чака, слуша или медитира?“

Когато Сайнс излизал да се храни или да общува със Сиймор, той го питал какво става в кутията. Сиймор му казал, че медитира и чака Бога. Сиймор отбелязал, че когато говори с Бог, той можел да чуе себе си да говори, но това винаги бил шепот и винаги на езици. Сайнс попитал Сиймор дали разбира какво говори на езици, а Сиймор отговорил да, знаел.

Сайнс си припомни, че докато била на главата на Сиймор, около кутията имало блясък. Той наблюдавал сиянието, но ми каза, че не смее да докосне Сиймор или кутията. Страхувал се какво ще се случи. Той се навеждал възможно най-близо до кутията и просто слушал, но никога не се доближил достатъчно, да не би случайно да влезе в контакт с блясъка или кутията.

Той си припомни едно от чудесата, които наблюдавал, което било извършено чрез Сиймор, докато пламъците се стрелкали от и през покрива на склада. Цялото място било пълно със Славата Шекина.

Това чудо е свързано с човек, който бил пушил пура през целия си живот. Винаги е имал една в ъгъла на устата си. Там където се докосвала пурата до устата се образувал рак. Брат Сайнс каза, че ракът изяждал бузата и се образувала дупка. Това, което не било изядено, било черно и изгнило. Брат Сиймор му казал: „Обхванал ти е и част от зъбите. Колко време ти остава според лекаря? "

Мъжът почти не можел да говори и казал: „Не повече от година“.

Сиймор отговорил: „Така, те са прави, но Бог може да го промени.“ Мъжът казал „Да“.

Сиймор плеснал ръцете си на него, започнал да се моли и след това ги дръпнал. Черното било изчезнало и те гледали запълването на липсващи венци, зъби и плът там, където досега ги е нямало! Можете ли да си представите това?

Брат Сайнс наблюдавал много неща от платформата и коментира стила на младия Уорд и глупавите му изражения на лицето. Сайнс си спомня, че Уорд бил комичен за гледане, но че Бог действал чрез него по могъщ начин.

Той също така коментира, че брат Андерсън трябва да е бил роднина на кенгуруто заради начина, по който е подскачал. Той гледал как Андерсън се вълнува толкова много, че се качвал на пейка, за да види всичко. Когато се случвали големи чудеса, той каза, че много пъти брат Андерсън обезумявал и се озовавал някъде в църквата, без да знае как е попаднал там. Предполагам, просто движен от Духа.

Брат Кристофър, млад мъж на около осемнадесет години, се присъединил към брат Сайнс около шест месеца след като Сайнс дошъл на Азуза. Кристофър притежавал цигулка Страдивариус и я донесъл на Азуза, за да акомпанира на Сайнс, когато свири на пиано.

Срещнах Кристофър, докато бях в Писга и всъщност живеях с него в общежитието. Намирам го за един от най-учтивите мъже, които някога съм

познавал. Беше дребен, крехък мъж, с тегло около 50 кг и висок около 165 см. Той беше и един от най-доверчивите мъже, които познавах.

Живеехме с около двадесет човека в общежитието и винаги около пет-шест от тях не бяха спасени, защото ги прибираха от улицата. Брат Кристофър просто плъзгаше своя Страдивариус под леглото си. Тези мъже лесно биха могли да продадат този безценен инструмент за десет долара на улицата. Затова брат Смит го накара да му предава цигулката за съхранение, когато брат Кристофър не я използва.

Когато го срещнах, той беше на седемдесет години, но все още главата му беше покрита с черна като въглища коса. Беше малко мургав и ни каза, че е отчасти италианец. Изключително срамежлив и тих, брат Кристофър не говореше просто така; трябваше да извадиш думите от него.

Той и Сайнс бяха големи приятели и през годините след Азуза свирили на много концерти заедно. Всъщност Сайнс и Кристофър отишли във Великобритания, за да свирят по искане на една много видна жена на име Виктория в замъка Уиндзор. Кралица Виктория изпяла някои от песните, които те изсвирили. Тя им отдала много високи почести и ги инструктирала да не приемат славата за себе си, а да я отдават на Бог.

Подобно на Сайнс, Кристофър обичаше музиката на Азуза и потвърждаваше, че опитът да пее в Духа е несравним с нищо, което някога е изпитвал в своята музикална кариера. Успешен концертен цигулар, с когото малцина могат да се сравнят, той ми сподели, че когато свирил в Духа, свирил на ниво, което никога не е постигнал дори в най-великия си концерт. Той също каза, че просто гледал как се движат ръцете му, докато се чували хиляди цигулки.

Брат Кристофър също говори за Славата Шекина и ми каза, че дори се е опитал да я бутелира. За негово разочарование, на следващия ден в бутилката нямало нищо.

Брат Кристофър бил наблюдател. Поради срамежливостта си той не излизал сред тълпата. Хората, търсещи изцеление, се приближавали до него, докато бил на платформата. Кристофър отбеляза, че хората сигурно са го смятали за някой важен, защото е седял на платформата.

Попитах брат Кристофър: „Случвало ли се е нещо на хората, за които се молиш?“

Той тихо ми каза с усмивка: „О, да, брат Томи. О, да.“

Той ми разказа с умиление за молитва за слепец, чиято жена го била довела на Азуза. Съпругата водила съпруга си за дясната ръка, докато той държал белия си бастун с червен връх в другата ръка. Тя завела мъжа при Кристофър и казала: „Съпругът ми е сляп. Изцели го.“

Кристофър спокойно казал: „Не мога да го изцеля, но мога да се моля за него и Исус ще го изцели.“

Тя казала малко изискващо: „Добре, направи го!“ Брат Кристофър смирено и послушно се помолил за мъжа. Той бил незабавно изцелен.

Попитах: „Това не те ли развълнува и не те ли накара да искаш да направиш повече?“ Кристофър отговори: „Защо, да, искаше ми се повече да бяха дошли при мен.“

Брат Кристофър разказа за млад мъж, който бил изгорил ръката си по време на работа. Ръката била силно инфектирана и позеленяла от гангрена. Била толкова зле, че брат Кристофър каза, че е трябвало да бъде ампутирана.

Кристофър се помолил за него и му казал да се прибере у дома и да почисти раната и след това да я превърже. Мъжът се прибрал, почистил и превързал изгореното и се върнал на следващата вечер напълно изцелен.

Кристофър бил впечатлен от желанието на мъжа да се подчини на Божието ръководство и да направи това, което му било наредено. На следващата вечер, когато изцеленият човек се върнал, брат Кристофър се радвал с него, докато празнували страхотното чудо от Бог.

Една нощ родители довели при брат Кристофър тийнейджър, почти носейки го. Момчето било получило мозъчен кръвоизлив. Не знам дали от инцидент или от друго, но той е бил така от четири или пет години.

Нажалени те попитали брат Кристофър: „Бог ще го изцели ли?“

„Да!“ Брат Кристофър отговорил и след това попитал: „Имам ли вашето разрешение?“ Това бил един сладък, малък човек. Родителите казали „да“, а той: „Доведете го при мен“.

Той започнал да говори с този тийнейджър и родителите му казали, че момчето не разбира какво му се говори. Изненадващо твърд, брат Кристофър казал: „Оставете ме на мира. Искате ли той да се изцели? Тогава ме оставете на мира. "

Той обяснил, че говори с момчето, но също така искал дяволът да чуе какво има да каже. „Не ме интересува какво казват. Ще бъдеш освободен“. Така говорили на Азуза – напълно уверени в Бог.

Брат Кристофър каза, че станал оживен и щастлив. „Ще бъдеш нормален ... и ще бъдеш използван от Бог. Сатана ти стори това, но сатана е лъжец. Той наистина е нищо“.

Брат Кристофър продължавал да проповядва, защото искал дяволът да вземе това под внимание. Накрая той казал: „Сега, аз ще сложа ръце върху теб и ще взема власт над това и ти ще бъдеш освободен“.

Брат Кристофър се протегнал и сложил ръце на главата на момчето, натиснал силно и започнал да смърмя щетите, нанесени от дявола.

Той смъмрил кръвоизлива и заповядал всички кръвни съсиреци, всичко да се изчисти. Той изискал: „Не утре. Искam това да стане сега в името на Исус!“

Момчето се разтресло и паднало от платформата на земята, ритайки и тресейки се. Брат Кристофър застанал на ръба на платформата и погледнал към родителите, които били разстроени. „Ако ви е страх, излезте“, казал им той. Казали, че са добре. Той ги уверил: „Просто не се притеснявайте“.

Накрая момчето спряло да се тресе и рита, а брат Кристофър заповядал: „А сега ставай“. Момчето вдигнало очи към него и започнало да се опитва да стане, но не помнело как.

„Помогнете му и го разходете, защото детето не знае как да ходи. Той ще се научи бързо, просто му помогнете“. В рамките на десет минути момчето тичало, скачало, подскачало, хвалейки и славейки Бога. Завинаги променено, когато пораснало то влязло в служение.

Кристофър извършил малко чудеса поради своята срамежливост, да речем четири или пет на седмица в сравнение с толкова многото всеки ден от Карни, Сайнс, Гарсия, Андерсън и Дънди. Те обаче били могъщи дела на Бог и свидетелствали, че ако сте били на Азуза и сърцето ви е било правилно разположено, Бог би намерил начин да ви включи в чудотворните Си дела. Ако нещо като срамежливост ви е възпирало да отидете при хората, Бог по Своите чудесни начини би довел хората при вас.

Много пъти, докато бях в Писга, имах привилегията да чуя брат Сайнс да свири на пиано, а брат Кристофър да свири на цигулка. Понякога, когато умът ми бродеше из дните на Азуза, седях в Писга и се чудех какво трябва да е било да ги чуеш да свирят, когато Божият Дух пренася музиката в небесното царство, докато хората пеят нова песен. Спомням си, че някой бе написал или казал, че музиката е като самия дъх на Бог, идващ от човешките гласни струни. Мога само да си представя.

4

РЕВНОСТЕН КАТО ЗАКХЕЙ

Кажете Здравей на брат Андерсън

Възраст по време на Азуза: 15

Точно както в къщата в Бони Брей, така и в склада на улица Азуза тълпите се били увеличили от шепа верни последователи до стотици, които сега се събирали няколко пъти на ден, за да станат свидетели и да преживеят чудесата на Азуза и помазанието на брат Сиймор.

Сред присъстващите бил петнадесетгодишен младеж на име Брат Андерсън, който бил верен да присъства на съживлението на улица Азуза. Той бил един от първите, които получили Кръщението в Святия Дух на Азуза и бил част от това могъщо Божие дело. Въпреки че бил висок само няколко сантиметра под метър и осемдесет, когато тълпата се събирала, брат Андерсън често се затруднявал да види какво се случва в цялата сграда, тъй като много от неговите приятели тийнейджъри извършвали чудеса.

Гледката брат Андерсън покатерен върху пейките не била нещо необичайно. Подобно на Закхей от древността, който се качил на смокиново дърво, за да види по-добре Исус, Андерсън искал по-добра гледна точка, за да стане свидетел на чудесата и движенията на Бог.

Запознах се с брат Андерсън в Писга, където станяхме големи приятели. Винаги, когато го виждах, независимо дали на църква или в дома му, брат Андерсън ме виждаше как приближавам от пресечката и идваше подскачайки по улицата, казвайки: „Е, брат Томи! Радвам се да те видя." И аз винаги се радвах да го видя!

Брат Андерсън имаше средно телосложение и блестящи очи. Нагласената му назад, сива, оплешивяваща коса подчертаваше румения му тен. Можеше да бъде разпознат отдалеч поради отскока в ходенето му. Помня, че брат Сайнс на шега го смяташе за роднина на кенгуруто. Беше видно защо.

Може би най-запомнящата му се характеристика беше, че той винаги имаше красива усмивка на лицето си и винаги беше радостен и щастлив. През всичките години, в които го познавах, нито веднъж не го видях да се мръщи.

Имах привилегията да ходя в дома на брат Андерсън около веднъж месечно в четвъртък вечер. Виждаше ме от предната пресечка, излизаше да ме посрещне с пружиниращи стъпки и да ме покани в дома си. За разлика от дамите, брат Андерсън нямаше домашно приготвени бисквити, но ме чакаше със студено мляко и бисквитки, закупени от магазина.

Все още помня начина, по който се обличаше. Носеше обикновена риза с дълги ръкави, закопчана догоре, включително най-горното копче, и винаги прибрана. Беше обут с пантофи и обикновени панталони с колан, а не тиранти. От уважение сядах в нозете му на непокрит дървен под, докато той се настаняваше в покрития с винил люлеещ се стол. Може би „настаняване“ не е точната дума да се опише това приключение. Той наистина не седеше на стола си; седеше на ръба му. Когато започваше да разказва историите си, той вдигаше ръце нагоре, подскачаше на стола си и развълнувано обясняваше различни чудеса, които беше видял или се беше молил на Азуза. Както при всички светии, истинската наслада от случилото се на Азуза никога не беше притъпена от изминалите десетилетия.

Образът на брат Андерсън и неговия дом живее и днес в паметта ми. Ето го този старец, живеещ в оскъдно декориран апартамент, с малко

обзавеждане. Една снимка, окачена на стената се открояваше, Джон Г. Лейк и брат Андерсън един до друг на снимка, направена около шестдесет години по-рано. Въпреки че притежаваше малко неща, този човек беше богат на безценни спомени и безценни преживявания, които златото никога не може да купи.

Това беше сладък ритуал: „Разкажи ми отново за дните си на Азуза“, казвах, за да започна дискусията. Брат Андерсън с вълнение идваше до ръба на стола си и когато започваше разказите си, можеше да се почувства характерното му подскочане в думите му.

Често започваше с личния си опит. Въпреки че бил новороден, преди да дойде на Азуза, там той получил дара да говори на езици малко след началото на съживлението. Спомняше си, че когато говорел на езици, го правел със силен глас, сякаш някой усилвал звука му.

Веднага щом изричал нещо на „езици“, за негово удивление и шок, някой разтълкувал това, което казвал. Когато си припомняше цялото преживяване, той го описваше като да си на небето. Копнееше да види ново съживление като Азуза.

От езици към изцеления беше логичното продължение на разговора. Брат Андерсън ми каза, че много слепи и глухи са били изцелени и че той е бил част от много от тези изцеления. Някои били възрастни хора, някои на средна възраст, а други били млади - тийнейджъри точно като него. Ако не бил част от случващото се чудо, той най-вероятно стоял на пейката и наблюдавал други чудеса.

Той ми каза, че бил посещавал Азуза само от около десет пъти, когато Бог за първи път го използвал, за да помогне на хората да получат изцеление. Един млад мъж, не много по-възрастен от брат Андерсън, имал изкривено стъпало на крака и когато влязал в събранието, той се опитал да скрие недъга си. Обяснил на брат Андерсън, че не иска хората да го съжаляват.

Брат Андерсън попитал младия мъж: „Знаете ли за Славата Шекина? Не трябва да имате този проблем. " Той продължил да обяснява на младежа, че Исус, когато умрял на Голгота, получил тридесет и девет рани от бичуване на гърба си и тези рани били за изцеление на този млад мъж. Младежът отговорил: „Но това е било за болести и немощи; А моят крак просто е обърнат настрани.“ Брат Андерсън отговорил: „Бог ще го изцели! Трябва да видиш някои от чудесата тук.“ Младият мъж най-накрая повярвал, че чудо е възможно и брат Андерсън започнал да се моли за него. За тяхно учудване, малко след молитвата кракът не просто изскочил, но и започнал бавно да се движи навън. След броени минути младежът скачал, тичал и крещял. Кракът му е бил деформиран от малко дете и колкото по-голям е ставал, толкова се е влошавал. Но само за няколко минути кракът бил изцелен и перфектно оформен.

Брат Андерсън бил точно зад този млад мъж и също танцувал и викал. Това може да бил първият път, когато Бог използвал брат Андерсън, за да извърши чудотворно изцеление чрез вяра и молитва, но далеч не бил последният.

Брат Андерсън си спомни, че се е молил за жена, много по-стара от него, с голямо топче точно над китката ѝ. Тя не знаела какво е това, но я боляло. Когато я попитал за болката, тя му казала, че дори не може да работи у дома. Вместо да вдига предметите, тя ги бутала с ръка. Брат Андерсън ѝ казал, че не трябва да прави това, защото Исус ще я изцели.

Той протегнал ръка, едва докоснал топчето и казал: „В името на Исус, бъди изцелено“. За секунди топчето изчезнало. Веднага дамата се развълнувала толкова много, че започнала да танцува точно там, на място, а брат Андерсън станал неин танцов партньор.

Бях пленен от разказите му. Попитах го за най-голямото или най-необичайното изцеление или чудо, на което е бил свидетел, и той разказа за чудо, което ме удиви.

По-млада жена на име Даян, може би в края на тийнейджърските си години или в началото на двадесетте, с две малки деца, влязла на съживителното събрание с ръка, поддържаща голям тумор отстрани на главата с размера на половин баскетболна топка. Изглеждала жалка.

Преди дори да седне, хората, включително брат Андерсън, започнали да я обграждат. Андерсън казал на жената, че Бог ще направи чудо за нея. Тя някак завъртяла глава и очи, но не казала нито дума. Била дошла за да получи чудо и всичко, което можела да направи, било да кимне с глава за „да“.

Когато хората започнали да и полагат ръце, туморът започнал да се свива. Жената останала безмълвна. Тя стояла задъхана и накрая извикала: „Изцелена съм!“

Благодарение на Божията милост се срещнах със сестра Даян, докато бях в Писга през 60-те години. Не беше дебела, но не беше и малка жена. Беше висока малко под метър и осемдесет с широко лице и чудесен дух. Попитах я за изцелението и ето какво сподели с мен. Била чула, че в склада на улица „Азуза“ се случват неща като чудеса. Тя дори видяла пламъците да се изкачват и слизат. Затова си помислила: „Какво имам да губя? Умирам и ако отида там и умра, какво от това! Лекарите не могат да направят нищо. Те не могат да ме оперират, защото туморът е твърде голям, за да бъде отрязан. " Тя каза: „Затова тръгнах поклащайки се към Азуза, държаейки израстъка в ръцете си.“

Леко смутена, тя влязла на събранието. Малко след като чудото се случило, тя си спомни, че брат Андерсън бил точно в средата на чудото и просто се влюбила в него.

Това чудо не само спасило живота ѝ, но и я задвижило в служение, което повлияло на хиляди хора през годините. Само с двацет и пет цента, тя стартирала кухня за супа, когато била на двадесет и няколко години и все още сервираща супа на нуждаещите се и подтиснатите когато я срещнах почти шестдесет години по-късно.

Разбира се, аз винаги съм искал да знам повече за брат Сиймор и брат Андерсън също беше повече от готов да ми услужи. Той обичал, когато брат Сиймор слизал на служенията. Младият Андерсън сядал до него и се опитвал да надникне под кутията, за да види дали Сиймор изобщо се моли. Навеждал се възможно най-ниско, опитвайки се да види, но никога не можел да надникне под кутията.

Сиймор понякога седял десет минути, а понякога и повече от час, без да прави нищо, освен да седи с кутията на главата си. Андерсън прекарвал същото време очарован от кутията и наблюдавал брат Сиймор, за да види дори дали ръцете или краката му се движат. Подобно на статуя, Сиймор седял напълно неподвижно през повечето време, когато бил под кутията.

Брат Андерсън бил със страхопочитание към брат Сиймор. Той ми каза, че Сиймор е един от най-приятните мъже, които някога е срещал. Традицията ни казва, че когато Сиймор се оженил за Джени Мур, две жени се разстроили, защото чувствали, че няма време за брак, тъй като завръщането на Христос е толкова близо. Тези дами се разстроили толкова много, че откраднали пощенския му списък и избягали в Портланд. Този инцидент наистина разстроил младия Андерсън.

Андерсън бил толкова вдъхновен от Сиймор, че се опитвал да го имитира. Няколко пъти той ставал и казвал с младежки ентусиазъм: „Всички в тази секция, които се нуждаят от изцеление, се изправете и бъдете изцелени“. Андерсън научил много бързо, че помазанието, което Бог е дал на Сиймор, не може да бъде дублирано, освен ако Бог пожелае. Андерсън се върнал към полагането на ръце на онези, които се нуждаят от чудеса.

Младият Андерсън вярвал, че Сиймор е човек на вярата, който никога не се съмнява в нищо. Всеки път, когато отварял уста и казвал нещо, това се случвало. Научих от брат Андерсън, че Сиймор бил брилянтен проповедник. Сиймор излизал с толкова интелигентни и дълбоки фрази, но достатъчно прости, че и най-необразованите да могат да го разберат. Мъдростта на този човек била феноменална.

Най-голямото нещо, което впечатлявало Андерсън, било, когато Духът падал върху Сиймор и той започвал да работи с дарбите. Андерсън се качвал на пейките, за да може да види как Сиймор говори с хората. Доста пъти Сиймор посочвал към може би десетина човека с проблеми изглеждащи като ревматоиден артрит и казвал: „Вие там, искате ли да видите чудо? Всеки един от вас след няколко минути ще стане и ще ходи в Името на Исус.“ И всеки един от тях — можело да се чуе как костите им пукат — ставал и започвал да вика, докато краката и ръцете им се изправят.

Няколко пъти Андерсън бил свидетел как Сиймор извършва изцеления лице в лице. Едно такова изцеление се открояваше в паметта на Андерсън. Мъж, чието лице било деформирано от малки израстъци навсякъде по него, дошъл при брат Сиймор. Деформираният мъж изглеждал много грозен. Брат Сиймор се помолил за него и веднага израстъците започнали да падат от лицето му, възстановявайки го и оздравявайки го. Доброволци трябвало да дойдат и да почистят тези израстъци, паднали от лицето на мъжа на пода.

Докато Сиймор бил там, младият Андерсън не викал и не танцувал. Очите му били изцяло приковани към Сиймор. Андерсън потвърди, че тази сила е останала в Сиймор до момента, в който той спрял да поставя кутията над главата си.

След като говорихме за Сиймор, преходът към Славата Шекина беше логичен. Помолих брат Андерсън да опише какво е представлявала Славата Шекина и той отново грейна, придърпвайки се към ръба на своя люлеещ се стол.

Андерсън ми каза, че славата Шекина е трудна за обяснение, защото може само да бъде описана, но не и разбрана. Понякога той влизал в сградата и там имало някакъв блясък. Имало моменти, когато Бог започвал да се движи и работи и едно димоподобно вещество започвало да блести още по-ярко.

Хората можели да минат през него, а понякога сякаш се движело. Не можеше да вземеш вентилатор и да го издухаш, нито пък било нещо, което можеш да хванеш. Брат Андерсън призна, че се е опитвал, защото изглеждало толкова осезаемо. Спомни си, че понякога мъглата ставала толкова гъста, че изпълвала цялата сграда. Дори Сиймор бил очарован от тежката мъгла, която изпълвала залата. Всъщност имало моменти, в които Сиймор събирал крака и някак си играел с гъстия облак.

Брат Андерсън беше възхитен от Славата и я описа като част от слизането на небето. Можело да ходиш в нея, да седнеш в нея, да прокараш ръце през нея и да я вдишваш в дробовете си, но не можеш да я уловиш.

Натиснах брат Андерсън да ми каже за „пожара“. Той каза, че изглеждал като пламъци на около петнадесет метра във въздуха, които се спускат и излизат от покрива, за да се срещнат и слеят в небето над склада. Младият Андерсън просто стоял там с отворена уста. Не знаел как да го обясни, но било реално. Той ми каза, че горящият храст, описан от Мойсей, най-накрая придобил смисъл за него.

Подобно на другите светии, Андерсън отбеляза, че когато хората се покланяли, пеейки на езици, силата била по-голяма и помазанието падало върху службата.

Една от любимите традиционни песни, които светиите събрани в Писга пееха, беше тясно свързана със срещата им с Божията слава. Песента, която

пееха с голям ентузиазъм, беше подходящо озаглавена „Небето слезе и слава изпълни душата ми“.

Преди да приключи с историите, исках от Андерсън да разбере за другите тийнейджъри, с които той е прекарвал време на Азуза. Подобно на сестра Карни, Андерсън си спомняше и Ралф Ригс, и К. У. Уорд, като част от групата млади хора, които обикаляли, молейки се хората да бъдат изцелени и използвани от Бог, за да извършват Неговите чудеса.

Андерсън си спомни една история за Уорд, която той смяташе за малко комична. Уорд имал уникален начин да се моли за някого. Завъртал таза и минавал през всякакви драматични жестове. Било почти театрална постановка. Той правел едни големи, дълги молитви, завъртал раменете и таза си и крещял: „В името на Исус!“

Когато питах брат Андерсън дали Бог е използвал Уорд, за да благославя другите, той се усмихваше и казваше: „Е, те наистина се изцелиха!“ Уорд бил млад като останалите и изживявал тийнейджърските си години. Въпреки че действията му може да не са били общоприети, тези години на Азуза подготвили и Уорд, и Ригс да бъдат мощни съдове за Бог в бъдеще.

Както споменах по-рано, младият Андерсън също станал добър приятел с Джон Г. Лейк. Едно от ценните притежания на Андерсън беше снимка на която са той и Лейк, която все още висеше на стената в хола му шест десетилетия след Азуза.

Живият спомен на брат Андерсън за личните му срещи с чудеса и Славата Шекина направи така, че Азуза да оживее за мен отново. Вечното вълнение на всички тези светии никога не избледняваше, а оставаше ярко и ново и ми позволи да уловя страхопочитанието, изпитано по време на това безпрецедентно съживление.

5

КАКВАТО МАЙКА, ТАКЪВ И СИНЪТ

Кажете здравей на брат и майка Ригс

Възраст на Азуза: 12 и 35

Имах уникална възможност в тази следваща история. Не само успях да се срещна с Ралф Ригс, който бил само на дванадесет, когато дошъл на улица Азуза, но също така опознах и майка му – двойна порция благословение.

Срещнах „Майка“ Ригс в Писга през 1960 г. Трябва да призная, че тя правеше най-добрите шоколадови бисквитки, не на блокчета, а ги правеше големи и кръгли.

Майка Ригс била в средата на трийсетте, когато била на Азуза. Когато я срещнах, беше над деветдесет годишна. Тя ми каза, че е гледала главно „Ралфи“ – прякор, който не беше любимият на Ралф – да тича наоколо и да бъде използван от Бог. Ралф и неговият най-добър приятел, К. У. Уорд, не се оплаквали, че трябва да са в църквата. Всъщност те предпочитали да са в църква, а не където и да е другаде! Това няма ли да накара която и да е майка да се гордее?

Майка Ригс не била просто зрител. Тя също участвала активно в изцеления и чудеса и прекарвала голяма част от времето си със сестра Карни. Въпреки че основно участвала в група с други, Бог също я използвал и когато била сама.

Майка Ригс имаше ярки като мъниста очи, които просто блесваха, когато започнеше да говори за Азуза, и те блестяха още по-ярко, докато разказваше историите си. Тя ми разказа за опита си с около дузина възрастни хора, които ѝ напомняли за родителите ѝ. Всички те били докарани на събранието в инвалидни колички и нямали сериозни деформации или заболявания. Те просто били стари и немощни.

Тя научила добре от сестра Карни за очакването на чудеса и ако на някой в инвалидна количка трябвало да бъде послужено, тя вдигала подложките за крака, преди да се моли за човека. Веднага след молитвата тези крехки стари хора ставали, хващали се за ръце и започвали да танцуват. Майка Ригс била толкова развълнувана да види възрастните хора да танцуват и да се покланят на Господ, че веднага се присъединявала към тях.

Майка Ригс ми каза, че се е молила и за мъж, който не можел да натоварва глезена си поради болката. Тя го попита: „За изцеление ли дойдохте?“

Той отвърнал: „Е, казаха ми, че всички тук се изцеляват. Просто идват и се изцеляват, а аз искам глезена ми да оздравее.“

Тя положила ръце на главата му и се помоли за него. За момент изкривеният глезен изпукал и бил изцелен. Той се изправил и започнал да танцува и да крещи, а майка Ригс просто се удивила на чудото.

Както всички останали, Майка Ригс обичала Славата Шекина. Тя ми каза, че основното нещо, което ѝ липсва, е силата на мъглата или облака, докато светят. Тя беше убедена, че Славата, която бяха изживявали, е част от небето и тя ходила в нея, живеела в нея и дишала в нея. Тя също била убедена, че изобиλιето от чудеса се случило поради Славата Шекина и Присъствието на Бог в събранията.

Обичах нейните истории и харесвах факта, че тя не само подкрепяше сина си, но и беше с него, докато той се радваше да бъде използван от Бог.

Понякога Ралф Ригс се отбиваше в Писга, за да посети майка си. Срегнах го, когато беше над седемдесет, след като Бог го беше използвал мощно, за да усъвършенства Своего Царство. По време на четири от тези посещения имах честта да прекарам време с него. Както беше споменато по-рано в тази книга, Ралф и К. У. Уорд са имали важна роля в основаването на църквата „Асамблеи на Бога“. Въпреки че знаех, че той има много истории за Божиите асамблеи, аз исках да знам за Азуза и неговите тийнейджърски години там.

Брат Ригс ми каза, че оценява факта, че той не бил просто зрител, който наблюдава как възрастните хора правят чудеса; Бог използвал също и него. Била му дадена свободата да отива при всеки който иска, и да се моли. За негово учудване всички се изцелили.

По времето на Азуза бил на дванадесет. Той изживял Азуза с най-добрия си приятел К.У. Уорд който бил две години по-голям от него. „Томи, К. У. и аз няхахме търпение да отидем на църква вечер. Докато повечето деца не искаха да ходят, ние няхахме търпение да стигнем до църквата и да се забавляваме с това да изцеляваме и освобождаваме хората.“ Ригс отбеляза, че всеки от тях е имал шест или повече чудеса или изцеления всяка вечер. Попитах брат Ригс за децата, с които бе общувал на Азуза. Каза ми, че сестра Карни му е любима. Той коментира: „Правехме това, което тя казваше да правим. Никой не бе я назначил да ръководи; тя просто беше естествен лидер.“ Ригс също ми каза, че обичал да говори и да играе с брат Андерсън и, разбира се, брат Уорд.

Когато попитах брат Ригс за неговите най-запомнящи се чудеса, той сподели няколко от многото си преживявания. Той си спомни едно, когато възрастна жена дошла в църквата в инвалидна количка, защото някаква болест я парализирала от кръста надолу. Ралф бил на крачка от тринадесетия си рожден ден, но все още бил само на дванадесет. Той се развълнувал, когато я видял. — „Защо се развълнувахте?“, попитах аз.

„Тя ми напомни за баба ми“, каза той.

Жената станала малко раздразнителна към него, защото той се опитвал да вдигне краката ѝ, за да постави клапите. „Вие не разбирате правилото на Карни. Трябва да вдигнем клапите, преди да се помолим за вас, защото ще бъдете изцелена. Ще скочите от инвалидната си количка и ще бягате.“ Тя протестираше невярващо.

„А сега ме чуйте“ — казал той. „Трябва да спрете да се захващате и да се заяждате. Ще се молим за вас и вие ще бъдете изцелена. Не спорете с нас. Това е улица Азуза. Виждате ли славата тук? Ще се изцелите!“ Тя не казала нищо повече, седяла и го гледала.

Той се молел за нея. Трябвало да се моли за нея два пъти и да се моли усилено. Накрая той се пресегнал и положил ръце върху гръбнака и бедрото ѝ. Изведнъж тя скочила. Малкият Ралф казал: „Бягайте!“ Тя просто го погледнала. „Казах да бягате!“ Тя скочила и се изстреляла.

„Какво направихте Вие?“ Попитах.

„Мама и аз излязохме с нея“, каза той. „Но не можахме да я надбягаме.“ Дванадесетгодишно момче не можело да изпревари баба. Това ми харесва. Неговото най-запомнящо се чудо било с един едър, тромав човек, двадесет и няколко годишен, който бил висок близо два метра и тежал около 115 килограма. Той дошъл на събранието, дъхал на спирт, сливал думите си и вонял на застоял алкохол.

Ригс усетил глас в себе си, който му казал: „Моли се за него“. Брат Ригс отишъл при мъжа и разбрал, че не само е пил, но и е сляп. Донякъде смаян, Ригс го погледнал и казал: „Не можете да виждате, нали?“

Мъжът казал: „Не мога, за това дойдох тук“. Ригс, вече посъстрадателен, се помолил за него и той моментално оздравял. Не само очите му били изцелени, дори и вонята на алкохол изчезнала.

Мъжът просто седял известно време, плачейки и ридаяйки и накрая казал: „Е, вярно е. Вярно е. Изцелен съм.“ Ето го, един бездомен, сляп алкохолик, възстановен чрез чудотворната сила на Бог.

По-късно в живота този човек е бил използван от Бог, за да проповядва съживления и да основава много петдесетни и Асамблеи на Бога църкви в средния запад на Съединените щати. Ригс отбеляза, че е имал привилегията да посети много от тези църкви в своите пътувания с Божиите асамблеи. Всъщност, Първата асамблея на Чикаша, Оклахома, на която съм присъствал много пъти, беше основана от този сляп, пиан и в окаяна ситуация човек.

Брат Ригс също разказа за своето единствено масово изцеление. Група хора дошли от дом за пенсионери и имали леки проблеми като болки в ставите. Ригс решил, че ще копира Сиймор и ще има масово изцеление. Той ги погледнал и казал: „Всеки от вас ще бъде изцелен в Името на Исус. Сега, всички вие, бъдете изцелени!“ За разлика от всеки друг път, когато се опитвал да имитира Сиймор и не успявал, този път Ригс станал свидетел на масово изцеление, тъй като ставите започнали да пукат и били възстановени.

Въпреки че Бог използвал брат Ригс в безброй чудеса, той избра да сподели само една последна история. Двама души, съпруг и съпруга, дошли в инвалидни колички, бутани от децата им тийнейджъри. И двамата били много болни и имали или пневмония, или наистина тежки настинки.

Брат Ралф отишъл при тях и ги попитал: „Дойдохте ли тук тази вечер, вярвайки, че Бог наистина ще ви изцели?“ Съпругът казал да. Ригс започнал да се моли за тях, но спрял внезапно, когато си спомнил „правилото на Карни“. Той повдигнал подложките за крака, преди да завърши молитвата си.

Сега сцената била готова за Бог да извърши чудо. Ригс застанал между двойката, сложил ръце на челата им и се помолил, заповядвайки им да бъдат изцелени в името на Исус. И двамата имали ужасна треска и първото нещо, което Ригс забелязал, било, че температурата им спаднала. След няколко минути жената започнала да се тресе и не след дълго се изправила и започнала да тича. Мъжът просто се изправил, вдигнал ръце и изкрещял със силен глас: „Благодаря Ти, Боже! Благодаря Ти Боже!“ Бог ги беше изцелен моментално.

През повечето време за Славата Шекина се говореше с благоговение, но веднъж Брат Ригс разкри по-забавна страна. Той ми каза, че когато Сиймор слезел от апартамента си, Славата Шекина ставала толкова плътна, че почти не можела да се види земята. С хитра усмивка той призна, че когато била толкова плътна, той и Уорд отивали в дъното на стаята и играели на криеница в мъглата. Умът ми се връщаше към дните му в Азуза и можех да си представя как тича наоколо пълен с живот, докато той и другите младежи били въвлечени в това страхотно изливане на Бог.

Тъй като те са били просто млади тийнейджъри по времето на Азуза, аз го попитах дали някога се е опитвал да сложи кутията на Сиймор на главата си. Той каза с голямо уважение: „Никой не докосваше кутията на Сиймор, дори когато него го нямаше. Тя беше свещена“.

Помолих го да говори сериозно с мен за Славата Шекина. Брат Ригс обясни преживяването подобно на майка си. „Вкусих малко от рая. Уорд и аз си говорихме и споделяхме, че Азуза трябва да е била това, което е на небето. Бог трябва да е изпратил част от небето тук долу.“

Един ден, когато бях с майка Ригс, тя каза: „Така, Томи, сега ти ми разкажи моите истории.“ Тя ми беше разказвала своите истории четири пъти. Аз се съгласих. Седнах и ѝ ги разказах.

Тя каза: „Разбрал си ги перфектно. Това е добре.“

Казах: „Добре, но искам да продължа да идвам“.

„Е, тази вечер се прибирам“, отговори тя.

„Обратно в Мисисипи?“

„Не, Томи. Аз се прибирам у дома“. Беше почти сто годишна.

На следващия ден брат Смит ме извика в къщата на майка Ригс. Той каза: „Сестрите ми казват, че майка Ригс е казала, че снощи ще се прибере у дома. Казаха, че дори са я чули да ти казва, че се прибира вкъщи.“

Казах: „Да, какво става?“

Той каза: „Тя е мъртва. Ела тук. Погледни я“.

Влязохме в нейната спалня. Тя лежеше там със скръстени ръце и широка усмивка на лицето. Погледнах я и казах: „Тя изглежда щастлива“.

Той каза: „Тя се прибра вкъщи“. Славата Шекина, която силно и липсваше, сега ще е нейна да се наслаждава завинаги.

6

КАКВО ИМА В ЕДНО ИМЕ?

Кажете здравей на сестра Люсил и сестра Лора

Възраст по време на Азуза: 18 И 16

Телевизионната звезда Люсил Бол искаше това, което сестра Люсил имаше – нейното фамилно име. Фамилното име на сестра Люсил беше МакГиликъди. Люсил Бол плати щедро на сестра Люсил за да го използва като моминско име за своята телевизионна героиня в „Аз обичам Люси“.

Но името ѝ не е всичко, с което е запомнена. Сестра Люсил МакГиликъди си направи голямо име, като стана секретарка на Ейми Семпъл Макферсън и нейната наследница Джийн Дарнал. Преди това тя била един от младежите, които повлияха на живота на мнозина по време на Съживлението на улица Азуза.

Срещнах сестра Люсил в Писга. Не може да е тежала повече от четиридесет и пет килограма и беше висока към един и петдесет. Беше много крехка и дребна. Подобно на много от петдесетните жени от онези дни, тя имаше дълга коса, която почти докосваше пода, но я носеше на кок, държан от множество фиби.

Тя беше една от светиите на Азуза, които имах честта да слушам, докато седях в нозете ѝ и хапвах домашно приготвени бисквитки с парченца шоколад. Да, винаги ги измивах със студената чаша мляко, с което тя ме чакаше.

По време на дните си в Азуза тя била част от групата на Карни-Ригс-Уорд-Андерсън и била инструмент за подпомагането на много хора да получат изцеление. Започвах времето си заедно, като я молах да ми разкаже за най-голямото изцеление или чудо, в което тя лично бе участвала. Тя винаги разказваше за две чудеса, които бяха ярка част от паметта ѝ.

Първо ми разказваше за дамата, на която единият крак бил по-къс от другия. Името ѝ било Голди и имала полиомиелит, поради което единият крак бил с повече от десет сантиметра по-къс от другия. Сестра Люсил настояла Голди да свали скобата и да позволи на Бог да я изцели. Голди казала на Люсил: „Ако сваля скобата, ще е добре да съм изцелена“.

Сестра Люсил се усмихнала и казала: „Ще бъдете! Сега я свалете.“ Тя свалила скобата и сестра Люсил веднага се помоли за нея. Докато Голди и Люсил седяли там, кракът се удължил. Люсил ѝ казала да стане и да върви. Тя направила първите си стъпки и почти паднала, защото не била свикнала да ходи с нормални крака — по чуден начин и двата крака станали с еднаква дължина.

След това, с блясък в очите, тя ми разказваше за жената, чиято китка била разбита в домашна свада. Жената изобщо не можела да използва ръката си. Сестра Люсил казала: „Изглежда, че китката ти е смачкана!“

Тя отговорила: „Съпругът ми я удари с чук. Беше ми ядосан и мислеше, че ще ми даде урок като ми смачка китката.“

Сестра Люсил ми каза, че това просто ѝ разбило сърцето. Тя искрено искала дамата да се изцели и когато се молела, почти просела от Бог да я изцели. След молитвата си тя казала на китката: „Говоря в Името на Исус, ти направи това, което ти казвам и бъди изцелена!“ Веднага китката на дамата била напълно възстановена.

Следващата история на сестра Люсил не беше история за бисквитки и мляко. Беше по-скоро история за изхвърляне на бисквитки. Тя разказваше за чудесата, извършени върху хора с много лоши зъби и обикновено губех апетит. Люсил ги карала да отворят устата си и залепвала пръстите си върху зъбите с проблеми и се молела за изцеление. Попитах я: „Зъбите бяха ли инфектирани и пълни с лоши неща?“ Тя ме гледаше с полуусмивка на лицето си. Казах: „Ти слагаше пръста си на зъбите им?“

С тази полуусмивка на лицето си тя каза: „Да“.

„Ами ако там нямаше зъб?“ попитах игриво.

Сестра Люсил стигна кулминацията на историята си. „Залепвах пръста си върху голия венец. Всъщност много пъти натисках венеца и оставях новия зъб да избута пръста ми нагоре. От наистина развалените зъби всички лоши неща излизаха и ние използвахме носна кърпа, за да махнем лошите неща и там имаше нов зъб. Дори кривите зъби се изправяха.“ Обикновено зъбите изгниват поради лоша храна и/или лоша хигиена. Следващата история, която тя ми разказа, беше за дете, чиито втори зъби пораснали изгнили и черни от самото начало.

Майката попитала: „Бог ще изцели ли това?“

Люсил казала: „Бог ще изцели всичко. А и аз обичам да се моля за зъби.“

Тя придърпала момичето при себе си и помолила другите да донесат носна кърпа и чаша. Люсил взела носната кърпичка и я сложила върху устата на детето. Тя се помолила и след това шепа почернели зъби просто излезли от устата на момичето в чашата.

Можете ли да си представите какво си е мислило това момиче, докато тази млада жена и вади зъбите? Напълно беззъбо, детето само я гледало. Люсил й казала: „Сега Исус ще ти даде нов комплект зъби и ще се забавляваме да ги вкараме там“.

Тя минала през цялата уста на детето, притискайки венците ѝ и зъбите израснали един по един. Можела да ги направи всички наведнъж, но Люсил искала да играе. Зъбите на това малко момиче пораснали перфектно. „Боляло ли е, когато изгнилите зъби са падали?“ – попитал. Люсил каза, че детето не чувствало нищо. Когато обаче новите „зъби от Исус“ дошли, малкото момиче казало: „Някак ме гъделичкаше“.

Просто седях и поклащах глава. Въпреки че нейните описания на зъбите често караха корема ми да се обръща, аз седях със страхопочитание пред чудесата, които тя описваше.

Тя ме питаше: „Томи, не би ли искал да видиш този вид изцеления в нашите събрания днес?“ Просто кимах в знак на съгласие.

Това, което впечатлило сестра Люсил, беше, че чудесата не били ограничени до брат Сиймор. Тя коментира: „Една малка жена като мен можеше да се изкачи и да заповяда на крак да израсне и той да израсне. Строшена китка да порасне отново. Изгнилите зъби да бъдат заменени с чисто нови зъби и липсващите зъби да израснат отново.“

Попитах я дали някога е работила с някой, на когото всичките му зъби липсват. Тя каза: „Не, никога не съм опитвала това“.

Закачливо казах: „Е, трябвало е да опиташ“.

Тя укорително отговори: „Просто никога не съм опитвала това, брат Томи.“

Кротко сменях темата и я молах да опише какво е представлявала Славата Шекина. Получаваше такава радост в очите си, когато ми казваше колко много обичала да бъде в центъра на мъгливия облак. Тя била толкова ниска, че сядала в нея и когато била гъста, мъглата стигала до врата ѝ. Забавлявала се и играела в мъглата като дете. Тя често лягала, вдишвайки я. Усещала енергията ѝ и я описваше, като чист кислород, който вдишвала в дробовете си. Тя също можела да я помирише. Ароматът ѝ бил като люляк. Други казаха, че миришела на рози. Ароматът зависел от това в коя част на сградата се намирате по това време.

Когато брат Сиймор бил там и те пеели в Духа, сестра Люсил ми каза, че Славата Шекина просто се издигала и изпълвала цялата стая и можело да се диша много по-добре. Най-добрата приятелка на сестра Люсил, Лора Лангтроф, се премести в Писга през 1955 г. Сестра Лора станала част от Азуза, когато Люсил я поканила да присъства на съживлението.

Когато срещнах сестра Лора в Писга, тя беше над седемдесет годишна, беше висока около един и седемдесет и тежеше около седемдесет и седем

килорама. Тя и сестра Люсил изглеждаха като Мът и Джеф, когато бяха заедно, защото Люсил беше толкова малка. Сестра Лора имаше тъмно кестенява, много дълга коса и я държеше в лъскав кок. Произхождаше от много заможно семейство и сама по себе си беше богата жена, но избрала да живее в Писга с приятелите си от Азуза.

Когато разговарях със сестра Лора, тя ми разказваше за Азуза, видяна през нейните очи. И тя, и Люсил работили с много хора, които имали проблеми с дишането. Те обичали да служат на жените и особено на онези, които били стари и немощни. Легенда разказва, че ако някоя жена влезе с бастун или патерици и се доближи до сестра Лора, тя ще бъде изцелена и ще си отиде от събранието без никакви помощни средства.

Спомням си, че попитах сестра Лора: „В колко чудеса или изцеления участвахте?“

Тя се замисли за момент. „Присъствах всяка вечер и имаше поне три или четири на вечер!“

Тя си спомни за малко момче на около девет или десет години, което било обладано от демони. Семейството му го държало завързано в инвалидна количка, защото било много агресивно и трудно за контролиране. „По-добре внимавай, иначе може да те ухапе“, казало семейството му. Момчето съскало и пяна излизала от устата му. То просто било напълно обладано.

Сестра Лора се развълнувала. Тя казала: „Това ще бъде забавно!“ Започнала да говори с демона, докато накрая някой я смъмрил. „Лора, трябва да направиш това, което би трябвало да правиш. Спри да играеш.“ Затова тя посегнала бързо и хванала момчето за главата.

Тя взела власт над демона. „Излез, в името на Исус!“ Демонът казал, че ще излезе и го направил. Но момчето не се оправило. „Той има много демони“, осъзнала тя. Усмихнала се много широко и казала: „Говоря със следващия демон, който отговаря“. Тя прекарала около час в прогонване на демони. Разбирате ли за колко демона става въпрос?

Попитах я: „Как разбра, че си ги изкарала всички?“ Тя каза, че е поискала следващия и накрая нищо не излязло от устата на детето.

„Излязохте ли всички от там?“ Момчето просто седяло и я гледало и тя попитала: „Как се казваш?“ Той ѝ казал името си. Тя казала: „Освободен ли си от всички демони?“ Той поклатил глава потвърдително.

„Сега трябва да те кръстим в Святия Дух. Къщата ти е чиста, но тези демони ще се върнат със седем пъти повече като тези или по-лоши. Тя положила ръце върху него и му заповядала да приеме Святия Дух и той започнал да говори на езици.

На мен това щеше много да ми хареса. Обичам да изгонвам демони. Забавно е. Когато се върнах у дома за ваканция през 1961 г., по-малката ми

сестра Джуди имаше демон. Тя не ме харесваше, защото смяташе, че съм твърде голям и деспотичен, и не искаше да прави това, което казвах, когато мама ме остави да ръководя.

Един ден тя влезе в хола с тридесет сантиметров касапски нож и злобни очи. Погледнах я и казах: „Демоне, излез в името на Исус!“ Тя се отдръпна към ръба на вратата и се свлече на пода.

Едно космато малко нещо, високо около шестдесет сантиметра, излезе от нея. Казах: „Вън, в името на Исус!“ Мина през стъклото. Не счупи стъклото, но можех да видя как то се издува, докато нещото минаваше през него. Така че знам, че демоните са истински. Ако знаехте как изглеждат, щяхте да бъдете шокирани, че се борите с тези неща. Наистина би ви било смешно. Значи, има и големи, по-мощни демони, но дори едно спасено дете има власт над тях.

Това следващо чудо на сестра Лора може да изглежда по-малко важно, но не и ако вие сте жената с проблема. На Азуза имало жена, която имала доста уникален проблем — тя се оригвала много. Било и твърде неудобно да отиде при някой от мъжете, затова намерила сестра Лора. Жената казала, че се е опитвала да взима лекарства за това, но нищо не и е помогнало.

„От колко време се оригвате?“ — попитала Лора.

„От около петнадесет години.“ Тя казала, че е била на семейно събиране и е хапнала нещо като супа. Тогава започнала да се оригва. На всеки пет-шест минути тя се оригвала.

„О, добре, това е лесно, мисля.“ Сестра Лора положила ръце под врата на жената, след това върху корема ѝ и се помолила за нея. „Върнете се утре и ми кажете дали сте спряла да се оригвате.“

Жената се върнала около час по-късно и казала: „Не съм се оригвала.“ Тя се върнала на следващата вечер и казала на сестра Лора: „Не съм се оригвала. Чувствам се толкова добре!“

Не след дълго в нашия разговор задавах същия въпрос на сестра Лора, който задавах на всеки светия: „Кое беше най-голямото чудо или изцеление, в което ти лично си участвала?“ Сестра Лора ми разказваше за едно от най-вълнуващите чудеса, в които е участвала — и едно от най-вълнуващите чудеса на Азуза.

Ето историята: Жена дошла на събранието с тояга. Тя трудно дишала и приличала на скелет. Живеела само на около три километра от Азуза и била тръгнала към Азуза около три следобед, но стигнала до склада чак в шест вечерта. Тя буквално правела по една бебешка стъпка, поставяйки тоягата пред себе си, след което премествала крака към нея и повтаряла бавния, досаден процес, докато достигне съживителното събрание.

Тя ми напомни за жената от Библията, която знаеше, че ако просто докосне дрехата на Исус, ще бъде изцелена. Същата вечер на Азуза тази жена била решена да се изцели. Тя влязла и се огледала, сякаш изучава стаята. В

един момент очите ѝ срещнали очите на Лора и тя казала: „Това е жената, която искам да се моли за мен“, сочейки сестра Лора.

Сестра Лора се приближила до нея и казала: „Майко, какво мога да направя за теб?“ Следващите думи, които дамата изрекла, били почти натрапчиви. „Няма да доживея до сутринта, ако Бог не ме изцели; Ще умра. Лекарите казват, че белите ми дробове са изядени от рак и трудно мога да дишам. Отслабвам от около година.“

Тази скъпа, немощна, възрастна жена тежала около тридесет килограма, а била висока близо метър и седемдесет. Тя била само кожа и кости. Сестра Лора положила ръце върху нея и се помолила за нея.

Веднага жената започнала да диша нормално. През следващите три часа тя качила забележителните двадесет килограма, докато била на събранието, без да яде нищо, а само дишала в Славата Шекина. Тя казала: „Белите дробове не ме болят; Мога да дишам както когато бях млада!“

Да, тази вечер имало голям празник. Сестра Лора крещяла. Славният ѝ кок се разклащал и фиби летели навсякъде, докато празнувала с тази скъпа свята жена.

Ако това беше краят на историята, щеше да е меко казано запомняща се. Обаче това не е краят. Скоро след посещението си в склада, тази дама посетила своя лекар на име Томас Уайът. Когато тя влязла в кабинета му, той я помолил да попълни формулярите за пациенти идващи за първи път — той не я познал. Когато тя му казала коя е, той не можел да повярва, че е същият човек.

След като направил някои тестове и я прегледал, той ѝ казал, че вътрешностите ѝ са като нови — белите дробове и всичко останало. Учуден, той ѝ казал: „Няма начин да си напълняла толкова много от последния път, когато те видях. Невъзможно е!“

Тя смело отвърнала: „Знам, че не може, но Бог може“.

Д-р Уайът възкликнал: „Вие посещавате онзи склад, нали?“

Няколко месеца след като присъствал на съживлението с нея, той вече не практикувал традиционна медицина! Д-р Уайът основава „Изцелителни крила“, където преживява множество чудеса. Той казал на светиите от Азуза, че жената, изцелена от рак и белодробна недостатъчност, е трябвало да умре шест месеца по-рано. Наистина, нейната вяра не само я изцелила, но и я подкрепяла в решителното ѝ пътуване, за да намери Бог и Неговата чудотворна сила, която я чакала на Азуза.

Тази история става още по-добра. През 2007 г., след като беше публикувана първата ми книга, един ден получих телефонно обаждане. Една жена от другата страна каза: „Брат Томи?“

Казах: „Да, брат Томи е“.

Тя каза: „Историята на жената с тоягата – това беше моята баба“. Самата тази жена беше над осемдесетте и плачеше. „Седяхме около масата и баба ни разказваше историята си как е отишла на улица Азуза с тази тояга.“

„Наистина ли?“ Бях изумен. Тя каза да. Някои хора се опитват да кажат, че д-р Уайът всъщност не е бил там на Азуза. Хората се опитват да дискредитират историята“.

Тя каза: „Не им позволявайте да Ви заблуждават, Томи. Не им вярвайте.“ През сълзи тя продължи: „Фамилното ми име по спруг е Уайът. Омъжих се за внука на Томас Уайът. Томас Уайът е бил лекарят на баба ми.“

Как ви харесва това? Внучката на дамата с тоягата се омъжва за внука на лекаря! Все още емоционална, тази жена каза: „Просто исках да знаете, че това е моята баба“. После тя затвори. Исках да говоря с нея повече, но старият ми телефон не улови номера ѝ и нея я нямаше. Какъв край на тази история.

Сестра Люсил и сестра Лора, и двете много богати, намерили нещо на Азуза, което парите не могат да купят. Те открили обща връзка, изкована от небето в този склад. Това свързано приятелство все още беше силно и неразрушимо шестдесет години по-късно.

7

ОТИДЕТЕ ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ

Кажете здравей на брат Фокс

Възраст по време на Азуза: 18

Азуза беше божествена тренировъчна база, небесен лагер за обучение на „Да дойде твоето царство. Да бъде твоята воля“ воден от самия Бог (Мат. 6:10). Хора от целия свят дойдоха на Азуза в търсене на изцеление и се върнаха по родните си земи обновени, вдъхновени, трансформирани и готови да бъдат използвани от Бог.

Бог използва това голямо изливане не само за посрещане на непосредствени нужди, но и за да подготви хората да служат на нуждите на Неговите деца по целия свят. Той доведе млади хора там, за да ги обучи за мисионерското поле както у дома, така и по целия свят. И млади, и стари откриха безграничната сила на Бог и как да бъдат използвани от Него за извършване на делата на Неговата воля.

Един такъв младеж беше Брат Фокс. Когато бил в късните си тийнейджърски години, той отишъл на Азуза за подготовка да отиде на мисионерското поле, по-специално в Индия, и да работи за Бога. Когато

пристигнал на Азуза, Ралф Ригс бил на около четиринадесет, а К.У.Уорд бил на около шестнадесет. Брат Фокс преживял и участвал в чудесата и изцеленията в склада в продължение на около осемнадесет месеца. Докато навършил двадесетия си рожден ден, той използвал наученото на Азуза, за да пренесе могъщата променяща живота сила на Бог в Индия.

Когато срещнах брат Фокс през 1963 г., той току-що се беше оттеглил и се бе установил в Писга, подновявайки специалните си приятелства с много светии от Азуза. Той беше в началото на седемдесетте, беше висок около метър и седемдесет и пет и тежеше около 70 кг. Държеше лъскавата си сребриста коса някак дълга и сресана право назад. Косата му беше толкова лъскава, че когато минеше покрай светлина, тя светваше.

Имах привилегията да се возя с него на тролей от време на време, когато той отиваше да свидетелства на онези, които караха кабинковите лифтове. Докато пътувахме, между свидетелстването му аз слушах историите му за Индия. Но когато стана дума за истории за Азуза, отидох в апартамента му, настаних се в нозете му с моите бисквитки и мляко и слушах внимателно.

Той сподели с мен, че е бил поразен от движението на Бог и как проявлението на Божията сила варираше в зависимост от степента на проявление на Славата Шекина – колкото по-плътен бил облакът, толкова по-големи били чудесата. Той също изпитвал страхопочитание към брат Сиймор, много дълбок Божий човек.

Фокс присъствал на някои от най-креативните чудеса на Бог чрез Сиймор. Брат Фокс чул от Бог, че самият той ще има чудеса като тези на Сиймор, но в чужда страна — думи, които се доказали отново и отново, докато брат Фокс работел в Индия. Фокс взел помазанието със себе си, когато напуснал Азуза, но не можал да вземе със себе си Славата Шекина. Той ми обясни, че доколкото можел да прецени, Славата Шекина била уникална за Съживлението на Азуза Стрийт.

Докато бил на Азуза, брат Фокс обикалял, използван от Бог, за да изцелява всеки, който може. Той изпитвал специална любов към глухите и немите. Молел се за тях и шепнел на всяко ухо: „Ти глух дух, излизай в името на Исус“. Той каза, че можел да чуе леко пукане и „свистящ“ звук, докато ухото се изцелявало. След това отивал при следващия човек и правел същото.

Ако някой не можел да говори, той полагал ръце на врата му. Той каза: „Аз не съм от онези, които биха пхнали ръката си в устата на човека – може да се развълнува и да ми отхапе пръста“. Каза ми, че се е молил в името на Исус и понякога те започвали да говорят. В повечето случаи, обаче, те е трябвало да се научат как да говорят, но започвали да издават звуци.

Брат Фокс си спомни човек с почернял врат от рак, който е разяждал гърлото му, оставяйки го неспособен да говори. Фокс се молил за него, като положил ръце върху буцата, която стърчала от шията му. Поглеждайки надолу

към почерненото място след молитвата, брат Фокс казал: „Не виждам нищо да се случва; нещо не е наред тук.“ Той попитал човека: „Вярваш ли?“

Мъжът кимнал с глава. „Нека го направим отново“. С тези думи брат Фокс отново се помолил. Този път, когато отдръпнал ръцете си, чернотата и буцата изчезнали. Той заповядал на човека: „Говори! Мъжът избухнал: „Не мога!“

Фокс каза: „Кажете това отново“.

Човекът разбрал, че се е случило чудо, и може да говори. Ракът изчезнал и гърлото му било възстановено. Мъжът веднага започнал да се радва и да вика. Брат Фокс просто стоял там, като сдържан джентълмен, какъвто и бил, възхитен от чудото, с широка усмивка на лицето. Бог подготвял брат Фокс за велики и могъщи дела в Индия. Един урок, който той научил от Духа, бил, че не е нужно да изцеляваш хората един по един. Той си спомни, че учител по жестомимичен език довел своя клас от напълно глухи хора на събранието.

„Ако искате да ги научите на вашите знаци, защо ги доведохте тук? Ще останете без работа, защото тези хора ще бъдат изцелени тази вечер.“ Брат Фокс изненадал учителя. Учителят, очевидно безгрижен за сигурността на работното си място, отговорил с очевидно недоверие: „Ти говориш така, сякаш всички те ще могат да чуват“. „Да, ще! Всички те ще бъдат изцелени!“ Брат Фокс заговорил, одързостен от Божия Дух.

Това била група от около тридесет и пет глухи. Без да се колебае, брат Фокс направил жест и им казал на всички да се хванат за ръце и да образуват кръг. Той погледнал учителя, който стоял наблизо, и му казал: „Очевидно нямаш много вяра, така че застани отстрана“.

„Сега ще хвана този човек и ще започна с него.“ Веднага Фокс осъзнал, че те не могат да разберат нито дума от това, което казвал, а учителят му се смее, защото и той разбрал, че не могат да го чуят. Без колебание брат Фокс просто прошепнал в ухото на първия човек и казал на духа да излезе. Чудото било незабавно.

Веднага щом някога глухият започнал да чува, се развълнувал. Когато другите видели вълнението му и това, че той може да чува, те започнали да се изцеляват един по един като редица на домино – само за няколко минути всички били изцелени и учителят останал без работа.

Фокс бил докоснал само първия човек в кръга. От този момент нататък Бог поел и позволил на Неговата сила да тече през свързаните ръце, докосвайки всеки един от събраните в кръга.

Седях и слушах как брат Фокс разказва историите си както за Азуза, така и за Индия и за могъщите чудеса, които Бог го бе използвал да извърши. Не можех да не си спомня думите, записани в Йоан 14:12. Исус каза на

учениците Си: „Който вярва в Мене, делата, които Аз върша, и той ще ги върши; и по-големи дела от тези ще върши...”.

Брат Фокс се обучавал на Азуза за работа в Царството и донесъл Божия Дух в Индия. Там слепите проглеждали, куците могли да ходят, болните оздравявали и чудотворните изцеления били ежедневие. Единственото нещо, което му липсвало, била Славата Шекина.

8

ОСЛЕПЕН ОТ СВЕТЛИНАТА

Кажете здравей на брат Браун

Възраст по време на Азуза: 16

„Забравете задното и се простирайте към предното“. Във Филипийци 3:13 Павел говори за това да не поглеждаме назад към миналото. Можете ли да си представите колко изтощително би било за Павел да погледне назад кой е бил той или какво е направил? Поглеждането назад, независимо дали върху лоши или добри неща, може да осакати настоящето и да деактивира бъдещето.

Скъпият брат Браун беше добър пример за това. Запознах се с Бил Браун през 1960 г. Той беше пристигнал и се пенсионира в Писга само около шест месеца преди пристигането ми. Когато го срещнах, той беше висок около метър и деветдесет, имаше средно телосложение и тежеше около деветдесет килограма.

Той живееше в моето общежитие и постоянно искаше да говорим за Азуза. Всъщност това е всичко, за което искаше да говори. От време на време слизахме заедно в трапезарията и той беше в „рая“, тъй като имаше шанс да преживее дните си на Азуза отново.

На Азуза брат Браун обичал да служи на слепите. Той сподели с мен, че докато е бил там, е участвал в изцелението на повече от петдесет слепи хора и всеки път изцелението е било мигновено.

Попитах брат Браун дали някакво конкретно изцеление се откроява в ума му и той сподели историята на жена, чиито очи били напълно тъмни, почти черни, без бяло никъде. Бялото на очите ѝ никога не се било развило; тя била сляпа по рождение. Причината това чудо да се открие в паметта му е, че когато тя отворила очи, след като той се помолил за нея и тя осъзнала, че може да вижда, дамата издала силен, смразяващ кръвта писък, който го накарал да отскочи назад, изпитвайки моментен страх. Брат Браун каза, че бил почти готов да започне да крещи и той, но писъкът ѝ бил толкова

внезапен и неочакван, че го изненадал. След като шокът отминал, и двамата започнали да се радват.

Всичките му чудеса не били само със слепите. Участвал в чудеса за осакатени, деформирани и приковани към инвалидни колички заради болест или физически увреждания. Той си спомни, че веднъж се качил при мъж, който лежал на походно легло. Брат Браун го попитал: „Искаш ли да бъдеш изцелен? Искаш ли да вземеш леглото си и да го занесеш вкъщи?“

Мъжът вдигнал поглед и се усмихнал. „Да“. Отговорът му бил прост, но ясен. Брат Бил се помолил за него и веднага човекът станал, сгънал си леглото, след което се отдалечил от него и се разхождал наоколо, покланяйки се на Бог.

Преди мъжът да напусне събранието, той се върнал там, където бил прикован към леглото, вдигнал го и го отнесъл, радвайки се, че е изцелен.

Докато сестра Карни и братята Уорд, Ригс и Андерсън тичали наоколо, търсейки хора, на които да послужат, брат Браун бил по-сдържан. По-скоро самотник, той се скитал, търсейки предимно слепи хора, на които да служи.

През следващите няколко години след преминаването на Славата Шекина, брат Браун се връщал в склада на улица Азуза, където Сиймор все още проповядвал. Той не отивал там с очакване да види как Бог се движи чудотворно. По-скоро се връщал унил и скърбящ за отминалото. Седял в събранието и плачел за загубата на предишните дни.

Когато го срещнах десетилетия по-късно, той ми каза, че е прекарал цял живот, спомняйки си за Азуза, но никога не е продължил напред. Той с копнеж ми казваше, че е трябвало да проповядва Евангелието или да стане мисионер като Брат Фокс или Брат Лейк. Най-малко две големи деноминации, Асамблеите на Бог и Църквата на Бог в Христос, са родени от Азуза от лидери като Ралф Ригс, К. У. Уорд и Чарлз Харисън Мейсън.

Със съжаление, той ми каза, че е пропуснал Божията цел или воля за живота си. Повече от петдесет години той живееше в миналото, седеше мечтаейки за отминалите години на Азуза. Пропилени години!

Сега пенсиониран с продуктивните си години зад гърба си, той се установява сред светиите на Азуза, където може да сподели историите си с онези, които биха го разбрали и биха преживяли с него наследството на Азуза. Но когато старият брат Браун не споделяше миналото си, понякога го виждах да седи в Писга със сълзи стичащи се по лицето му, плачейки за загубата на Славата Шекина.

„Ще се върне, Бил“, му казвах аз. „Помниш ли стогодишното пророчество?“ Той кимаше и казваше: „Да, но аз няма да съм тук. След четиридесет или петдесет години няма да бъда тук.“

Често напусках срещата си с брат Браун, чувствайки горчива сладост. Споделях радостта му от всичко, което Азуза е била, но се чувствах

безпомощен, когато се сблъсках с продължителната меланхолия на този скъп брат. Как може някой, който е бил използван от Бог, за да изцели толкова много слепи, сам да е бил толкова сляп?

9

БОГ НА МАЛКИТЕ НЕЩА

Кажете здравей на брат Кантрел

Възраст по време на Азуза: 21

Брат Кантрел беше този, който винаги разрошваше прическата ми, когато се молеше за мен. Но всеки път, когато се молеше, аз бях изцелен. Брат Кантрел беше с умерен ръст, висок един седемдесет и пет, така че трябваше да посегне малко, за да стигне до върха на моята глава на сто осемдесет и осем сантиметра.

Ясно си спомням, че той носеше шапка през цялото време, освен когато беше в църква. Въпреки че беше несемеен, той печеше пресни бисквитки и винаги ме чакаше студено мляко за дългите ни разговори. Веднъж месечно отивах в апартамента му, който беше по диагонал от Писга. Когато ми разказваше своите истории, аз седях в нозете на брат Кантрел на килимче, а той седеше на тапициран стол.

Дори когато разказваше историите си, никога не показваше много емоции. Беше приятен, мил и дружелюбен, но без емоции.

Когато се срещнахме за първи път, аз го попитах дали той лично е имал големи чудеса. Той отговори: „Всеки, който е посещавал Азуза много дълго, е имал големи чудеса — особено ако човек е посещавал поне веднъж седмично е имал чудеса!“

„Всъщност“, каза брат Кантрел, „Бог ме научи на ценен урок на Азуза. Там имаше един човек, който започна да кряка като патица, след като получи кръщение в Святия Дух. Помислих си, че човекът се подиграва с кръщението и му се ядосах. Помислих си: „Това не е език“.

„Много години по-късно през 30-те години на миналия век видях документален филм за племе на място, наречено Квакленд. Езикът им беше точно като патешки. Разбрах, че съм се ядосал на този беден човек, а всичко, което е правел е да говори на езика на Квакленд. Оттогава се научих никога да не поставям под съмнение действията на Бог, без значение колко уникален е актът.“

Уникално определено е думата за следващото чудо, което си спомням, че ми разказа брат Кантрел. Имало един човек, който дошъл при брат Кантрел, който хълцал от двадесет и три години. Двадесет и три години!

„Не знам защо. Изведнъж започнах да хълцам“, казал мъжът. Почти всяка минута този беден човек хълцал и продължавал да говори и да хълца. Той искал да стане кьнтри уестърн певец, когато започнало хълцането. Не можел да преследва мечтата си.

Брат Кантрел казал: „Момче, бих намразил това. Това е ужасно.“

Затова той сложил ръце на гърба и гърдите му и се помолил за него. Мъжът се върнал по-късно и казал: „От колко време съм тук?“ Брат Кантрел отвърнал: „Не знам — поне няколко часа“.

Той казал: „Не съм хълцал. Не съм хълцал от два часа!“ Бил напълно освободен от такова привидно малко нещо, хълцането. Но само си представете да хълцате всяка минута през всичките тези години. В крайна сметка не е толкова малко нещо.

Помолих брат Кантрел да ми разкаже за най-интересното си чудо. Той седеше почти без емоции и разказваше историята за човек, който Кантрел наричаше „с вързан език“. Мъжът бил около дваيسетте и вместо да говори, само мърморел. Брат Кантрел не можел да разбере нито дума и накрая казал на мъжа: „Нека спрем да говорим и да те изцелим, за да мога да те разбера.“

Мъжът кимнал с глава и брат Кантрел положил ръце върху него и му казал да изплезе езика си. Мъжът дал знак, че не може, така че брат Кантрел бръкнал в устата на мъжа и докоснал езика му.

С властен глас той заповядал: „В името на Исус, език, заповядам ти да бъдеш свободен“. И като по чудо човекът успял да изплезе езика си. Брат Кантрел погледнал езика, който вече бил развързан, и го попитал: „Можеш ли да говориш сега?“

Мъжът казал: „Не знам“. Тогава той разбрал, че говори с нормален глас и се развълнувал. Затичал с викове: „Слава, алилуй!“ Можел да говори перфектно. Не трябвало да се учи как да говори; просто трябвало да му развържат езика.

Брат Кантрел лично участвал в едно или две чудеса седмично, но наблюдавал хиляди чудеса, извършени през годините. Самият той бил само на около двадесет и една години, но ми каза, че обичал да гледа тийнейджъри като Ригс, Уорд, Андерсън и Карни. Те тичали наоколо, за да си прекарват вълнуващо, с усмивки на лицата си и да се молят за хората, тъй като Бог свръхестествено вършел чудеса чрез тях.

Този Божии човек продължил да бъде съд на Божията любов през целия си живот. Той проповядвал десетилетия в църквата Фоорскуеър и работил с Ейми Семпъл Макферсън. Никога не го видях да се намръщи или да се засмее, но усмивката красеше лицето му през цялото време.

ДОБЪР И ВЕРЕН СЛУГА

Кажете здравей на сестра Голди

Възраст по време на Азуза: 18

Сестра Голди е специална за мен. Тя беше тази, която насочи моя курс онзи ден на Венис Бийч. Тя беше тази, която Бог използваше, за да ме доведе до Христос като мой личен Спасител. Тя беше тази, която ми отвори света на улица Азуза, когато ме доведе да живея при светиите в Писга. Трябва да съм бил специален и за нея, защото тя ме представи на хората като свой син. На това мога само да се усмихна. Истината е, че тя ми беше като майка и ме разглези. Тя ми купи първата Библия с името ми написано на нея. Тя дори ми купи първото палто и обувки.

Сестра Голди живееше във Венис Бийч, но идваше в Писга веднъж месечно. Винаги пристигаше рано, за да може да ми разкаже своите истории. Вярна на традицията, която беше обичайна сред светиите, тя носеше своите домашно приготвени шоколадови бисквити и студено мляко, което купуваше от магазина на Дик, веднага след като слезе от автобуса. С бисквитки и студено мляко в ръка тя идваше в Писга.

Срещяхме се в задната част на трапезарията, където имаше дивани и столове. Първоначално бяхме само двамата, но след няколко месеца тя започна да привлича публика от млади хора и възрастни, които просто искаха да чуят нейните истории за могъщите дела на Бог. Имаше нужда от много малко увещания. Една от основните причини да идва в Писга всеки месец беше да разказва историите си и тя обичаше възможността да изживее отново онези моменти, които бе прекарала в служба на Бог на Азуза.

През 1908 г., когато била на около осемнадесет години, тя започнала да посещава Съживлението на Азуза и посещавала около две години. Тя вече била християнка и нямала нужда от изцеление, но искала да бъде част от случващото се. Сестра Голди наблюдавала сестра Карни в продължение на няколко дни — какво прави и как го прави — след това потърсила хора, които да благославя сама.

Сестра Голди била привлечена от хора с очевидни обезобразявания. Един такъв млад мъж имал огъната ръка. Преди няколко години той бил счупил ръката си по време на мач в училище. По някаква причина той никога не посетил лекар и костите никога не били наместени. Тя погледнала мъжа и казала: „Това ще бъде забавно“.

Младият мъж я погледнал и казал: „Какво ще бъде?“

„Ще бъде забавно“, повторила тя.

Тя хванала деформираната му ръка с едната си ръка и докоснала огънатите кости с другата си ръка. Погледнала право към ръката и казала: „Взимам цялата власт над теб и ти заповядвам в Името на Исус, изправи се!“ Незабавно и чудодейно ръката се изправила и зараснала – без шум, без пукане – и тихо станала нормална.

Един ден жена в средата на четиридесетте дошла в църквата и се заклатушкала към сестра Голди. Точно така, заклатушкала. Като пингвин. „От колко време сте така?“ — попитала Голди.

„Започна в тийнейджърските ми години, но не беше толкова зле. А вижте ме сега. Сякаш стъпалата ми не спират да се извиват.“ Те били толкова обърнати, че били почти обърнати в другата посока. Жената трудно можела да ходи дори с помощта на грубо направената проходилка. По това време са нямали много проходилки.

„Олеле. Трябва да спрем това веднага. Да влезем в молитва.“ Сестра Голди се помолила: „Боже, не искам това да е бавно. Искам тази жена да бъде изцелена.“ Всички наблизко крещели: „В името на Исус!“

Гледали и чакали. Нищо. Жената започнала да говори, но Голди я накарала да замълчи. "Тихо! Гледайте, гледайте!" Тогава изведнъж чули малки пукания. Стъпалата ѝ бавно се завъртели. Когато станали прави, жената казала: „Достатъчно! Това е достатъчно!“ Тя не искала да се завъртят навътре.

Сестра Голди казала: „Сестро, можете ли да ходите сега?“

„Не“ — казала тя.

„Е, оставете тази малка проходилка тук при мен. Жената започнала да върви, изминала няколко крачки и се върнала. Голди я насърчила. "Сега се опитайте да вървите малко по-бързо."

Съвсем скоро Голди и тази жена се състезавали на улица Азуза. Бягали! Жената продължила да идва в църквата, напълно изцелена.

Разбира се, съпругът ѝ скоро дошъл с нея. Искал да види какво се случва, защото имал чернодробно заболяване, наречено цироза, което карало черния дроб да не работи правилно. Естествено, съпрузите искали да се срещнат със сестра Голди.

Сестра Голди го предупредила, преди да се помоли за него. „Сега, ако направя нещо странно, просто ме оставете. Искате ли да бъдете изцелен?“

„Да“ — казал той. Тя положила ръце върху областта на черния му дроб. Точно преди да призове Исус, тя дръпнала десния си юмрук назад и след това заповядала: „Бъдете изцелен, в името на Исус!“ Твак! Тя го ударила право в гърдите. Казал ѝ, че го заболяло, но оттогава изглежда нямал проблеми.

Човекът отишъл при лекаря си за потвърждение. „Ние не разбираме това“, казал докторът. „Сякаш имате черния дроб на осемнадесетгодишно момче.“ Бог му бил дал нов черен дроб! Лекарят казал: „Сега спрете да пушите и да пиете.“ Разбира се, той го направил. И двамата съпрузи станали работници в църкви. Мислех, че подходът „забий му един“ звучи повече като Алън, Коул или Джагърс. Попитах: „Защо го ударихте в гърдите?“

„Бог каза: „Удари го в гърдите.“ Той не каза да го шамаросам. Той каза да го ударя. Сестра Голди изпълнявала дословно. „Така че свих юмрука си и го ударих.“

Както споменах, сестра Голди била привлечена от хора, които имали обезобразяване или грозни израстъци по лицата си и се молела за тях. Повечето хора просто понасяли малки израстъци по лицата си и не търсели изцеление. Но сестра Голди мислела по друг начин. Тя им казвала: „Бог може да почисти това. Не му е мястото тук. Това е грозно и Бог не иска да бъдеш грозен.“

След първите няколко изцеления, при които израстъци или тумори просто падали в ръката ѝ, тя започнала да носи със себе си кърпи и кофа за смет. Понякога се налагало да превърже мястото, където е бил израстъкът, защото туморите или израстъците се отделяли и оставяли рана в плътта. Понякога пълното чудо не било мигновено. Туморът паднал, но пълното изцеление отнемало часове – дори цяла нощ.

Тя си спомни как изследвала един голям тумор, който паднал от жена, след като се помолила за нея. „Можеше да се видят малки черни неща вътре, които работят.“

Сестра Голди вярваше, че това бил рак — жив, злокачествен рак, толкова мощен, че се цепел, извивал и се движел.

Сестра Голди е допринесла за изцелението на може би 3000 тумора и израстъци по лицето през двете години, през които е присъствала на богослуженията за съживление.

От Азуза до Венис Бийч, от 1908 г. до смъртта и, тази скъпа светица е служила вярно на Бога с всеки дар и способност, които Той и е поверил. Когато тя отиде да бъде с Господ, аз съм сигурен, че е чула думите от Матей 25:23: „Браво, мой добър и верен слуго.“

СЛАДКА, СЛАДКА ПЕСЕН

Кажете здравей на брат Йона

Възраст по време на Азуза: над 30

Тази история е малко по-различна от останалите. Човекът, който получил чудото, ми разказа сам собствената си история. Името му беше брат Йона и го срещнах в Писга през 1962 г.

Когато срещнах брат Йона, той не беше сигурен в годините си, защото беше незаконен и нямаше акт за раждане. Но той беше някъде над деветдесет в Писга, което ще рече, че е бил над тридесет, когато е дошъл на улица Азуза през 1909 г.

Бог беше призовал Йона да проповядва Евангелието. Имаше само един проблем. „Боже, не мога да проповядвам Библията, защото не мога да чета Библията. Не мога да чета или пиша, и Ти го знаеш“, оплакал се Йона един ден на Бог. Така брат Йона дошъл на Азуза и брат Сиймор положил ръце и се помолил за него.

Йона чул Бог да му казва: „Вземи Библията, отвори я и започни да четеш. Той взел Библията, обърнал на първата страница и изведнъж разбрал всичко, което прочел.

Той преминал през Библията за около седмица. След това той вече не можел да чете. Можех да му задам всеки въпрос относно Библията и той ми цитираше стиха. Бих могъл да кажа: „Кажи ми Книгата на Авакум.“ Той ми я цитираше дума по дума и никога не пропускаше нищо.

Когато Йона проповядваше, той не говореше. Той пееше. Първият път, когато го чух, той каза: „Днес ще проповядвам за прелюбодейството и тук има няколко мъже и няколко жени, които трябва да дойдат до олтара“. Обърна се към дъщеря си, която работеше с него, и каза: „Сега, скъпа, започвай да свириш“.

Тя започна да свири определена мелодия на пиано и той запя по нея. Започна от Битие, пеейки, и изпя всички стихове за прелюбодейството от Битие до Откровение. Тогава той се огледа и каза: „Сега ти, който си в грех на прелюбодейство, ако не се покаеш, ще отидеш в ада. Някои от вас скоро ще умрат, ако не дойдете тук.“

Гледах как дванадесет мъже и четири жени идват пред олтара. За някои от тях бях шокиран. Това, което наистина ме изуми обаче, беше как брат Йона си спомняше цялата Библия... и то само след като я е прочел

веднъж! Неговият музикален подход към проповядването също беше доста уникален.

12

ДАЛТОНИСТ

Кажете здравей на брат Гарсия

Възраст по врене на Азуза: 18

Откритостта на поклонението и приемането на всеки човек, независимо от расата, били едни от критичните фактори, които накарали Дейвид Гарсия, млад мексикански американец, да посещава службите в Азуза всяка вечер след работа, както и в събота и неделя. Той обичал да служи на латиноамериканците, които идвали на събранията. Ако виждал, че никой не отива да се погрижи за тях, той отивал и започвал да се моли.

Срещнах брат Дейвид в Писга, където той живееше от около 1955 г. Той беше висок метър и седемдесет и тежеше около деветдесет килограма. Брат Смит ми каза: „Около веднъж месечно Дейвид танцува свръхестествен танц.“

Попитах: „О, какво свръхестествено има в това?“

Смит каза: „Той танцува навсякъде из църквата, а очите му са плътно затворени“. Казах: „Трябва да видя това.“

Брат Дейвид седеше в средата на църквата, на средните седалки на реда. Една нощ по време на богослужението той изведнъж започна да подскача. Сякаш по сигнал всички напуснаха пътеката, на която беше, и се отдръпнаха, за да видят по кой път ще тръгне.

След подскачането, той стартира едно диво бягане, краката му се движеха лудо. Като го гледах се сетих за Хърш „Лудите крака“. Ръцете му се размахваха на всички страни. Очите му бяха плътно затворени. Всички му разчистваха пътя.

Направи около три обиколки около църквата и надолу по пътеките и след това спря точно там, където започна. Той се огледа, върна се на мястото си и седна.

След това го попитах: „Брат Дейвид, знаеш ли какво се случва, когато танцуваш?“

„Да, прекарвам си страхотно.“

Попитах: „Но знаеш ли какво правиш?“

Той каза: „Не. Очите ми са затворени. Просто усещам как се движа. Просто се наслаждавам и това ми е приятно.”

По времето на Азуза Дейвид бил на около осемнадесет години и живеел само на около миля от склада. Той започнал да посещава съживлението малко след началото на събранията през 1906 г.

Когато се събрахме, за да поговорим за Азуза, брат Гарсия наруши традицията и сервира силно кафе, а не студено мляко и бисквитки. Това беше по същество единствената разлика, докато седях в нозете му с уважение и го слушах да изживява отново спомените си за Божиите могъщи дела.

Брат Дейвид започна с историята за преживяването на Главната Централна Гара. Дейвид живеел на около половин миля от другата страна на гарата и вървял точно покрай нея, стигайки до склада на улица Азуза. Една вечер той изтичал на събранието, за да намери Франк Бартълман и му казал, че трябва да дойде на Главната Централна Гара.

„Защо? Какво става там?" — попитал Бартълман от любопитство. Брат Гарсия, докато се опитвал да си поеме дъх, възкликнал: „Трябва да дойдеш и да видиш това! Помазанието е далеч отвъд това, което е било в миналото. Трябва да слезеш и да видиш!”

Заедно Бартълман и Гарсия изтичали до гарата, която била на половин миля от склада. Там те станали свидетели как идват хора от цял свят, слизат от влака, преминават през перона и изпадат в Духа, често говорейки на езици. Някой коментирал, че явлението се случвало през целия ден.

Когато Гарсия за първи път видял хората, лежащи по цялата площ на платформата, той помислил, че това е бедствие, докато не осъзнал какво става и изтичал да намери Бартълман. Преди това Франк бил говорил за линия или кръг от кръв — няколко пресечки около склада на Азуза — където Божията сила се простирала навън

Няколко пресечки преди да стигнат до склада, хората се изцелявали, изпадали в Духа и за първи път говорили на езици. Това бил първият път, когато Божията сила достигнала чак до Главната Централна Гара. Въпреки че не се случвали чудеса, Божието присъствие и сила, без съмнение, сега се били преместили на половин миля от склада

Брат Гарсия също бил поразен от Славата Шекина, която се задържала повече от три години в и около склада. През деня понякога се виждала сияеща пара, излизаща от сградата. Той ми казваше: „Трябва да си върнем Шекина, ако искаме да видим световно съживление!”

Попитах брат Дейвид: „Виждал ли си някога пламъците?”

Той ми каза как се прибирал от работа през зимата и било тъмно. Той вземал автобуса до вкъщи, изкъпвал се и излизал на верандата си, гледайки отвъд река Аройо Секо. Някои нощи можело да се види как пламъците се издигат на петнадесет метра в небето и слизат от небето. Той каза: „Брат

Томи, бягах през целия път. Не ходех. Бягах, крещейки: „Слава, алелуя“, защото големи неща се случваха на Азуза, когато тези пламъци бяха там“.

Той искал да бъде част от всичко това. Той обясни, че преживяването на Славата Шекина е било по-силно от дишането на чист кислород. Било небесно дишане. Имало моменти, когато мъглата била висока само тридесет сантиметра и той лягал в нея, за да диша в Божията Слава. Брат Гарсия често подчертаваше, че колкото по-голяма била Славата Шекина, толкова по-голяма била силата. Той отбелязваше, че пламъците били там, когато Бог, чрез Сиймор, е извършил най-могъщите от чудесата, когато израснал крак и друго, когато израства ръка, където преди не е имало такава.

Гарсия бил там, когато ръката пораснала. Той каза: „Брат Томи, този човек нямаше сферична става в рамото си; беше изтръгната. Бях достатъчно близо, за да гледам право в рамото.

„Изведнъж видях, че костите започват да излизат, а след това плътта започва да се движи около тях. Ръката на този човек просто се изстреля за секунди, докато гледах.“ За Гарсия изглеждало, че гледа това чудо на забавен каданс, докато изпитвал страхопочитание от това, което Бог прави.

Брат Гарсия беше първият, който ми каза за пророчеството на Сиймор, че след около сто години ще има завръщане на Славата Шекина и съживление, което ще надмине делата на Бог от Азуза. Когато разговаряхме през 60-те години на миналия век, Гарсия осъзна, че пророчеството все още е четиридесет години далеч от изпълнението, но все още копнееше Бог да ускори планове Си и да позволи на Славата Шекина да падне отново докато той е жив.

Обичах да слушам за облака или мъглата, които изпълвали Азуза, показващи Присъствието на Бог. Обичах също да слушам за големите чудеса, които се случвали в тази мъгла. Молах брат Дейвид да опише най-голямото чудо, в което някога е участвал.

Без колебание той разказваше за множеството изцеления, които се случили в рамките на няколко минути. Имало две жени и един мъж, всички с осакатяващ артрит, които не могли да ходят. Били в инвалидни колички и били дошли от близкия старчески дом. Една от жените дори не можела да се нахрани сама. Брат Гарсия попитал: „За да се изцелите ли дойдохте?“ И тримата казали „да“ или кимнали с глава. Сестра Карни вдигнала поставката за краката на всички инвалидни колички в подготовка за това, което щяло да се случи.

Първо Гарсия положил ръце на главата на дамата, която не можела да се храни и дори не можела да говори, и се помолил за нея. Веднага главата и спряла да трепери. Тя погледнала към брат Дейвид и казала: „Ти Исус ли си?“

Брат Гарсия се засмял и казал: „Не, Исус е в мен и аз се молих за теб в Името на Исус, но аз не съм Исус. Но Исус току-що те изцели!“

Тя го гледала дълго и накрая казала: „Мога ли да стана?“ Гарсия се усмихнал и казал: „Да, казах ти в името на Исус, стани и ходи!“ Някога осакатената дама станала и започнала да ходи, а след това започнала да танцува тип валс — красив танц, сякаш била млада жена. Тя танцувала поне час.

Брат Гарсия се усмихнал и я гледал как танцува с наслада. После се огледал за другата жена. С разбираща усмивка на лицето си тя просто казала: „Готова съм“.

Той дошъл и се помолил за нея и след минута тя станала. Стояла там и треперела, сякаш се страхувала. Брат Дейвид протегнал ръка, за да я успокои, но тя казала: „Не, оставете ме; молете се за него.“

Брат Гарсия се обърнал към мъжа и се помолил за него. Сакатият мъж попитал: „Какво е това? Това е като електричество.“

Гарсия просто отговорил: „Това е силата на Бог. Вие сте изцелени в името на Исус и можете да станете и да ходите, или да бягате, или да танцувате, или каквото искате да правите.“

Попитах: „Е, какво направи той?“

Гарсия отговори: „Той излетя, бягайки като светкавица, докато аз просто стоях там и се наслаждавах на тримата, които празнуваха изцеленията си.“

Тогава брат Дейвид ми разказваше най-милото си чудо. Малко испаноговорящо момиче, на около шест години, било сляпо. Очите ѝ били сиви — страшно изглеждащи сиви. Родителите ѝ му казали, че тя започнала да ослепява на около две години и била напълно сляпа, когато станала на четири.

Той се помолил за детето и когато то отворило очи, сивото изчезнало, заменено от красиви черни очи. Била изцелена моментално. Детето започнало да танцува и да празнува, крещейки Името на Исус, докато родителите ѝ се опитвали да я настигнат.

Брат Гарсия също си спомни за мъж в средата на трийсетте, който имал заболяване на венците. Лицето му било почти тъмночервено поради отровата във венците, които били черни на цвят поради гниенето на зъбите му. Той положил ръце на човека и се помолил, а след това му казал да отвори устата си. Попитал мъжа дали усеща нещо и той отговорил: „Да. Усещам нещо.“

Брат Гарсия казал: „Не мисля така. Не сте усетили нищо, защото тук нищо не се е случило. Затворете си отново устата.“ Гарсия се помолил втори път и попитал: „Чувствате ли нещо?“

„Малко.“

Гарсия отговорил: „Не сме свършили още“.

Преди да се помоли за трети път, той попитал: „Вярвате ли, че Бог ще ви даде нови венци и нови зъби и ще изчисти тази инфекция от лицето ви? Разбирате ли, че за това се молим? Ще се изцелите.“ В покорство мъжът казал: „Добре“.

Гарсия се помолил и този път зачервяването изчезнало от лицето на мъжа. Когато мъжът отворил уста, венците му станали розови и за учудване на Гарсия той видял, че гнилите зъби зарастват. Докато мъжът напусне събранието същата вечер, той бил напълно изцелен!

Имах привилегията да се срещна със сина на човека, Бил, в Писга, когато брат Смит ми го представи. Проведох няколко разговора с Бил и накрая зададох въпроса, който умирах да задам. „Бил“, казах аз, „баща ти имаше ли лоши зъби, когато почина?“ Бил само се подхилна на въпроса и ми каза, че всъщност в момента на смъртта си баща му е имал пълен набор от перфектни зъби в устата си.

Най-удивителното чудо, което брат Дейвид ми описа, беше с мъж, чийто корем се бил разцепил и вътрешностите му висели от дупка. Мъжът ги покривал с парче плат. Дейвид вдигнал плата и видял четиридесет и пет до петдесет сантиметра от вътрешностите на мъжа от външната страна на тялото му. „Мили Боже, това смърди!“ казал той.

Мъжът казал: „Така е от около година.“ Дейвид каза, че си помислил: „Мили Боже, как е още жив?“

Той поставил плата обратно и положил ръце върху гротескната рана. Докато се молел, той гледал как ръката му „пътува“ обратно към корема на мъжа. Брат Дейвид каза: „Не знаех какво да правя. Просто стоях с ръка на корема му. Накрая спрях и вдигнах този парцал. Нямаше дупка. Все едно никога не е била там.“

Брат Гарсия обобщи преживяването си с Бог на Азуза с тези думи: „Когато дойдеш на Азуза, ти се изцеляваш. Колкото повече присъстваш, толкова повече вяра имаш и толкова повече неща се случват. Тъй като вярата ти се изгражда, когато виждаш другите хора да вярват, скоро ти нямаш съмнение, че когато отидеш при някого, той или тя ще се изцелят. След известно време става лесно да имаш смелостта да отидеш при всеки и да провъзгласиш: „Бог ще те изцели тази вечер!“ Немало място за нито едно семе на съмнение в тази плодородна почва на вярата.

КРАКА НА КОИТО ДА СТОИШ

Кажете здравей на сестра Мангрум

Възраст по време на Азуза: 22

Сестра Мангрум се радваше на специална привилегия. Тя не само притежаваше благословени спомени от улица Азуза, но също така гледаше и живееше с едно от своите чудеса всеки ден. Бог изцелил много хора чрез служението на сестра Мангрум на Азуза. Нейната най-специална история за чудо включваше изцелението на дама, която била в средата на четиридесетте по време на съживлението. Сметнах за чест, че се запознах с тази жена, когато тя наближаваше стотния си рожден ден.

„Майка“ Мангрум, както започнали по-късно да я наричат, била в началото на двадесетте на Азуза, но в средата на седемдесетте, когато я срещнах в Писга тя беше около 158 см и тежеше около 50 килограма. Тя винаги беше много добре облечена, държеше се добре, спазваше етикета, добре говореше, беше мила и учтива.

Майка Мангрум често ме наричаше своето „малко“ момче и имах честта да ходя веднъж месечно в дома ѝ, който беше един от по-големите апартаменти в околността. Както традицията повеляваше, тя печеше шоколадови бисквити и поднасяше студено мляко по време на престоя ни заедно. Седях на огромен килим, който покриваше почти целия под. Тя седеше на голям старинен дървен люлеещ се стол, който бил принадлежал на нейната прабаба. Майка Мангрум беше част от групата на „Карни“ и, подобно на сестра Карни, по времето на Азуза била омъжена и идвала на богослуженията за съживление със съпруга си

Една от любимите истории на Майка Мангрум беше за жена с извити стъпала. Тя била около четиридесетте и не можела да ходи много добре, тъй като коленете ѝ били извиха навътре и била така от тийнейджърските си години. Майка Мангрум веднага я забелязала, когато се приближила люлеейки се и ходейки някак смешно. Майка Мангрум отишла при нея и я попитала: „За да се изцелите ли сте дошла?“

Дамата отговорила: „Дойдох да видя какво става. Казвате, че мога да се изцеля? От какво?“

Майка Мангрум посочила краката ѝ и казала: „Говоря за вашите крака“. Тя седнала с жената и се опитала да я убеди, че Бог ще ѝ изправи краката.

Жената отговорила с леко заекване: „Е, въ, въ, струва си да опитате“. Тя казала на Майка Мангрум, че хората са ѝ се подигравали от малка.

Майка Мангрум нетърпеливо отвърнала: „Какво имате да губите?“ Тя се помолила за нея, като държала ръцете си върху главата на жената. Тя описа как топлина излизала от ръцете ѝ върху жената.

Накрая жената започнала да се тресе и казала: „Нещо се случва; нещо се случва!“ Майка Мангрум погледнала надолу към краката на жената и развълнувано казала на жената да погледне. Стъпалата и краката ѝ се изправили и за около две минути тя била напълно възстановена. Коленете, усуканите крака и подвитите стъпалата били напълно изправени и изцелени.

Тя попитала жената: „Искате ли да ходите нормално сега? Можем да танцуваме навсякъде по това място.“

Жената признала: „Никога не съм танцувала през целия си живот“.

Майка Мангрум се усмихнала и казала: „Е, нека се научим сега“ и те започнали да танцуват

Скоро жената разбрала, че наистина ѝ се е случило чудо и започнала „диво“ да танцува пред Бог. Преди майка Мангрум да се усети, дамата изтичала навън от сградата и няколко минути по-късно се върнала с писъци и викове — тя искала да се върне в сградата, страхувайки се, че може да загуби изцелението си, ако не е вътре. След като се успокоила, тя се огледала и попитала: „Какви са тези неща?“

„Наричаме го Славата Шекина.“

Докато бях в Писга се срещнах с тази дама, която по това време наближаваше сто години. След чудото тя посветила остатъка от живота си на служение на бездомни жени. Години наред тя изпълнявала спасителна мисия за отчаяни жени от улиците. Когато отидох да я видя, тя беше почти на смъртно легло. Единственият ѝ въпрос към мен и останалите светии беше: „Просто искам да знам какво се случи с тази Шекина Слава.“

Разбира се, любопитството ми надделя и аз поисках да видя краката на тази възрастна жена, които бяха изцелени. Отначало тя не беше склонна, но след това с известно насърчение от Майка Мангрум, тя ми показа краката си — все още напълно изцелени след всичките тези години. Всъщност почувствах, че „краката за милиони долари“ на Бети Грейбъл не могат да се сравнят с краката на тази жена, която Бог е докоснал. Тя беше живо доказателство точно пред очите ми, че Бог е посетил Азуза по безпрецедентен начин.

Майка Мангрум винаги е обичала да разказва историята за жената с нос като кука. Когато за първи път забелязала дамата, майка Мангрум ми каза, че преценила, че може би лекар може да помогне да оправи грозния ѝ нос, но Бог имал други идеи. Тя чула тънък глас в себе си да казва: „Аз съм подобър лекар от всеки лекар тук на земята“. С това послание от Бог тя отново погледнала дамата и почувства, че трябва да се помоли за нея. Тя отишла при жената и се помолила, но резултатите не дошли веднага. По-

късно в събранието майка Мангрум забелязала, че „куката“ е изчезнала и се качила при нея за да коментират изцелението.

Жената била донякъде щастлива, но казала на майка Мангрум: „Знам, че куката е изчезнала, но не ми харесва малката точка в края на носа ми“. Майка Мангрум разбрала загрижеността ѝ и отново се помолила за нея и преди дамата да напусне събранието няколко часа по-късно, тя имала перфектен нос. Гледайки Божието чудо, майка Мангрум мълчаливо се зарадвала, като си помислила колко прекрасно е, че Бог го е грижа достатъчно за чувствата на човек, за да изправи грозния нос на тази дама.

Майка Мангрум беше някак театрална, когато разказваше историите си и с многобройните ѝ жестове историите оживяваха. Една от най-удивителните истории, които ми разказа, е следващата.

Помислете за филмите *Човекът слон* или *Маската* и можете да си представите пълното обезобразяване на един двадесет и пет до тридесет годишен мъж, който дошъл на улица Азуза. Той дошъл сам, патетично влачейки краката си, с отвратителен вид с едното око, изстреляно нагоре, а другото гледащо надолу. Умът му бил напълно наред, но той бил роден деформиран и състоянието ставало все по-лошо и по-лошо. Устата и челюстта му висели под лявата му гърда. Как се е хранел, не знам.

Майка Мангрум се приближила до него, а той я погледнал с изкривените си очи и изрекъл нещо. „Какво казахте?“ — попитала майка Мангрум.

Той промърморил: „Дойдох тук, за да бъда изцелен“.

Тя казала: „О, слава Богу! Ще бъдете страхотно свидетелство!“

Той казал: „Добре, готов съм“. Харесва ми факта, че той дошъл на Азуза готов.

Тя плеснала ръце върху него и ги задържала там, докато тялото му „затанцувало“ под нейното докосване. Лицето му започнало да се изкривява и да се събира. Челюстта му се отдръпнала на място, очите му се завъртяха в орбитите си, а гърбът, краката и ръцете му се развъртели.

Попитах я колко време е отнело това. Тя каза, че един много привлекателен мъж е застанал пред нея след около пет минути. Над две десетилетия деформации били перфектно премахнати за пет минути. Никога не разбрах името му. Той станал служител, след като Бог го благословил с това изцеление.

Вярвам, че само от това чудо може да започне съживление.

КОЕТО БОГ Е СЪЕДИНИЛ ЗАЕДНО

Кажете здравей на г-н и г-жа Ланкфорд

Възраст по време на Азуза: 20 и 18

Докато повечето седемнадесетгодишни момчета преследват момичета, брат Ланкфорд преследвал Бог. Гладът му за повече от Бог го отвежда от Хайленд Парк, Калифорния, до Топика, Канзас, през 1903 г. Това е градът, в който д-р Чарлз Парам създава библейско училище, където преподава нова концепция – Кръщението на Святия Дух придружено от дарбата на езиците. Спомнете си, д-р Парам е бил пастор на брат Сиймор в Пасадена, Тексас. Под свидетелството на Парам брат Ланкфорд сам получил кръщението и дарбата. Брат Ланкфорд не осъзнавал как този дар ще бъде използван в много близко бъдеще и в следващите години.

През 1904 г., на осемнадесет години, той се завръща в Калифорния и представя това ново учение на д-р Йоакум, основателят на Писга, за когото ще прочетете по-късно. След като получил кръщението и дарбата на езиците, д-р Йоакум научил други в Писга за това вълнуващо преживяване. Брат Ланкфорд и д-р Йоакум водили сестра Карни да получи Кръщението и дарбата през 1904 г., две години преди Азуза.

Имах привилегията да опозная брат Ланкфорд и сестра Ланкфорд по време на престоя си в Писга. Той беше висок около метър и осемдесет и пет, а тя беше седем-осем сантиметра по-ниска. Г-жа Ланкфорд беше тиха и много мила. От друга страна, брат Ланкфорд понякога можеше да бъде груб.

За разлика от посещенията ми при другите светии, когато идвах в дома им, не бях посрещнат с бисквитки и мляко. Брат Ланкфорд беше открил моята слабост към ягодилия сладолед, който беше и негов любим. Така че седях в нозете им и се наслаждавах на тази розова наслада, докато слушах техните истории.

Семейство Ланкфорд били използвани от Бог за извършване на изцеления и чудеса. Цялата вечер имаше една след друга истории за чудотворните дела на Бог на Азуза. Често започвах с молба към Ланкфорд да ми разкажат най-интересните си чудеса. Веднага след като въпросът напуснеше устните ми, брат Ланкфорд започваше и г-жа Ланкфорд добавяше спомените си към тези на съпруга ѝ.

Ланкфорд ми разказа за човек, чийто два пръста били хванати в някаква машина. Преди да се усети, машината му била откъснала двата

пръста. Човекът бил чул, че в склада на улица Азуза се случват удивителни чудеса, затова дошъл с очакването да бъде изцелен.

Брат Ланкфорд шокирал човека, като попитал: „Можем ли да видим какво ще направи Бог?“

Мъжът, малко озадачен, отговорил: „Какво искаш да кажеш?“

„Нека помолим Бог да направи да пораснат!“ Ланкфорд бил много смел и откровен.

С одобрението на мъжа Ланкфорд хванал ръката му и му наредил да я вдигне във въздуха. Държейки дланта на мъжа високо и със сестра Ланкфорд, която вдигала ръката му, Ланкфорд започнал да се моли. Пръстите на мъжа започнали да растат!

Сестра Ланкфорд припаднала от вида на такова чудо. Ланкфорд започнал да развежда мъжа, крещейки, че пръстите му току-що са пораснали. Можете да си представите как Ланкфорд вика: „Тези не бяха тук преди. Вижте, Бог направи да пораснат тези пръсти!“

Мъжът стоял до Ланкфорд шокиран с отворена уста от удивление. Преди чудото да свърши, дори ноктите на мъжа пораснали докато се изцелявал.

Г-жа Ланкфорд се усмихна, когато съпругът ѝ разказа за най-голямото чудо, в което е участвал, и веднага след като той приключи, тя каза: „Нека ви разкажа моето най-запомнящо се чудо“.

Сестра Ланкфорд не чакаше одобрение, а започна да разказва историята си. По време на това чудо семейство Ланкфорд били сгодени и тя казала някак заповеднически: „Скъпи, ела тук!“ Той не бил свикнал тя да говори така, защото била много мила и спокойно говореща. Тя казала: „Погледни тази наша сестра, която Бог ще изцели“.

Дамата имала много лоша гърбица. Гърбът ѝ не просто бил огънат; бил усукан. Вероятно била на около 50 до 55 години. Тя казала на сестра Ланкфорд, че проблемът е започнал, когато е била на около 30, и просто ставало все по-лошо и по-лошо. Лекарят искал да я настани в клиника и дори съпругът ѝ се съгласил, защото тя трудно се придвижвала. Е, съпругът ѝ я довел на Азуза, мислейки, че може би Бог ще направи нещо на съживителното събрание.

Брат Ланкфорд дошъл и положил ръце на прегърбения гръб и започнал да се моли за нея. Чувало се пукането на костите. За минути, точно пред очите им, тя била изцелена. Започнала да танцува и дори се качила на платформата, танцувайки и крещейки.

Точно зад нея бил брат Андерсън, който бил изправен на една пейка, наблюдавал чудото и чувал пукането на костите. Попитах сестра Ланкфорд:

„Какво направихте вие и брат Ланкфорд?“ Тя отговори: „Е, и двамата тичахме с нея“.

Дойде ред на брат Ланкфорд. „Друго запомнящо се чудо беше осакатеният мъж в инвалидна количка, който не позволил на лекарите да му отрежат краката. Ланкфорд обясни, че мъжът е работил като спирач в железницата и е бил осакатен при инцидент, когато влак притиснал краката му и счупил много от костите му. По панталоните му се виждало, че костите на краката му били като възли, но той бил твърде срамежлив и му било неудобно да вдигне крачолите на панталоните си, за да покаже нараняванията си.

Брат Ланкфорд заявявал: „Е, не можем да позволим това да продължава. Крайно време беше да дойдете тук.“

Мъжът тихо казал: „Да, тук съм“. Ланкфорд каза, че не е сигурен дали мъжът е дошъл сам, но се е избутал с количката в събранието.

Когато брат Ланкфорд го видял да седи там, той каза, че това го накарало да се просълзи. Той казал на човека: „Чудо е, че не са Ви отрязали краката“.

Сакатият мъж отговорил: „Парализиран съм от кръста надолу от около две години. Искане да ги ампутират, но аз не им позволих.“ Брат Ланкфорд започнал да се моли за него, а сестра Карни, която наблюдавала, се намесила и го поправила. „Не, не, не, това не е вяра! Тя отишла при мъжа, вдигнала краката му и вдигнала поставката за крака, за да може той да стане. Тя очаквала той да стане!

След като сестра Карни приключила, брат Ланкфорд се помолил за мъжа. Можело да се чуе как костите пукат и да се види как краката просто се изправят. Мъжът станал от инвалидната си количка и полетял! Разбира се, част от тези, които го заобикаляли тръгнали с него.

Помислих си, че това е екстремно феномен. Ланкфорд каза: „Да, Бог събра костите. Видяхме, когато мъжът дойде при Азуза, че беше жалък — не можеше да ходи и не можеше да се движи от кръста надолу. След това този човек тичаше наоколо, викаше, танцуваше и скачаше“.

Седях си и си мислех: „Нищо чудно, че е имало такова съживление. Нищо чудно, че това нещо се е разпространило по целия свят. Да, те получили говоренето на езици и това било страхотно, но много от чудесата, които били извършени, не били извършени от големи проповедници. Много от използваните от Бог били просто обикновени тийнейджъри и млади хора, извършващи необикновени дела чрез Бога.“

Брат Ланкфорд също бил благословен с големия дар да помага на хора, които имат цепнато небце или устни, да получат изцеление. Повечето от тях били деца. Някои от тези, които идвали там за изцеление, никога не са имали операции или лечение. Имали големи празнини в устите си, той се молел за

тях и празнините се запълвали. Понякога някои от липсващите зъби се възстановявали.

Казах: „Зъби и всичко останало?“

Брат Ланкфорд кимна и каза: „Зъби и всичко останало“.

Ланкфорд каза, че през тригодишния период, в който е бил там, Бог го е използвал за изцеление на около сто души с разцепено небце. Тъй като повечето от тях били просто деца, той станал известен като „татко“ на децата, които се изцелявали. Когато се връщали да го видят, той бил татко.

Сега, това е първият път, когато се осмелявам да разкажа тази следваща история. Може да накара някой от слушателите или читателите да се изчерви, но е свежа в съзнанието ми. Една двойка дошла един ден и съпругата била много разстроена, дори до точката на развод. Когато брат Ланкфорд попитал какъв е проблемът, съпругата се оплакала, че не могат повече да правят секс. Съпругът ѝ бил импотентен.

Тази двойка била над седемдесетте, но това нямало значение — тя искала интимност. Тя не искала той да спре да бъде мъж. Имала нужда от мъж. Брат Ланкфорд казал: „О, това не може да се случи. Това е грешно. Не. Това не трябва да умира.“

Вижте, Ланкфорд бяха доста възрастни, когато ми разказаха тази история и все още бяха много интимни. „Това е дяволът“, казал той на мъжа.

Положил ръце на човека и заповядал на този дух да го напусне и той да бъде достатъчно изцелен, за да направи жена си щастлива. Само това направил. Няколко нощи по-късно двойката се върнала. Съпругата казала: „Олеле, олеле. Той е по-игрив, отколкото в началото на брака ни!“

Брат Ланкфорд казал: „Дяволът искаше да разбие вас двамата. Просто го изгоних от него.“ Тя отвърнала: „О! Бог прави всякакви чудеса.“ Тези хора били женени и Бог искал те да останат такива.

Г-жа Ланкфорд искаше да продължи с още истории, но брат Ланкфорд не беше завършил своите. „Още две истории. Нека ви разкажа за тумора на гръбначния стълб. Въпреки че туморът беше покрит от ризата на мъжа, можеха да се видят очертанията му. Изпъкваше около осем сантиметра и беше около тридесет сантиметра дълъг и десет сантиметра широк.“

Брат Ланкфорд описа мъжа на средна възраст и според мъжа туморът е бил там от около три години. Човекът влязъл с много други хора и някой уведомил брат Ланкфорд за него. На следващия ден трябвало да му направят рентгенови снимки, за да разбере какво не е наред. Ланкфорд разказа как се молил върху тумора и той просто потънал в тялото на мъжа. Човекът бил напълно изцелен.

Без да си поеме дъх, брат Ланкфорд продължи към следващото чудо. Имало една жена, на която част от носа липсвала заради рак. Той се помолил

за нея, но нищо не се случило веднага. Той казал на дамата, че понякога чудесата не се случват мигновено и да има вяра. Тя се върнала на следващата вечер и носът ѝ бил перфектен. Можете ли да си представите?

Сега най-накрая отново дойде ред на сестра Ланкфорд. Жена дошла от чужда страна с плавателен съд и след това с влак, за да стигне до улица Азуза. Тя почти не можела да ходи и не можела да говори английски. Семейството ѝ я придружавало. Сестра Ланкфорд не виждала нищо нередно в нея, но било очевидно, че жената изпитва болка.

„Какво ѝ има?“, попитала тя. Дъщеря ѝ казала: „Докоснете гърба ѝ“. Сестра Ланкфорд усетила израстък с размерите на ръка по цялата лява страна на гърба ѝ. Дъщеря ѝ казала: „Много е сериозно. Черен е и там, където свършва, се разцепва. Лекарят каза, че може да умре по всяко време.“

Сестра Ланкфорд се помолила над нея. Изведнъж дамата започнала да бърбори нещо и да скача и да тича. Семейството ѝ най-накрая я настигнало и я върнало. „Какво говореше тя?“ — попитала сестра Ланкфорд. „Тя казва, че е изцелена.“ Дъщерята опипала гърба на майка си. „Боже мой, няма го. Няма го!“

Семейство Ланкфорд работили като екип върху това следващо чудо. Тя разказа за времето, когато четирима или петима слепи са били докарани от дом за слепи. Сестра Ланкфорд се приближила до тях и обявила, че Бог ще върши чудеса. Брат Ланкфорд се затичал към тях, покрил очите им и се помолил за тях, като полагал ръце на всеки. Всеки път, когато махнел ръцете си, резултатите били едни и същи: те виждали! Незабавни изцеления! Цялото място изригнало във викове и танци.

Попитам дали си спомнят някакви конкретни чудеса, при които Бог е използвал брат Сиймор, и очите на сестра Ланкфорд светнаха. „Спомням си, че бях свидетел на две от най-големите чудеса, когато Сиймор беше мощно използван от Бог.“

Бях целият уши! Първо тя разказа за мъжа с дървения крак. Сиймор се приближил до мъж с дървен крак и го попитал: „За какво си дошъл тук?“ Мъжът отговорил: „Искам да се молиш за крака ми. Започва да получава гангрена там, където дървеният крак се закрепва.“

Сиймор отговорил: „Просто се смущавам, защото имаш дървения крак. Би било предизвикателство за Бог да направи крак, докато дървеният крак е прикрепен на мястото му.“

Мъжът свалил дървения крак и застанал пред Сиймор, балансирайки на единствения си здрав крак. Сиймор положил ръце върху човека и провъзгласил: „Нека се прослави Името Ти. В Името на Исус заповядвам на този крак да израсне. Гангрената е изчезнала; ти си изцелен.“

Сиймор не проповядвал онази вечер. Чудото говорело само за себе си. Радостта продължавала непрекъснато, докато тълпата вилнеела. Човекът

тичал по платформата и из стаята на два здрави крака! Никой не можел да го накара да спре да се радва и да хвали Бог.

След това сестра Ланкфорд разказа за мъжа без ръка. Той загубил ръката си десет години по-рано поради трудова злополука. Ръката била напълно отрязана до рамото.

Брат Сиймор попитал тълпата: „Искате ли да видите как Бог прекарва чудесно време тук тази вечер? Някои от вас може би си спомнят крака на мъжа, който израсна преди около година.“

Тогава Сиймор попитал едноръкия мъж: „Можеш ли да работиш само с едната ръка?“ Мъжът отговорил: „Просто ми дават минимално платена работа и едва изкарвам достатъчно пари дори да ям.“

Сиймор поклатил глава и отговорил: „Това не е добре. Женен ли си?“ – „Да“.

„Имате ли деца?“ – „Да“

Сиймор заявил: „Този човек трябва да може да изкарва прехраната си. Този човек трябва да работи и трябва да може да плаща десятъка си. Ще дадеш ли десятък, ако се помоля за теб и Бог ти върне ръката?“ — попитал закачливо Сиймор. „Да!“, отвърнал мъжът.

Сиймор избухнал в смях: „Просто се шегувам“. След това плеснал с ръце по самото рамо и заповядал на ръката да израсне. Почти мигновено израснала! Изцеленият стоял в пълен шок, след което започнал да движи новата си ръка и да я сравнява с другата си ръка, изумен от чудото.

Няколко седмици по-късно мъжът се върнал, като довел около 200 души със себе си, разказвайки на мнозина на събранието, че си е върнал старата работа. Много от тези, които той довел със себе си, се нуждаели от изцеление и напуснали същата вечер напълно възстановени, докато хората в тълпата се молели и полагали ръце на всеки от тях.

Тази последна история на Ланкфорд е една от най-забележителните истории, които някога съм чувал от светиите. През 1908 г. момиче в късните си тийнейджърски години, грозно и със сериозни белези било пренесено през вратите на Азуза на креватче. Тялото ѝ било обилно намазано с мехлем, за да успокои мъчителната болка от изгаряния трета степен, които я покривали. Според семейството ѝ всичко, което е искала да направи, е да умре. Но те я докарали от Северна Калифорния на улица Азуза с надеждата, че ще бъде изцелена и ще живее.

Сестра Ланкфорд я видяла и се приближила до нея. Близките ѝ разказали, че момичето е станало жертва на опустошителен пожар в къщата ѝ. Сестра Ланкфорд я погледнала и даже можела да види костите ѝ в някои области, където плътта била напълно изгорена. Тя леко я докоснала и се помолила за нея. След това я покрила с одеяло и казала: „Да видим какво ще направи Бог“.

На всеки двадесет минути тя непрекъснато отивала и разглеждала момичето. Сестра Ланкфорд трудно се сдържала, защото малко по малко по тялото на момичето се появявало повече „месо“. Отнело не повече от два часа и тийнейджърката била напълно изцелена! Изтрили мехлема от тялото ѝ и тя станала от леглото. Тялото ѝ било изцяло ново. Семейството останало в града за една нощ и ѝ купили нови дрехи на следващия ден. Върнали се на улица Азуза и никой не познал момичето. Разпознали само членовете на семейството ѝ. Било трудно дори за тези на улица Азуза да повярват на това чудо. Искане ми се да я бях срещнал.

Времето минаваше бързо в дома на Ланкфорд. Вечерта винаги свършваше по-скоро отколкото ми се искаше. Докато вървах към стаята си в общежитието, мои спътници бяха историите, които преживявах отново в ума си, удивлявайки се на чудесните дела, на които светите от Азуза са били свидетели и в които са участвали. Копнеех за деня, в който Славата Шекина ще падне отново — исках да съм точно по средата ѝ. Дори исках да играя в нея като Ригс и Уорд!

15

НЕКА ДЕЦАТА ДОЙДАТ ПРИ МЕН

Кажете здравей на сестра Дънди

Възраст по време на Азуза: 22

Предполагам, че бихте могли да наречете Азуза божествено парти, което продължило повече от три години. Това е бил един постоянен празник на пицната любов на Отец към Неговите деца. Имало е на какво да се радват, но нищо не било по-ценно от изцелението на Неговите малки деца. Имах честта да познавам светията, млада жена по онова време, която разбирала и изпитвала такава радост отново и отново, докато търсела малките деца, чиито болни или разбити телца се нуждаели от Божието докосване.

Сестра Дънди беше в Писга още от годините на д-р Йоаким. Тя дори имаше внук Теди, който живееше с брат Смит и семейството му. Докато бях в Писга, тя се омъжи повторно. Често си мислех за предаността на новия ѝ съпруг към сестра Дънди и как те бяха толкова красива, сладка двойка. Аз също бях някак прирастен към него, защото той водеше Теди и мен да закусваме в много от по-добрите ресторанти.

Сестра Дънди беше на близо осемдесет години, когато я срещнах. Косата ѝ, черна, леко посивяла, беше прибрана в лъскав кок. Италианка по рождение, сестра Дънди беше много тиха, мила жена. Носеше очила със златни рамки, които висяха или се плъзгаха до края на носа ѝ. Подобно на

сестра Карни, тя носеше онези малки бабешки ботуши с кукички и капсички. Тя беше много здрава за годините си и много добре говореше.

Тя беше преживяла всякакви чудеса на Азуза, но трябваше да я уговарям за да измъкна историите от нея. На Азуза ѝ харесвало да бъде около сестра Карни и обожавала брат Андерсън — връзки, които продължили в Писга. Когато отидох в дома ѝ за да чуя историите ѝ, съпругът ѝ сядаше на пода точно до мен, а лицето му сияеше. Той беше също толкова развълнуван, колкото и аз, защото не можеше да я накара да му разкаже тези истории, когато бяха сами.

Сестра Дънди започна своите истории, като разказа за сакато дете с патерици, на около седем или осем години, донесено на събранието от майка ѝ. Детето имало нормални по размер крака, но носело скоби и имало нужда от патерици, за да ходи. Малкото момиче казало на сестра Дънди, че са се молили за нея и преди, но нищо не се е случило. Сестра Дънди седнала, поговорила с нея и ѝ обяснила, че ако бъде изцелена, това ще донесе голяма слава на Исус. Тя казала на детето: „Би трябвало да се изцеляваш тук на Азуза“. Малкото момиченце я слушало и казало: „Добре. Молете се за мен.“

Сестра Дънди попитала: „Някой някога свалил ли ти е скобите, преди да се помоли за теб?“ – „Не“. Сестра Дънди казала: „Е, това трябва да спре“.

Заедно свалили скобите, докато момичето било седнало, а след това сестра Дънди занесла скобите и патериците от другата страна на стаята и се върнала при нея. Тя нежно се усмихнала на момичето и казала: „Сега не можеш да си ги вземеш, защото няма да ти ги върна. Ще гледам майка ти да е заета, за да не може да ти ги донесе. Просто ще трябва да се изцелиш.“ Сестра Дънди уверила: „Скъпа, трябва да прославим Исус. Това би разбило сърцето Му, ако не се изцелиш.“

Сълзи потекли от очите на малкото момиченце, когато почти започнало да плаче. Сестра Дънди ѝ казала: „Всичко, което ни остава, е да започнем да се молим и да се покоряваме на Исус и ще бъдеш изцелена. Тогава Исус ще получи славата.“

Малкото момиченце се съгласило и сестра Дънди се помолила за нея. След няколко мига малкото момиченце казало, че е усетило нещо в краката си – нещо, което никога преди не било чувствало! Сестра Дънди ѝ казала да се изправи и да започне да се опитва да движи краката си. Малкото момиче казало: „Не мога!“

Сестра Дънди нежно отвърнала: „Трябва да опиташ“.

Можело да се види как вълнението нараства, когато малкото момиченце започнало да движи краката си нагоре и надолу. То погледнало надолу и започнало да танцува танц приличащ на леко тропане. Тогава момичето започнало да крещи, че е изцелено. Сестра Дънди я пуснала и тя отишла да танцува и тропане из целия склад, изцелена и изцелена.

По подобен начин си спомням как сестра Дънди разказа как се молела за младо момиче, може би девет или десет годишно, на което единият крак бил с осем до десет сантиметра по-къс от другия. Тя трудно можела да ходи и имала една обувка с много висока подметка. Сестра Дънди я видяла и казала: „Ела да седнеш при мен“.

Така че семейството дошло и седнало с нея. „Искаш ли този къс крак да порасне, за да бъде толкова дълъг, колкото и другия?“

„Да. Затова я доведохме на Азуза“, казала майката. „Добре. Събуйте ѝ обувката“, казала сестра Дънди. Тя взела краката на детето и ги задържала. „Заповядвам ти в Името на Исус да пораснеш“. Кракът постепенно нараснал в отговор на командата. Детето не можело да ходи толкова добре в началото. Не била свикнала този крак да удря земята толкова скоро. Тя просто отделила време и накрая, след около час можела да ходи нормално, след което затанцувала своята благодарност към Бог.

Следващата история на сестра Дънди беше най-нежната от всичките ѝ истории за Азуза. Що се отнася до нея, колкото по-малко било детето, толкова повече го харесвала. Имало дете, което още нямало годинка с огъване във врата. Бебето не плачело и не вдигало шум, но майката казала, че е сигурна, че бебето го боли. Сестра Дънди попитала майката дали може да се моли за бебето ѝ. Когато майката се съгласила, тя взела детето от нея, като сложила бебешкото одеалце върху главата му, така че майката да не вижда.

Тя се молела за бебето и се стараела да не се вълнува много, защото държала бебето в ръцете си. Трябвало да се сдържи, когато огъването започнало да изчезва. Тя ми каза, че е трябвало да е сигурна, че няма да направи нещо по „петдесетен стандарт“.

Когато огъването се изправило, сестра Дънди просто стояла и плачела, докато бебето я гледало и се усмихвало. Накрая чула майката да пита какво се случва. "Защо плачете? Има ли нещо нередно с бебето ми?" Сестра Дънди стояла там, изпитвайки любов към детето, дръпнала одеялото и ѝ показала усмихнатото, изцелено бебе.

Попитах: „Върнахте ли бебето на майка му?“

Сестра Дънди каза: „О, Господи, не, не бих могла да настигна тази майка, дори и да исках. Майката само тичаше и се радваше!“

Попитах за бащата и тя каза, че бащата не е бил на събранието, но сестра Дънди го срещнала по-късно. Майката върнала детето вкъщи и показала на бащата изцеленото им бебе. Той не само отишъл на съживлението след това, но също така се спасил, станал пастор и водил една от по-големите църкви в района на Лос Анджелис в продължение на около тридесет и пет години.

Сестра Дънди също разказа за малко момче, на което е трябвало да завързват главата и тялото в инвалидната количка, за да го държат изправено. Тя отишла при момчето и попитала родителите му: „Какво му е?“

Родителите не били съвсем сигурни. Имал някаква парализа, но можел да диша сам. Тя им казала: „Е, това е добре, защото името на Господ ще бъде прославлено, но не можем просто да се молим за него и да го оставим вързан така.“ Сестра Дънди започнала да разкопчава каишката на врата му и казала на родителите му да държат тялото му.

След като развързала всичко, тя положила ръце върху него и извикала: „В името на Исус Христос, бъди съвършено изцелен“. Сестра Дънди каза, че веднага момчето направило рязко движение и след това искало да слезе и да играе.

Попитах: „Е, на колко години беше той?“

Сестра Дънди каза: „Може би беше на шест“.

Казах: „Искате да кажете едно малко хлапе?“

Сестра Дънди само се усмихна и каза: „Да, едно малко хлапе. Едва изрекох думите „В името на Исус“ и той беше изцелен“.

Сестра Дънди ми каза, че е виждала това момче много пъти през следващите три години по време на съживлението и около година след това. Малкото момче нежно наричало сестра Дънди „мама“ от момента на изцелението му до последния път, когато го видяла.

Сега, скарлатината е била чумата на началото на миналия век. В най-лошия случай е можело всички деца на едно семейство да бъдат унищожени за седмица или две. Помислете за това!

Един ден сестра Дънди намерила малко момиченце, което останало със спазми след скарлатина. Тя била в инвалидна количка, треперела и се гърчела от спазми.

Сестра Дънди се приближи до нея и ѝ казала: „Здравей“.

Семейството ѝ казало: „Тя не разбира какво и говорите“.

„Искам да практикува“, казала сестра Дънди, „защото не след дълго тя ще разбира точно какво съм казала. Имам ли разрешението ви да и положа ръце?“

Те казали: „Е, да“.

Затова тя положила ръце върху нея и се помолила, но не и преди да вдигне поставката за крака. Не е вяра, ако не вдигнеш поставката според правилото на Карни. Те ще станат от тази инвалидна количка!

Тя вдигнала поставката и се помолила за това малко момиченце. Не се получило мигновено изцеление — отнело може би около три минути на това момиче да спре да се тресе.

„Как се казваш?“ — попитала сестра Дънди. Момичето ѝ отговорило. „Искаш ли да станеш и да отидеш там при другите млади хора, за да играете?“ — „Да!“

Момиченцето скочило и хукнало отзад с другите деца. Разбира се, мама, татко и сестра Дънди се забавлявали добре с танци. Мисля, че и аз щях да танцувам, ако имах болно дете и то да се изцели за три минути и да си играе с другите деца.

Следващото чудо изведе изцелението на чисто ново ниво за мен. Гарантирам ви, попитайте всеки днес и всички ще се съгласят, че синдромът на Даун или монголоидизмът не могат да бъдат изцелени. Но сестра Дънди би ви казала друго, ако беше тук. Тя се молела за може би двадесет и пет такива, които били изцелени от това разстройство, и имах късмета да се срещна с един от тях.

Не си спомням името му, но той беше един малък старец по времето, когато го срещнах. Лицето му имаше всички характеристики на някой, който има синдром на Даун, но той се държеше напълно нормално. След като Бог го докосва чрез молитвите на сестра Дънди, той израства и става професор по музика и преподава в калифорнийския университет.

Сестра Дънди си спомни деня, в който бил изцелен. Той я погледнал и казал: „Ти не си Исус“.

Тя се усмихнала и казала на майката: „Обясни му, че сега е добре“. Разбира се, майката не можела да говори. Тя клатела глава невярващо и плачела. Синът ѝ току-що бил изцелен от синдрома на Даун!

Следващата история ме изненада още повече. Все още се чудя, когато се сетя. Един ден сестра Дънди намерила ужасно обезобразено дете на около пет години сред хората на улица Азуза. Имало белези навсякъде по главата си. Семейството му казало, че лекарите буквално трябвало да сглобят лицето му, след като той паднал от стълбище на бетонен под, когато бил на около две години и половина. Страната на лицето му, която понесла удара, била около една четвърт инч по-ниска от останалата част от главата му.

Сестра Дънди можеше да каже, че той не бил нормален и психически. Нейната реакция? „О, колко чудесно! Бог получава слава, когато се случват такива неща.“

Бащата попитал: „Какви неща?“

„Той ще бъде изцелен“, заявила тя.

Вижте, по това време те не казвали „Ако е Божията воля“. Те казвали: „Той е изцелен“. Те имали толкова голяма увереност, че Бог ще изцели всички

и всичко. „Нека поддържа момчето в скута си“, каза тя и когато го сложила да седне поставила ръка на главата му.

Сестра Дънди каза, че виждала и усещала как ръката ѝ се движи, докато се молела. Накрая тя отдръпнала ръката си и лицето на момчето било напълно нормално! Той бил и психически изцелен.

Сега, ето нещо шокиращо. Това обезобразено дете израснало като красива холивудска звезда. Казваше се Робърт Монтгомъри. Става актьор, на сцена и екран, както и режисьор.

През 1937 г. той е номиниран за Оскар за най-добър актьор за трилър, наречен „Нощта трябва да падне“ (Night Must Fall). Дъщеря му Елизабет Монтгомъри участва в хитовия телевизионен сериал „Омагьосана“ (Bewitched) през 60-те години на миналия век. От гротескно обезобразяване до златно момче в Холивуд. Какво чудо!

Сестра Дънди била част от Азуза почти през цялото време на съживлението. Тя също обичала Славата Шекина и музиката, която сякаш падала от небето. Тя обичала всичко, но нищо не можело да се сравнени с любовта, която изпитвала и изразявала към децата, нуждаещи се от докосването на техния Отец.

16

ИСТИНСКАТА ИСТОРИЯ ОТ ПОД ПЕЙКАТА

Кажете здравей на Филис

Възраст по време на Азуза: 3

Тук съм, за да коригирам тази история. По погрешка самоличността на това дете беше приписана на Джийн Дарнал в предишната ми книга. Това не е истината. Ето истинската история зад това малко дете на три и пастор Дарнал.

В една нощ през 1963 г. щеше да има събрание с трима говорители в църквата Анджелис Темпъл. Една от тях беше пастор Джийн Дарнал, която беше поела пастируването на Анджелис Темпъл след Ейми Семпъл Макферсън през 1944 г. Отидох да я чуя.

Пастор Джийн често посещаваше Писга, за да говори и тя обичаше да прекарва време с младите хора там, включително и с мен. Бяхме се опознали. Тихият и нежен дух на пастор Дарнал караше всеки, който я срещне, да се почувства комфортно и обичан.

Тя стоеше със своите 162 см до моите 188, но никога няма да забравя как се чувствах, когато я карах да положи ръце на главата ми и да се моли за мен. Силата на Бог струеше през нейното нежно докосване.

Веднъж, когато я попитах защо избира да прекарва време с моя приятел Майк и мен, тя каза: „Вие двамата сте много млади мъже, но знаете какво правите и познавате Бог!“ И така, дойдох да чуя посланието на моята приятелка тази вечер.

Както обикновено, пристигнах на службата рано. Една дама се приближи и седна до мен

„Вие ли сте брат Томи?“ попита тя.

Аз казах, „Да.“

„Онзи, на когото светиите от улица Азуза разказват историите си?“

„Да“. След това тя попита дали може да ми разкаже историята на леля си, която била на улица Азуза.

Леля ѝ, чието име беше Филис, дошла на улица Азуза в края на 1909 г., няколко месеца преди края на Славата Шекина. Филис била само на три години. Тя си спомняла, че била под църковните пейки, готова да подремне, но не била чак толкова уморена, че да не забележи това „мъгливо нещо“, което било навсякъде около нея.

Филис се опитала да го събере в ръцете си и да пхне част от него в джобовете на рокличката си, но не успяла. Тя си спомняла как наблюдавала хората и виждала тези чудесни изцеления да се случват навсякъде около нея. Тя си спомняла танците, виковете и веселието.

Била е твърде малка, за да разбере напълно, но по-късно осъзнала действията на Бог, на които била свидетел изпод пейката. Филис щеше да го преживее отново и отново, разказвайки на племенницата си. За щастие, нейната племенница сподели тези спомени с мен.

Единствената връзка между пастор Дарнал и Филис е, че разбрах историята на Филис, докато чаках да чуя пастор Дарнал да говори. В чест на Филис, нейната племенница и пастор Дарнал, това е истинската история, която в момента вече е коригирана.

17

СЛЕД АЗУЗА: ЧУДЕСА В ПИСГА

„Тогава Мойсей се изкачи на планината Нево от равнините на Моав и се изкачи на връх Писга (В българския превод Фасга).... Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: „Това е земята, която обещах под клетва на Авраам, Исаак и Яков...“ (Второзаконие 34:1,4)

Бог показа на Моисей земята, която обеща на бащата на нашата вяра от връх Писга. Дом Писга, общността, в която Томи е живял със светииите от улица Азуза, е кръстен на този библейски връх. Дом Писга е основан през 1895 г. като място за надежда и обещание за ново начало от своя основател, д-р Йоакум. Но косвеното начало на Писга започва през 1894 г.

Докато бил на път за среща, свързана с методистката църква през юли 1894 г., пиян водач на бъги се сблъскал с д-р Йоакум. Парче метал, стърчащо от бъгито, пронизало гърба на д-р Йоакум, счупило няколко ребра и причинило вътрешен кръвоизлив. Медицински преглед показал, че нараняванията е трябвало да са смъртоносни. Скоро се появила инфекция и продължила няколко месеца.

В преследване на облекчение от страданията си, д-р Йоакум се премества от Тексас в по-мекия климат на Лос Анджелис. Това помогнало, но не достатъчно. Почти отчаян, д-р Йоакум посетил църквата на Християнския Алианс на улица Фигъроа в Хайленд Парк. Пастор У.К. Стивънс се молил се за него. Случило се спонтанно чудо и той моментално бил изцелен. Призванието му в живота се променило завинаги.

Изоставяйки медицинската си практика като мозъчен хирург, в която изкарвал 18 000 \$ на месец в края на XIX век, той посветил остатъка от живота си на служене на хронично болни, бедни, бедстващи и социални изгнаници. През февруари 1895 г. той отваря Дом Писга в Хайленд Парк, за да изпълни божественото указание, което му е дадено да създаде мисия за нуждаещите се. Той дал на работниците си джобове, пълни с пет цента монети, и ги инструктирал да отидат в запуснатите части в центъра на Лос Анджелис с много просяци, страдащи и алкохолици. Работниците щели да служат на нуждаещите се и да прибират хората от улиците. Те щели да се возят с трамвая за по петаче до Авеню 60, след което да ходят пеша на една пресечка до Писга, където нуждаещите се щели да живеят, да се реабилитират и да станат част от общността.

Това служение за скитници все още било силно, когато Томи пристигнал през 1960 г., доведен там от сестра Голди. Томи си спомни: „Първият път, когато дойдох [в Писга], това място беше оградено като със завеса. Имаше такъв мир.”

Години по-рано, през 1906 и 1907 г., Писга приютила много последователи на Съживлението на улица Азуза. Както сте прочели, много от светииите, които са били млади по това време, по-късно са дошли да живеят в тази общност, когато са били в напреднала възраст, за да общуват един с друг и да служат на другите, които също са наричали Писга свой дом.

Преподобният Харолд Джеймс Смит, който поел пасторството на Писга през 1950 г., имал визия за съживание, правейки Писга идеалното място за светиите да продължат да работят с дарбите на Светия Дух – точно както направили на улица Азуза.

От 1960 до 1966 г. Томи слуша истории за чудеса от улица Азуза. В Писга той успя да стане свидетел на чудесата. Томи си спомня...

СЕСТРА ДЪНДИ В ПИСГА...

Спомням си как сестра Дънди разказваше истории за изцеления на деца на Азуза. Тя продължи да изцелява деца в Писга. Всъщност семействата, които идваха в Писга за църковни служби, нямаха много големи медицински осигуровки. Те довеждаха децата си при тези светии, светиите се молеха за тях и децата биваха изцелени. Сега, сестра Дънди търсеше бебета. Тя щеше да изцели всеки, но имаше сърце за бебетата.

Един ден жена донесе едно бебе, увито в пелени, което имаше един тумор като черен възел отстрани на главичката си. Изглеждаше доста сериозно. Естествено, всички тръгнаха да търсят сестра Дънди.

Намериха я и тя дойде при майката и бебето. „О, колко си прекрасно, миличко“, каза тя на бебето. Пресегна се и го целуна точно върху тумора. Тя положи одеялото върху него и се помоли няколко секунди, след което се отдалечи, казвайки: „Изчакайте може би десет минути и след това махнете одеялото“.

Поклащайки се, сестра Дънди влезе в църквата с щастливия си малък съпруг до нея. Последвах ги в църквата и седнах. Изведнъж чух един смразяващ кръвта писък и отидох да разбера какво се случва. Видях бащата да взема бебето от майката, защото майката изпадаше в истерия, крещеше толкова силно, че се чуваше до другата пресечка.

Когато майката маха одеялото, там нямало нищо — туморът изчезнал! Казах на бащата: „Искам да видя бебето“. Той ми показа детето и аз казах: „Виж, човече! Защо не ми дадеш бебето и не отидеш да танцуваш весело?“

Той каза: „Благодаря, Томи, но аз просто искам да се наслаждавам на детето си.“

Чудото, което най-ясно помня със сестра Дънди в Писга, беше с една отчаяна двойка, която дойде чак от Англия с умиращото си бебе. Малкото беше само на дванадесет или четиринадесет месеца и имаше левкемия. Нямахме още много живот и изглеждаше в безсъзнание.

Те отлетели за Щатите, дойдоха в Писга и намериха сестра Дънди преди църковната служба. Тя отиде до бебето, което държаша в ръце, помоли

се за него и се отдалечи в църквата, сякаш уверено оставяше останалото на Бог.

Бебето най-накрая дойде на себе си и преди събранието да приключи, то беше в детската стая. Родителите просто полудяха от радост.

БРАТ БРАУН В ПИСГА...

За съжаление старият брат Бил Браун не изпитваше много радост, ако изобщо изпитваше някаква. Нарекох го „тъжният“, защото понякога седеше около Писга и сълзи се стичаха по лицето му. Както споменах по-рано, той скърбеше за загубата на Славата Шекина.

Бог все още почиташе този сладък, счупен съд, като продължаваше да изцелява чрез него. Бил продължи да се моли за слепи хора. Един ден имаше една малка възрастна дама, която беше абсолютно сляпа. Брат Бил се приближи до нея. „Бог каза да дойда и да се помоля за теб, така че ще се моля за теб.“

Тя каза: „О, моли се за някой друг“. Тя беше сляпа, откакто беше в средата на трийсетте си години, а сега беше много възрастна жена.

Бил каза: „Не ми казвай да не се подчинявам на Бог“. Затова той свали големите, дебели, черни очила на „баба“, взе нейния бастун и го счупи. Всички си мислеха: „О, Исусе, сега тя трябва да се изцели“.

Той положи ръце на лицето ѝ и покри очите ѝ. Помоли се за нея и след това отне ръцете си. Тя можеше да вижда! В кръг около нея вероятно имаше около петдесет души. Всички се забавляваха с викове, защото очите на баба бяха напълно изцелени. Напълно.

МАЙКА МАНГРУМ, БРАТ АНДЕРСЪН И СЕСТРА ЛЮСИЛ В ПИСГА...

Сега, хората не бяха единствените изцелени в Писга. Видях тези светии да лекуват и любими животни. Имахме много котки наоколо. Един ден имаше котка с извадено око. Котката беше донесена при майка Мангрум.

Тя положи ръце на окото на котката, помоли се за нея и когато отдръпна ръката си, очната ябълка се върна! Нямаше я, но се върна.

Имахме и куче в Писга на име Пати. Тя принадлежеше на преподобния Смит и неговото семейство. Нарекох я петдесетно куче. Първата вечер, когато бях в Писга, седнах точно до вратата по време на църковната служба. Не знаех какво ще правят тези хора, затова седнах до вратата, за да мога да изчезна, ако поискам.

Г-жа Смит – ние я наричахме Майка Смит – и дванадесетгодишните близнаци Смит седяха не много далеч от мен. Тогава нямаха климатик, така

че през лятото оставяха вратата отворена. Пати, кучето, пропълзяло вътре и минало под седалката ми.

Тъй като това беше първият ми път на служба, не знаех, че когато брат Смит се развълнува, той взима дайре и започва да го удря, да пее и танцува. Е, той се развълнува тази вечер и Пати нададе един „рев“. Скочих във въздуха и избягах от църквата. Не забравяйте, че седях точно върху нея.

Близнаците Смит изтичаха, хванаха ме и ми казаха, че това е просто тяхното куче. „Сигурни ли сте? Звучеше ми като дявола!“. Казаха ми, че Пати винаги реве, когато баща им пее и танцува с дайретото.

През 1961 г. Пати се разболява. Лявото ѝ бедро беше възпалено и лекарят каза, че е изключително болезнено. Тя не можеше да устои на това. Пати изглеждаше жалко, а близнаците бяха наистина отчаяни.

Молах се за нея, но тя не се изцели. Това ме нарани, защото Пати и аз бяхме вече добри приятели по това време. Брат Андерсън дойде при Пати и започна да ѝ говори. Тогава той се помоли за нея и тя моментално оздравя. Стана и започна да подскача наоколо и да играе.

„Бог обича ли те повече от мен?“ — попитах го аз.

Той каза: „Какво има, брат Томи?“

„Молах се за нея и тя не се изцели.“

Любезно, той каза: „Е, тя ме познава повече, отколкото познава теб“.

Трябва да призная, че ревнувах, че неговите молитви проработиха, а моите не. Точно от другата страна на улицата от Писга имаше едно малко момче, което се беше сприятелило със сестра Люсил. Той имаше голям булдог боксер на име Тъби. Това куче беше грозно като домашен сапун, но аз го обичах толкова, колкото и това малко момче. Тъби беше игриво куче.

Един ден, на около една пресечка по Авеню 60, Тъби беше блъснат от кола. Малкото момче дотича да намери сестра Люсил. Той я хвана за ръката и започна да я влачи. „Е, сега спри да дърпаш. Ще стигнем до там“, каза сестра Люсил.

„Ами ако умре?“, оплака се малкият.

„Ще го възкресим от мъртвите, но спри да ме теглиш.“

Последвах ги, защото исках лично да видя какво ще се случи. Стигнахме до мястото на инцидента и имаше пролята кръв. Казах си: „Добре. Трябва да видя това.“

Сестра Люсил каза на всички, събрали се наоколо: „Бихте ли се отдръпнали назад, нека се помоля за него“.

Полицаят каза и продължи да повтаря: „Госпожо, кучето е мъртво“. Погледнах отблизо и не видях кучето да диша.

„Това е моето куче и се отдръпни!“, каза му малкото момче. Офицерът погледна отчаяното момче. — Добре, млади човече. Люсил коленичи до Тъби и се помоли: „Боже, това малко момче обича това куче. Той ме завлече чак до тук. Сега искам да направиш чудо, за да впечатлиш сърцето на това малко момче, че и ти обичаш това куче. Заповядвам ти, Тъби, да бъдеш изцелен в името на Исус.“

Изведнъж от носа на Тъби изхвърча прах. Целият в кръв, той стана и дойде при нас. Малкото момче се спусна към Тъби и започна да си играе с кървавото, любимо куче.

Това беше през 1961 г. Тъби беше още жив, когато си тръгнах през 66-та.

ТОМИ В ПИСГА

Когато за първи път отидох в Писга през 1960 г., бях само на седемнадесет години. Бях просто едно хлапе, живеещо сред тези светии! Говорех с тях, ядяхме заедно три пъти на ден. Имахме молитва от 11 до 12 часа всеки ден и църковна служба всяка вечер.

В църквата ги наблюдавах. Ако видех някой от тях да разклаща главата си, аз разклащах глава. Не им се подигравах. Имитирах ги. Правех това, което правеха те, защото исках това, което те имат. Дали проработи? Да.

Изведнъж Божията сила ме удряше и наистина получавах благословия. Често те полагаха ръце на раменете ми и навеждаха глави. Виждах устните им да изричат пет-шестсекундна молитва. Най-накрая попитах: „Какво правите, когато правите така?“

Брат Сайн каза: „Ние отдаваме всички помазания, които имаме, върху теб. Казах: „О, добре.“

Нямах търпение да стигна до малката си секция в мъжкото общежитие и да извадя книгата на г-н Уебстър, за да разбера какво означава отдаването. Това означава същото като прехвърляне. Помислих си: „Уау, получавам всичките им помазания. Уау, добре.“ Трябваше ми малко да порасна, за да разбера значението на това, което правят.

След като получих техните помазания, стана ясно, че имам нужда и от изцеление. Може да съм бил само на седемнадесет години, но вече бях заклет пушач и пияч. Баща ми беше незаконен разпространител на алкохол. Той правеше и разпространяваше царевичен алкохол и смятал, че е забавно да налива малко от него в бутилката ми с вода, когато съм бил малко дете. Дори израснах, като ядях дини, които бяха инжектирани с вино или твърд алкохол и оставени за няколко дни, за да се маринова вътрешността им. О, да, също и пуших.

Беше вторият ми ден в Писга, когато ми остана една последна цигара. Знаех, че съм в беда, защото исках цигари, но нямах пари. Пуших по тридесет

цигари на ден и една пура. Изпушвах двадесет Pall Mall, десет Lucky Strike и една пура за пет цента или една Rum Crook.

„Брат Кантрел, имам никотинова зависимост“, казах аз. „Имам нужда от освобождение, и то спешно.“ Той не каза нито дума, само се усмихна. Имах хубава коса, но той плесна с ръка върху хубавата ми прическа и се помоли за мен. Човече, нищо не почувствах, така че си помислих: „Е, той явно няма Святия Дух. Това не проработи.“

Трябваше да отида от другата страна на улицата до железопътните релси, защото не се пушеше на територията на църквата. Наричаха релсите Тютюневият път, защото там можеше да се пуши. Извадих последната си Pall Mall, запалих я и дръпнах.

Задавих се почти до смърт! Стоях там, объркан. Дръпнах още веднаж дълбоко и накрая повърнах! Прибрах PallMall-а в джоба на ризата си, върнах се от другата страна на улицата до Писга и се качих горе да си легна, защото ми се гадеше, но мислех, че тази цигара ще ми трябва сутринта, очаквайки пристъп на никотин. Имах лош навик.

Така, Писга имаше интеркоми навсякъде и в 7:15 сутринта се включи предаването „Вестител на надеждата“, което беше слово от пастор Смит, събуждащо всичките осемдесет и седем души, които живееха на територията. В 7:15 седнах и замръзнах в леглото. Не ми се пушеше

Оттогава не съм пушил. Изминаха петдесет и две години.

През август 1960 г. отидох при брат Кантрел и му казах, че имам друг проблем. Обичах миризмата на барове. Минавах покрай тях и се борех с желанието да вляза вътре. Брат Кантрел се усмихна и плесна с ръце по главата ми, разбърквайки отново моята прическа. Никога не съм го виждал да прави това на някой друг, така че мисля, че се опитваше да ме смири. Той се помоли: „Боже, всеки път, когато Томи дойде до бар, да му се гади. Той да трябва да бяга, за да се измъкне от него или да повърне.“ Той завърши: „В името на Исус“.

Отново не почувствах нищо, когато той се молеше за мен. Обичам да получавам „тръпки от Исус“, но никога не почувствах изтръпване или докосване на Святия Дух. Това нямаше значение. Нещо се бе случило, независимо дали почувствах нещо или не. Петдесет и две години по-късно не мога да се доближа до бар.

Около месец след като получих кръщението, поискаха да сляза до квартала с бездомни и алкохолици и да свидетелствам. Тази идея много изплаши простото селско момче, което бях. Тогава бях срамежлив, страхувах се какво ще си помислят хората. Ами ако кажа нещо глупаво? Доста често точно това правех.

„Брат Кантрел, искат от мен да сляза до квартала...“

„Знам“, каза той. „Аз съм този, който предложи да те вземат.“

Казах: „Е, имам нужда да се молиш за мен. Имам нужда от свята дързост.“

Той отново положи ръце върху мен. Преди да тръгнем, трябваше да отида до банята да си среща отново косата.

Слязохме до квартала и за мое учудване не можах да ми затворят устата по пътя надолу или докато бяхме там. Имаше около осем от тези скитници — тогава ги наричахме скитници — които приеха Господ заради моето свидетелство.

Пастор Смит каза: „Трудно е да повярвам, че някога си бил срамежлив.“ Марлен, жена ми, не вярва, че някога съм бил срамежлив. Мога да говоря пред няколко души или пред хиляди. Не съм имал проблем със срамежливостта от онзи ден, когато поисках свята смелост. Излишно е да казвам, че ако започнех да подсмърчам, не бях да си взема таблетка за настинка. Изтичах при брат Кантрел. „Брат Кантрел, настивам. Моли се за мен“. Той отвръщаше: „Добре“.

Всеки път се оправях. Не знаех, че Бог също ще ме използва, за да изцелявам.

Докато живеях в Писга, след като бях спасен, посетих небето три пъти. Първият път беше на събрание на Катрин Кулман; вторият път бях на почивка в малко градче в Тексас в петдесетната църква, която посещаваше майка ми. Последният път беше в Писга, по време на неделната служба, през 1963 г.

Нямаше нищо специално за деня и не се чувствах по-различно. Брат Смит каза: „Е, сега е 11 часа. Да станем и да се поклоним на Господ.“ Изправих се, издигнах ръце във въздуха и влязох в третото си и последно видение за небето.

При всяко посещение седя на едно тревисто хълмче. Този път се въртя около него. Тревата издава звук, като мъркане на котка. Почти галят тревата, чувствам се толкова добре. Всичко е живо на небето!

Там има кучета, котки и коне. Оглеждам се наоколо и виждам същите големи, красиви цветя, които приличат на лалета, които съм виждал в другите ми две видения. Не мога да опиша цвета им - не прилича на нищо, което някога съм виждал преди. Първият и вторият път цветята се обърнаха към мен, сякаш ме гледаха. Този път им казвам: „Здравейте!“ Започват да се поклащат, сякаш и те казват здравей.

Оглеждам се и както преди виждам, че едни хора идват, облечени в красиви роби. Извиквам: "Слава!" Чувам гръмотевично „Слава!“ ехо навсякъде.

Небето много прилича на земята, само че е по-голямо. Всичко е толкова ясно! И има присъствие на съвършен мир.

Когато излязох от това видение, свалих ръцете си. Ръцете не ме боляха. Огледах църквата и всички дами бяха изплакали грима си по лицата си. Хората бяха съкрушени в Духа.

Погледнах младите хора и всички плачеха. Погледнах сестра Смит, съпругата на брат Смит. Тя седеше там, а от очите ѝ течаха сълзи. Помислих си: „Какво става с нея? Какво се случва?“

„Сестро Смит, колко е часът?“

Тя погледна. „Един часът и три минути“, а след това ми се усмихна мило и намигна. Това не беше типично за сестра Смит да намигне. Не можех да повярвам. Преди малко беше 11 часа. Знаех, че съм бил във видението си известно време. Мислех си, че са минали трийсетина минути, а бяха минали два часа! Погледнах брат Сайнс и брат Кристофър, плачещи като бебета. Помислих си: „Какво се е случило? Какво е станало?“

„Томи, продължително гледах очите ти. Клепачите ти дори не мигнаха“, каза ми приятелката ми Вивиан. „Устата ти беше леко отворена, но дори не изглеждаше, че дишаш. Приличаше на статуя.“

Открих, че Славата Шекина бе паднала навсякъде около мен. Не бях помръднал и дори не бях мигнал два часа. Брат Смит, със сълзи, течащи по лицето му, ми се усмихна и накрая каза: „Нямаме нужда от проповед днес. Имахме църква.“ Всички казаха: „Да, амин“. След това, по някаква причина, хората се отнасяха към мен с много повече уважение.

Разчу се за това и получих покани от цялата страна.

„Големи“ служители идваха, защото трябваше да се срещнат с Томи. Наричаха ме „Тийнейджърската петдесетна мълния на Писга“.

Започнах да се моля за хората и да ги изцелявам, но трябваше да свикна с тази идея. В стаята на неделното училище едно от малките момичета, Шерил Майърс, имаше главоболие от мирена. Един ден тя започна да плаче, а Гленда Сода продължаваше да ме гледа втренчено.

Накрая казах: „Какво?“

Тя каза: „Стани и я изцели“.

Отидох до момичето и казах: „Шерил, ще положа ръце върху теб. Къде боли?“

„Точно тук“, каза тя, като посочи едната страна на главата си. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Казах: „Добре“.

Нежно положих ръка върху нея и започнах да се моля. Тя се пресегна, плесна ръка върху главата ми и каза: „Не спирай да се молиш!“ Е, не спрях. Продължих да се моля, след това преминах на езици. Накрая тя просто седеше там и се усмихваше... и бе изцелена.

Един ден Бог ми каза да се моля за бащата на Шерил. Чух Бог да казва: „Иди да се помолиш за брат Майърс“. Отидох до него, положих ръце върху него и се помолих. Той направи рязко движение и ме погледна. Отново се помолих за него и той отново направи рязко движение. Не знаех защо се моля. Бог просто каза да отида и да се помоля. По-късно разбрах, че Бог ме е използвал, за изцелението му от рак на дебелото черво.

Спомняте ли си как брат Кантрел се молеше за мен да заменя срамежливостта си със свята дързост? Е, пренесох тази дързост в парк близо до Писга, който беше превзет от тийнейджъри и банда наркочилъри. Те не искаха деца под десет или над тринадесет години. Някои възрастни хора бяха убити, защото просто се оказаха там. Когато слънцето залезеше, тези лоши семена управляваха.

Е, проповедникът Томи, както ме наричаха, отиваше там за да говори с тях. Младите момичета ме харесваха, защото когато седаха до мен, не ги докосвах на неподходящи места. Те знаеха, че аз съм истинското нещо.

Молах за тях и им казвах да слизат до мисията, а брат Джони, синът на Франк Бартълман и главният готвач на Писга, ще им дават сладолед. Бях казал на Джони: „Ако слязат за сладолед, ти ще ги караш да дойдат на църква“. Той и аз работехме заедно.

Това ме направи мишена за бандите. „Проповеднико Том, ние ще те убием, човече. Оставете децата на мира“, предупреждаваха те. Казах: „Защо? За да можете да ги убие с наркотици? Не!“ Те отново заплашиха: „Ще те убием“.

Казах: „Това зависи от Бог“. Един следобед ме хванаха на моста на Авеню 60 в Пасадена. Тъкмо свидетелствах на момче на име Хенри, което дойде да търси лудия планинец, на име Томи за когото беше чувал. В този момент бях 188 см., 91кг. с 81см. талия и бицепси, които се издуха без свиване. Хенри също бе строен, но само 177см.

Той и аз пресичахме моста, когато тази банда спря с кола зад нас. „Ще те убием, проповеднико Том“, казаха те, докато слизаха от колата. Спряхме и се обърнахме. И двамата свалихме ризите си, защото беше горещ летен ден.

Сега, те бяха шестима, а ние само двама. Погледнаха ни и се върнаха в колата и потеглиха. Малко по-късно се върнаха с оръжие. Един от тях ме удари в ребрата с парче желязо. Друго хлапе ме удари в лицето с крак на античен стол, който приличаше на голяма дебела тояга. Счупи ми очилата и носа. Свлякох се, но не ме нокаутираха. Ритаха ме и ме удряха, докато бях на земята. Хенри спря кола, която минаваше оттам и ме върна в Писга.

Наистина не помня много. Спомням си, че чух: „Той беше толкова динамичен християнин, млад...“ Друг глас каза: „Млъкни! Той все още е, не беше.“ Тогава светлините угаснаха. Казах ми, че съм паднал напред на лицето си. Отведоха ме в главната болница на Лос Анджелис и ме прегледаха. Сестрата попита какво ми се е случило. Казах ѝ.

„Този удар в ребрата ти би трябвало да те убие. Ребрата ти трябваше да са смачкани, но дори не са счупени. Лицето ти трябваше да е изкривено, но носът ти е само малко счупен. Не е толкова сериозно.“

Попитах: „Ами тези рани около очите ми?“

Тя каза: „Всички те ще се оправят, не са толкова лоши. Ти си в изключително добра форма и това те е спасило.“

Не спорих с нея. Помислих си: „Не, Бог ме спаси“.

„Ще се върнеш ли в онзи парк?“ - попита тя.

Казах: „Абсолютно. Веднага щом мога да ходя нормално, ще се върна там.“ Нямаше да позволя на дявола да спечели тази битка.

Този нарко пръстен най-накрая беше разчупен. Децата ги предадоха и църквите в района бяха наводнени от тийнейджърите от парка. Около 120 от тях дойдоха на църква с мен. Победа!

В Матей 10:8 Исус каза да изцеляваме болни, да изгонваме демони и да възкресява мъртвите. Бях покрил две от тези три бази до около месец след като бях окъпан в Шекина Славата. По време на църковна служба брат Силвър, пенсиониран адвокат, изкрещял, хванал се за сърцето и паднал над пейката. Д-р Додж, който също бил на службата, се затичал към него. Той го проверил два пъти. „Мъртъв е“ — подчертал докторът.

Сестра Смит извикала на Пеги Джонсън, която току-що минавала покрай нея: „Отиди и доведи Томи Уелчел“. Тя трябваше да каже фамилното ми име, защото в Писга имаше много хора с името Томи. „Върви сега, Пеги!“

Пеги ме намери. „Сестра Смит каза да дойдеш в църквата. Сега!“ Пеги беше толкова твърда, че не се поколебах. Отидох. „Виж брат Силвър там“, ми каза сестра Смит. Погледнах го и казах: „Той ми изглежда мъртъв.“

Тя каза: "Иди да го възкресиш."

Казах: „Какво? Ъъъ?“

„Казах, иди да го възкресиш“, повтори тя.

„Искаш да отида там и да го възкреся от мъртвите?“

„Да. Сега“, каза тя.

Закрачих бавно към брат Силвър. Спрях се. „Томи, иди да го възкресиш!“ — заповяда сестра Смит. Възкресяване на мъртвите? „Виждала съм те да се молиш за хората и да ги изцеляваш. Виждала съм те да изгонваш демони“, каза тя. „Никога не съм те виждала да възкресяваш мъртвите.“

Сега вече се уплаших. Искях да попитам „Защо точно аз?“

„Томас, възкреси го“ — настоя тя. Как смее да ме нарича с истинското ми име! Сега вече се ядосах. Метнах левия си крак върху брат Силвър.

Положих лявата си ръка на гърдите му, дясната на главата му и изкрещях силно: „Заповядвам ти да се върнеш на земята от мъртвите сега в Името на Исус!“

Изведнъж почувствах нещо като електричество да се изстрелва от ръцете ми. То го накара да подскочи. Той потръпна и ме погледна. Аз също го погледнах. Беше страшно ядосан. Този човек беше луд!

Той стана и носът му беше толкова близо до моя, че ако и двамата се нацупехме, щяхме да се целунем. "Бях в рая!" – каза той.

Накрая казах: „Тя ме накара да го направя!“, сочейки сестра Смит.

Всички избухнаха в смях, освен брат Силвър и аз. Отдръпнах се бавно от него. Държах ръцете си пред себе си, за да се уверя, че няма да ме цапардоса. После излязох оттам. Брат Силвър щеше да живее още пет години.

Разбира се, след това ме канеха да отида да говоря на различни места. И кой мислите ми плащаше пътя? Брат Силвър го плащаше.

Напуснах Калифорния, за да замина за Джорджия през 1968 г. Отсъствах от Писга две години. Брат Силвър умираше и казал на всички, че иска да се прибере у дома. Един ден той намерил моя приятел, който все още живееше там, хванал го за яката на ризата заедно с косми на гърдите. „Аз ще умра. Не казвай нищо на Томи Уелчел, докато не бъде погребан.“

След като го погребали, приятелят ми се обади и ми каза. Започнах да се смея. Не обвинявам брат Силвър. И аз не исках да напускам рая.

18

СЪВРЕМЕННА МАНА: ДНЕСНИ ЧУДЕСА

„Онези, които повярваха на казаното от Петър, бяха кръстени и добавени към църквата онзи ден — общо около 3000. Дълбоко чувство на страхопочитание обхвана всички тях и апостолите извършиха много чудотворни знамения и чудеса.“ (Деяния 2:41,43)

Съживление означава съживяване или възстановяване обратно към живот или съзнание. Понякога пастор или служител иска да „събуди“ своята църква или дори да увеличи нейния брой. Евангелизатор ще дойде и ще влее свежи идеи в умовете на събралите се, за да ги възбуди духовно обратно към живот и към ново ниво на духовно осъзнаване. Съживлението наистина е за светиите, вярващите. За да бъде съживено, трябва да има нещо съживимо чрез вяра.

„Съживлението на улица Азуза“ е наистина погрешно наименование. Азуза Стрийт беше пробуждане! Както в горната стая в книгата Деяния на апостолите, тя първо разтърси своите, а след това и целия свят. Не само християни. Всички. Пробуждането е за всички, не само за светиите.

Улица Азуза не беше планирана. Беше измолена. Има „физичност“, ако щете, в сферата на Духа. Откровение 5:8 говори за това: „...и държаха златни чаши, пълни с тамян, които са молитвите на Божия народ.“ Харесва ми начина, по който Томи го казва: „Дъждът не вали. Дъждът никога не вали. Продължава да се събира и става толкова тежък, че гравитацията го дърпа надолу.“

Силата на Бог действа по същия начин. Продължаваме да се молим и да се молим, докато купите не станат толкова тежки от молитви, че дърпаме небето надолу. Това направиха на улица Азуза. Това правеше Бартълман със своите молитвени групи из целия град преди изливането.

„Ще продължа да разказвам на хората тези истории от Азуза“, казва Томи, „докато молитвите на Божия народ не станат толкова тежки, че да го издърпаме отново.“ Според Томи: „Не е нужно да се борим, за да се изпълни стогодишното пророчество, но имаме роля в това. Тази роля е главно да се молим и да търсим Бог и да продължим да търсим това помазание, докато не го свалим. Запомнете, че е точно като дъжда.“

Не забравяйте, ние живеем в периода на пророчеството! Този път ще бъде по-голямо, по-добро и глобално. Пророчеството сега се сбъдва в различни части на света. Хората са гладни за това следващо изливане. Излизането на първата книга на Томи беше спусък за този очакван, по-могъщ ход на Бог, както предстои да покажем.

Това ме кара да се чудя — дали Парам, Сиймор и всички хора от Азуза Стрийт, когато са били още живи свято са ни завиждали?

Толкова много хора се вълнуват и искат да говорят с мен за стогодишното пророчество. „Виждал ли си нещо от това вече да се случва?“ питат те. Казвам: „Можете да се обзаложите, че съм!“ Получавам обаждания от цял свят.

Едно от любимите ми свидетелства е от мисионер в Китай на име Брат Х. Той ме помоли да не казвам истинското му име, защото животът му би бил в опасност, ако се знае самоличността му. Той и други мисионери отпечатват първата ми книга в Малайзия за 0,27 долара за екземпляр. След това внасят книгите контрабандно в страната и ги раздават безплатно. Обадох се на Брат Х и попитах: „Братко, колко книги има в Китай?“

Той каза: „Над 200 000“. „Еха!“

Той каза: „Брат Томи, те не знаят нищо по-добре от това да вярват. Случва се същото, което се е случвало на улица Азуза. Дори китайските войници минават и виждат славата там (на местата, където се провеждат събрания). Те не влизат. Страхуват се.

Попитах: „Колко често се случват чудеса?“

Той каза: „На всичките им събрания се случват чудеса. Израстват им крайници. Възкресяват мъртвите. Сега се случва всичко това в Китай.“

Казах: „Това е страхотно! Какво ще кажете за спасенията?“

Брат Х каза: „Ние смятаме, че са средно по три на книга.“

Попитах: „Над 600 000 души?“

Той каза: „Точно така, брат Томи. Цял Китай се съживява. Просто не го разгласяват.“

Той завърши, като каза: „Има само една книга, която е по-популярна от вашата книга в Китай — Библията.“

Прескачайки няколко океана до Южна Америка, американски мисионер на име брат Пол Борел намерил книгата ми и я прочел. Владеейки португалски, той отишъл на църковно събрание на открито в Бразилия с 9300 души. Брат Пол не знаел, че те са се молили да видят този вид проявление. Той просто се изправил и започнал да чете от книгата ми.

Когато той прочел за Славата Шекина, хората започнали да изпадат в Духа. Попитах го колко са изпаднали. „Всички“ — каза той. „Девет хиляди и триста души бяха покосени в Духа.“ Не можех да повярвам. Той каза: „Не можеше да се върви по пътеките. Имаше хора навсякъде.“

Попитах го какво са направили той и пасторите през това време. „Чакахме всички да „се завърнат“. Мога само да си представя тази сцена. Всички тези хора. Обичам това свидетелство. По-близо до дома, книгата ми е била прочетена от Тод Бентли от Съживлението Лейкланд. Бях интервюиран от Сид Рот и Сид ми каза: „Томи, Тод Бентли говори и звучи така сякаш е чел книгата ти.“ Казах на Сид, че знам, че я е чел.

Тод имаше тридесет и едно възкресения по време на престоя си в Лейкланд. Някои от хората, които той възкресил, дори не са били там. Членове на семейството се обаждали по телефона, Тод се молил и починалият се съживявал. Сега, това е съживление! Тод дори не е трябвало да полага ръце на хора за изцеления или възкресения.

Вижте, не е нужно да сте в църквата и не е нужно да имате ръце, положени върху вас. Един път бях в църква, доста голяма църква в долината Сан Фернандо в Калифорния, и имаме избухване на съживление, където много хора се изцелиха.

Много от тях станаха от местата си и бяха изцелени само като гледаха как други хора, за които се молах, се изцеляват. Бързах да сляза до остров Коронадо до Сан Диего и казах: „Всички, които трябва да бъдат изцелени, протегнете ръцете си тук горе към мен“.

Молах се с масова молитва и когато си тръгвахме, хората непрекъснато идваха при мен с изцелителни свидетелства. Това ме развълнува! Една малка възрастна черна дама каза, че имала толкова лош артрит, че трябвало да носи памперси, защото не можела да стигне до тоалетната навреме. Сега я гледах как скача наоколо и тя каза: „Погледни ме, брат Томи!“

Попитах: „Значи, когато казах онази масова молитва, ти се изцели?“

Тя каза: „Да, изцелих се“. Изцелението без ръце, така да се каже, е едно от любимите ми неща, които виждам да се случват. Само няколко пъти съм полагал ръце на хора. Вижте, аз не съм изцелител. Святият Дух е. Тези, които са изцелени, получават от Бог изцелението, което се е случило преди 2000 години на кръста. Много пъти съм говорил за някое чудо на Азуза и същото изцеление се случваше в публиката.

Един от любимите ми примери за това се случи тук, в Щатите, извън Олбани, Ню Йорк, през пролетта на 2012 г. Бях поканен от месиански равин на конференция. Аз съм отпред и разказвам историите си и говорех за сестра Люсил и как се е забавлявала с израстването на зъбите.

Изведнъж чух едно "Ооо!" от дама в задната част на стаята.

Казах: „Нещо не е наред ли там, сестро?“

Друга жена, която седеше до нея, каза: „Не, брат Томи. Току-що ѝ израсна зъб там, където един липсваше!“ Сега, аз не съм и полагал ръце. Дори не съм се молил за зъб. Само разказването на историята направи чудото.

През октомври 2012 г. имах още едно изцеление без ръце в Тайлър, Тексас, където бях ангажиран да говоря. Молах се с молитва за предаване на едно шестнадесетгодишно момиче. Докато се молах, забелязах, че тя започна да плаче. Мислех, че Святият Дух я докосва, когато тя получи помазанието.

Малко по-късно момичето дойде при мен, придружено от майка си. Разбрах причината да плаче. По рождение тя е била напълно глуха с лявото си ухо. Докато се молах с молитвата за предаване, глухото ухо се отвори и тя успя да чуе перфектно с това ухо за първи път в живота си. Това бяха сълзи от чиста радост. Гъделичкаше ме, че беше получено изцеление за нещо, за което дори не знаех, камо ли да се моля. Това само може да ви покаже – аз не съм този, който изцелява.

Моят приятел, брат Стив Сайлър, базиран в Мур, Оклахома, има изумително зъбно служение. Имаше над 2000 чудеса в устата на хората във вид на златни и сребърни пломби, емайлови пломби, дори изцяло нови зъби!

Бил съм на някои от неговите събрания и съм ставал свидетел на този феномен.

Спомням си, че една вечер една жена получи златна пломба в изгнил зъб. Погледнах в устата ѝ и видях нещо да блести, освен златото. Взехме лупа и огледахме блясъка. Със сигурност, в средата на златото имаше диамант, сякаш поставен от бижутер. Стив ми каза на едно събитие, че жената на пастор е получила четири диаманта в зъбите си. На друго събиране Стив каза, че шестдесет и шест годишна жена е получила осем златни зъба. Тя отишла при зъболекаря си и трима професионалисти в този кабинет потвърдили, че златото е 23 карата, по-фино от 24 каратово злато!

Брат Стив пътува из цялата страна. Той дори е водил „кръстоносни походи“ заедно със Сид Рот. Стив взел първата ми книга и я прочел на глас на своите събирания. „Всеки път, когато вземам книгата на Томи на събрание, се създава атмосфера на очакване, която се превръща в среда за размножаване на чудеса“, казва Стив. „Чудотворна лавина“ се случва, когато той чете от нея.

Заваляха златни дъждове и се появиха облаци на слава. Виждал съм го, когато съм присъствал на неговите срещи. Спомням си един път, мислех, че очилата ми се запотяват. Когато ги свалих, „мъглата“ все още беше там. Славата Шекина витаеше над музикалния ръководител. Той вдигна високо ръката си в поклонение и тя изчезна във вид на облак. Аз бях първият, който го забеляза, след това Стив. Бог даде слово на брат Стив, след като видя облака на Славата. „Вярвам, че Бог иска да изцели проблеми в гърба тази вечер“, обяви Стив. „Всички с проблеми с гърба елате отпред.“ Тридесет души бяха изцелени тази нощ!

Метални пластини, болтове и винтове са изчезвали от телата на хората, деформации са коригирани и дори са получени нови органи, като бъбреци. Пет потвърдени, нови сърца са били докладвани обратно на Стив през последните шест години заедно със стотици хиляди долари, спестени заради отменени операции.

Жени са сваляли пет размера от рокли за една нощ. Това ми напомня за едно чудо, което наистина остана в мен. В него участваше малко, мъничко, едва дванадесетгодишно момиче. Е, не „мъничко“. Тя беше със силно наднормено тегло.

Стив се беше молил за нея и преди. „Брат Стив, трябва да отслабна малко. Не искам да ходя на училище, защото толкова ми се подиграват, а учителите не ги карат да спрат“. Той каза: „Е, ще се помолим за теб и ще видим какво ще направи Бог“. Отново се помоли за нея и след това отиде при следващия.

Не спирах да гледам към това дете. Гледах я как се свива! Тя се сви до перфектен размер и много сладко момиченце. Когато се изправи, блузата ѝ изглеждаше като палатка и тя трябваше да хване с една ръка панталоните си и да ги държи.

Три седмици по-късно това малко момиченце стана и свидетелства, че е отслабнало четиридесет килограма. Тя не е спазвала диета; тя не бе тренирала. Тя отслабна свръхестествено. Тази нощ това дванадесетгодишно дете хвана огъня на Святия Дух и започна да проповядва и пророкува, което освободи чудеса. Хора започнаха да губят килограми само като я слушаха. Сега това е моят вид програма за отслабване!

В друга вечер, когато бях със Стив, една крехка жена над 60 години дойде на събранието. Косата ѝ падаше, тя се тътреше с проходилка и маркуч от кислородна бутилка вкарваше въздух през носа ѝ надолу в болните ѝ дробове. Ракът я убиваше.

Стив се помоли за нея и след молитвата забелязах, че тя започна да се движи по-добре. Тогава тя не се нуждаеше от проходилката си и аз я гледах как скача из църквата. Тя също се изключи от кислорода.

Три месеца по-късно, на друго събрание със Стив, имаше група хора, които се събраха да пеят отпред. Видях една жена да се присъединява към тази група и си помислих, че много ми прилича на жената, която имаше рак на белия дроб преди месеци. Но тази жена нямаше кислороден маркуч в носа си или проходилка в ръцете си. Тя също имаше глава покрита с лъскава коса.

Стив улови погледа ми от другата страна на залата и с мимика на устата ми показа: „Това беше жената, която умираше!“ Тя вече не се тътреше, а танцуваше. Тя вече не се бореше за въздух, а пееше! И изглеждаше с около десет години по-млада от реалната и възраст. Лекарите потвърдиха, че тази жена е напълно изцелена. Сякаш никога не е имала рак. Каква наслада!

Една последна история с брат Стив, която просто ме развълнува, включваше млад, седемнадесетгодишен младеж, който страдеше от сколиоза толкова тежко, че гърбът му бе изкривен в „S“. Стив се помоли за него и момчето влезе под силата на Бог, падайки настрани в забавен каданс, сякаш ангел го полагаше да легне. Накрая младият мъж се изправи. Гърбът му беше напълно изправен, сякаш беше получил чисто нов гръбнак! Той беше висок около 176 см с деформацията си. След като беше изцелен, бих казал, че беше с 5-6 см по-висок. Излишно е да казвам, че той и родителите му полудяха. Вие не бихте ли? Това следващо чудо се случи още преди да стигна до събранието на брат Стив. Бях на паркинга и изваждах някои от книгите си от колата, когато една жена се приближи към мен с огромни проблеми в гърба и краката.

„Бихте ли се помолили за мен на събранието?“ – попита тя.

Казах: „Защо да чакаме службата? Какъв е проблемът?“ Тя ми каза. Помолих: „Върви с мен“.

Тя трудно можеше да ходи и всяка стъпка, която правеше, беше очевидно болезнена. Така че положих ръце върху нея.

Положих лявата си ръка на рамото ѝ, а дясната на челото ѝ. Молах се за нея и тя почти падна на асфалта. „Сега върви“, казах аз. Тя започна да ходи перфектно. Оттогава я виждах отново и тя винаги идваше да скача, показвайки походката си. Това беше наистина вълнуващо.

Имам още една история от Оклахома, този път от Тулса. Залата в хотела трябваше да побере само 200 души. По някакъв начин, притискайки се се побраха 300. Бях горе в предната част на залата и говорех, когато един мъж се изправи и каза: „Брат Томи, радваме се да чуем всяка една от вашите истории, но всички тук искат да се молят за тях.“

Казах: „Всички?“ „Да“ — каза той. Приблужи се и ми прошепна в ухото: „Тук всички са служители. Някои от тях вече са напуснали служенията си, а други мислят да напуснат. Изглежда, че не могат да получат помазанието.“ Казах: „О, хайде, това е лесно да се получи.“ Той каза: „Добре. Предайте им го.“ Започнах да се моля за тях и пожарната аларма се включи. Е, персоналът на хотела дойде и я спря. Продължих да се моля за кратко и пожарната аларма прозвуча отново. Още веднъж хотелският инженерен отдел я спря.

Бях близо до това да предавам на всички, когато алармата се включи за трети път. Един от мъжете попита: „Случвало ли се е това някога?“ Хотелският инженер каза: „Не. Не знаем защо продължава да се задейства.“

Казах: „Е, тук имаме Святия Дух и огън. Топлината на помазанието я задейства.“

По-късно ми докладваха, че след предаването този ден, служителите които бяха напуснали служението, се върнали, а тези, които мислели да напуснат, останали. За мен е удоволствие да мисля, че чрез моето служение 300 проповедници все още проповядват.

Тази следваща история включва много уникално предаване, което аз лично изпитах. Бях в Лос Анджелис през 2008 г. с местен приятел на име пастор Кевин Ричардсън, чиято собствена история е наистина завладяваща.

Кевин бил мисионер, баптистки служител, когато Божията сила го обхванала. Кевин получил помазанието на брат Сиймор, когато посетил гроба на Сиймор след две срещи със Святия Дух. Сега той и друга моя приятелка от Фоорскуеър на име Дана Роман ме заведоха в Ел Ей за срещи. Непрекъснато настоявах да ме заведат до гроба на Сиймор. Накрая казах: „Дана, Кевин, искам да отида до гроба на Сиймор. Няма да ходя никъде другаде и да говоря, докато не ме заведете до гроба на Сиймор.“

Така на следващия ден ме заведоха на гробището. По това време парцелът на брат Сиймор не е бил добре поддържан, както свидетелстват изсъхналата, мъртва трева и пясъчната пръст. Беше юли и беше горещо. Стоях там и се потях. "Добре. Боже, сега какво?" казах в главата си.

„Легни на гроба“, отговори Бог.

„Боже, виждаш ли колко е мръсно и колко е горещо?“

След това чух по-силно: „Легни на гроба“. Усетих как коленете ми се подгъват.

Преди да се усетя, лежах върху твърдата, изпечена пръст и се чувствах като мъртвото тяло от Четвърто Царе 13:21. Когато изхвърленият труп паднал върху костите на Елисей, мъртвецът се върнал към живот. Докато лежах на гроба на Сиймор, малки изтръпвания от електричество пронизваха цялото ми тяло. Накрая всичко свърши изведнъж.

Чух Бог да казва: „Сега го имаш“. Това, което сега имах, беше помазването на Сиймор. Исках го, значи го получих. Точно както Сиймор е искал това, което Парам е имал. Някои казват: „О, аз не вярвам в това“. Добре. Те няма да получат това, което не искат. Бог е джентълмен. Кевин и Дана любезно ми помогнаха да стана и ме изчистиха от праха. (Заведох моята съавторка, Мишел Грифит, до гроба на Сиймор през юни 2012 г. Тя имаше подобно преживяване на електричество, преминаващо през тялото ѝ. Явно „тръпката“ продължи около половин час, след като тя стана от гроба. Мишел каза, че никога преди не е изпитвала нещо толкова силно и необичайно.)

Дана уреди среща за мен в църква Фоорскуеър в Ривърсайд. На всяко място, където говоря, винаги позволявам на Святия Дух да доведе до ума ми това, което Той иска да кажа. По време на моята реч в тази църква си спомних как брат Сиймор казвал на брат Сайнс да свири определена мелодия. Той започвал да я свири, Сиймор просто се разхождал за няколко минути и след това казвал: „Сега започнете да пеете в Духа“. Това означавало да пеят на езици. Хората пеели на езици Славата Шекина започвала да се издига и да се сгъстява, докато облакът изпълвал пространството и пламъците осветявали нощта, освобождавайки най-големите чудеса в склада. В края на времето ми Дана попита: „Има ли някой, който е получил нещо от Господ?“

Един млад мъж, на около двадесет години, скочи на крака и каза: „Някой чу ли това, което Томи току-що каза? Когато започвали да пеят в Духа, тогава започвали да се случват големите чудеса!“

„Точно така“ — казах аз. "Всички станете и започнете да пеете в Духа." Погледнах към младежа и казах: „Покори се на Бог. Слушай какво Бог ще ти каже."

Всички пееха в Духа. Накрая той стана и отиде при малко момиченце на първия ред, което беше болно. Помоли за нея и тя веднага оздравя. И двамата бяха развълнувани. Обичам да виждам как хората се наслаждават на Бог, когато Му се подчиняват. Бог иска да използва всички нас!

Тази следваща история се разигра в църква Асамблеите на Бог в Аугуста, Канзас, където израснаха Джим и Тами Бекър. Тридесет и двама

младежи, тийнейджъри, седяха на първия ред, точно пред мен, докато говорех.

Докато проповядвах, непрекъснато забелязвах един млад мъж, на който едното око не се движеше. Когато приключих, му се обадох и го попитах за дясното му око. — Да, брат Томи, имам „лошо“ око. „Е, искаш ли да е здраво?“

Той каза: „Да!“ Затова се помолих за него и той се изцели.

Казах: „Получи ли изцелението си даром? Сега, давай даром.“

Той попита: „Какво искате да кажете?“

Казах: „Ще изцелиш всички тези деца. Не аз. Ти.“

Младият мъж изглеждаше объркан. Казах: „Не ме ли чухте да се моля за предаване на помазанието? Сега имате помазването. Изцели ги.“

Той погледна към пастора си и той каза: „Да, върви “.

Младият мъж ме погледна и попита: „Какво ще правите вие?“

Казах: „Ще отида в дъното на залата и ще седна на онази маса и ще изпия чаша кафе, докато гледам как ги изцелваш. Сега започвай да го правиш.“

Няколко месеца по-късно, бях на молитвена конференция в Брансън с Били Брим, един от членовете на тази църква в Аугуста дойде при мен и каза: „Брат Томи?“

Казах: „Да, как сте?“

Тя каза: „Брат Томи, онези тридесет и двама млади хора в нашата църква бяха изцелени от Бог чрез онзи младеж. Сега има почти сто изцелени.“

Този вид свидетелства е това, което ме вълнува. Не колко се изцеляват чрез мен, а че оставям нещо след себе си, нещо, което остава след като ме няма. Тази църква има съживление.

Първото ми голямо, забележимо чудо, освен възкресяването на брат Силвър от мъртвите, беше през 2008 г. в Трой, Ню Йорк. Стоях на опашка на каса в местен магазин, когато чух две жени да говорят за предстоящото ми събрание. Мъж, на около трийсет и пет, жена му и синът му също чакаха на опашка. Те подочуха от тези две жени и ги попитаха дали могат да дойдат на събранието. Жените казаха: „О, да!“ и им дадоха насоки. Те дойдоха.

Мъжът дойде и искаше молитва. Той не искаше молитва за нищо, освен за жена си, която искала да работи, за да изкарва допълнителни пари. Тя искала собствен бизнес в избраното от нея място и сама да избере работното си време. Затова ѝ купил камион за сладолед. Единственият

проблем бил, че времето не съдействало за продажбата на сладолед. Не забравяйте, че това е в Трой, Ню Йорк.

Погледнах човека и казах: „Знаеш ли, че носът ти е изключително изкривен?“ Носът му буквално бе легнал на бузата му.

„Да“ — каза той. „Когато бях на пет години, претърпях много жестока катастрофа с велосипед и родителите ми са били небрежни да ми възстановят носа.“ И така, ето го, тридесет и няколко години по-късно с този нос!

„Можеш ли да дишаш през него?“

Той каза: „Не, не мога. Ще забележите, че устата ми винаги е отворена.“

Казах: „Добре. Е, нека се помолим за камиона за сладолед на жена ти.“ Затова затворих очи, помолих се и чух от Бога. Казах: „Утре сутринта дворът ви ще бъде пълен с деца и те ще чукат на вратата ви и ще искат да купят сладоледа на жена ти“.

Отворих очи и го погледнах. „Можеш ли да погледнеш надолу и да забележиш, че носът ти е идеално прав?“ Той погледна надолу. „Виж дали можеш да дишаш през него.“ Той си пое дъх. Обезумя от радост, защото можеше да диша перфектно. Така направи и останалата част от църквата. Не казах молитва за носа му. Това се бе случило по време на молитвата за жена му. Разбира се, след това няхаме проблем да преживеем чудеса. Хората просто започнаха да вярват.

На следващата сутрин той ми съобщи, че жена му е продала всяко парче сладолед, което са имали в онзи камион. Ето нещо още по-хубаво – тя не го изключва сега през зимата. Продава всякакви сладоледи през зимата и прави повече пари от съпруга си. Как ви харесва това? Давай, Боже!

Надолу по източното крайбрежие в щат Флорида, бях призован да говоря на много специална среща на служителите в Джаксънвил, първоначално през есента на 2009 г. и след това отново през март 2012 г., от преп. Валериана Фелисиано от Into the Nations и Gods' House Ministries.

Според преп. Валериана през 2008 г. Господният Дух ѝ изявил, че в бъдеще ще има „нова Азуза“. След като бе израснала петдесетна, тя знаеше за Азуза Стрийт, но не знаеше за стогодишното пророчество... докато не говорихме по телефона през пролетта на 2009 г., след като тя случайно се натъкнала на интервюто ми в шоуто на Сид Рот „Свръхестествено е“.

Господ ѝ казал да започне да продава първата ми книга чрез нейното служение, за да посее семето на съживлението в сърцата на хората. Когато тя започнала да говори от амвона за историите от Азуза, някои видели и усетили проявлението на тънка мъглива субстанция — Славата Шекина — изпълваща въздуха. Тогава преподобна Валериана се обади и отправи първата си покана да говоря на предстояща конференция.

Конференцията Call to Arms през септември 2009 г. беше насочена към петкратни служители в района на Джаксънвил. Когато разказах историите от Азуза, се задейства страхотен ход на Бог. Хората преживяваха пророческо слово, слово на знание за изцеление и мнозина имаха видения от Бог. Гърбове бяха изцелени и имаше голямо възстановяване на отегчените светии и воители. Лидерите бяха съживени.

През март 2012 г. преподобна Валериана ме помоли да дойда отново, за да говоря в последния ден на друга конференция. По средата на моето говорене тя имаше една от най-силните си срещи с Господ досега – определено нейната най-„публична“ според свидетели.

Ето нейното свидетелство: „Докато слушах Томи, очите ми натежаха и сякаш някой ги залепваше със силно лепило. В тях имаше неконтролируемо потрепване. Тогава присъствието на Бог се стрелна през мен и ме завладя изцяло, правейки физическото ми тяло напълно отпуснато.

„Започнах да се изплъзвам от стола си, когато другите около мен ме положиха на пода. Цялото ми тяло се тресеше, когато духът ми беше превзет. За първи път влязох в Тронната зала на Бог.

„Славата Шекина беше съставена от много цветове и блестеше с парченца злато. Беше толкова гъста, че не можех да видя Господ. Знаех обаче, че Той е там, защото проведохме разговор. Дори се смяхме заедно. Тези, които ме наблюдаваха на пода, ми казаха, че са могли да чуят части от нашия разговор.

Същата вечер, когато преп. Валериана проповядваше, тя беше под „най-силното помазание, което някога съм имала в живота си“. Само за да се задържа изправена, тя трябваше да стиска здраво амвона. Тя сподели „Мислех, че ще избухна, помазването беше толкова силно“. Една от нейните приятелки, която беше част от нейната презентация тази вечер, се стрелна през залата под силата на Бог, удари се в едно голямо стъпало, водещо към сцената, и падна на пода. Ударът от падането се чу в цялата зала. Силата беше толкова мощна, че жената трябваше да си е счупила врата или гърба. Единственото нещо, което бе докоснато, беше духът ѝ, защото нямаше и драскотина по тялото ѝ.

Преподобна Валериана твърди, че помазанието е продължило две седмици, за което свидетелствали малки искри електричество, които преминавали през нея и лекотата в стъпките ѝ, сякаш ходи по въздуха. Тя каза: „Безбройни откровения се изляха от мен като вода. Когато прочетох Библията през това време, думите на страниците буквално оживяха и се сляха с духа ми.“

Преподобна Валериана твърди, че е запазила част от това повишено разбиране на Словото и знанието за откровението и до днес.

Ръката на Бог също повлия на другите по време на моята реч на тази конференция. Едно четиринадесетгодишно момче беше спасено, след което

изпадна в Духа, където Бог го призовал в служението. Братът на Валериана, преподобният Гери Браун, имаше преживяване извън тялото, при което духът му витаел точно под тавана.

Въпреки че не всички го видяха, преп. Валериана видяла и друго проявление на Славата Шекина. Този път била по-плътна, „все едно някой е изгорил тоста“. Всъщност минувачите извън сградата бяха необичайно привлечени и гледаха през еркерна прозорец.

Възможно ли е Славата да е била „мъглива“ около сградата, както е била на улица Азуза и както сега се случва в Китай? Така и не разбрахме, но мисля, че се е случило това.

Спомняте ли си как Бог ме използва, за да възкреси от мъртвите брат Силвър в Писга през 1963 г.? През 1998 г. се случи следното чудо в мисията на Уейд Стрийт в Ел Рено, Оклахома. Брат Дюти, пасторът, ме покани да говоря. По време на хвалението гледах една дама от другата страна на пътеката от мен. Мога да кажа, че не дишаше. Станах и проповядвах и я поглеждах няколко пъти. Приключих и Брат Дюти започна да закрива събранието. Помислих си: „Боже, кога някой ще забележи, че тази бедна жена е мъртва?“

Изведнъж смразяващ кръвта писък ме накара почти да скоча от мястото си. „Мама е мъртва! Мама е мъртва! Тя не ...“ Дъщерите и внуците на дамата започнаха да крещят и да полудяват, да тичат из църквата.

Брат Дюти ме погледна: „Вярваш ли във възкресяването на мъртвите?“

Казах: „Да, но как мога да направя нещо при цялата тази бъркотия?“

Той каза: „О, аз ще се погрижа за това“. Той разчисти църквата и изведе всички, освен себе си и мен. Имаха голям еркерна прозорец в предната част на църквата. Всички стояха отвън и гледаха.

Казах: „Да я вдигнем. Ти я дръж.“

Той каза: „Добре. Но не продължавай дълго. Тя не е много лека.“ Положих ѝ ръце и заповядах да се върне от мъртвите.

Тя се разтресе, отвори очи, погледна ме и се ядоса. Отново започна да се изплъзва. Казах: "Не, не, не!" В главата си се молах: „Боже, дай ми нещо“. Той го направи. Казах: „Слушай ме, слушай ме! Имаш син, който не е спасен.“ Тя спря и се изправи. „Да“

Казах: „Той планира самоубийство и единственият човек, който може да го разубеди от това, си ти. Не можеш да умреш, докато той не бъде спасен и влезе в служението. Разбираш ли ме?“

„Да. Да, разбирам те.“

Тя беше първият човек, когото ядосах, докато се опитваше да се върне в рая. „Ти си пророк“ — каза тя.

Казах: „Не, не, не. Току-що получих дарбата да пророкувам.“

„Не ме интересува какво си получил. Ти си пророк.“

Тя взе чантата си, за да си тръгне, след което ме погледна. „Брат Томи, приготвих много добра яхния. Да отидем да ядем.“

Казах: „Добре“. Тя се заклатушка навън. Изглежда, че се бе върнала от небето с апетит. Спомняйки си отново Писга, си спомням за едно скорошно чудо, което включваше снахата на брат Смит, на име Рамона. Синът на брат Смит, Джими, се оженил за Рамона, неговата любима от гимназията. Рамона претърпяла автомобилна катастрофа, при която получила травма на главата и загубила паметта си.

Изпратих на Джими копие от първата си книга и Рамона започна да я чете. Един ден получих обаждане от нея. Беше развълнувана. Казах: „Рамона, успокой се. Какво става?“ Тя каза: „Томи, четох книгата ти. Дори не бях стигнала съвсем до историята на сестра Карни и паметта ми се върна. Сега си спомням всичко!“ Радвах се на това чудо.

Един ден получих друго обаждане и чух свидетелство за това как Бог използва първата ми книга по много физически начин. Този път обаждането беше от чернокож пенсиониран проповедник, който бил пастор на църква във Вирджиния повече от четиридесет години. Сега синът му е пастор. Този проповедник искаше да поръча нова книга, защото беше изхабил другата.

„Износила си е?“

Той каза: „Да, заради това, че спя с нея“.

Казах: „От какво?“

Той каза: „От да спя с нея“.

„Защо спиш с нея, братко?“ – естествено трябваше да попитам.

Той каза: „Е, всеки път, когато се разболея, бих искал да бъда изцелен. Господният Дух ми каза да спя с твоята книга.“

Помислих си: „Уау, добре“.

„Сега всеки път, когато се разболея, просто спя с книгата. На следващата сутрин се събуждам напълно изцелен.“ Основните изцеления бяха, че ушите му се отворили и слухът му бил възстановен, както и спазмите в крака му били изцелени. Сега дори спял с книгата при настинка. Вярвам, че тук става въпрос за покорство на на Бог, колкото и странно да звучи – точно като Сиймор и кутията.

Една от любимите ми истории, разкриващи освобождаването на чудеса, се случи по време на радио интервю в района на Хюстън, Тексас. Един брат, който поиска да ме интервюира, имаше програма в една от станциите в местна радиомрежа. Той искаше да разкажа някои от моите

истории и имахме само петнадесет минути. Той ме представи в ефир и след това ми обърна микрофона.

Не помня нищо след това. Казаха ми, че съм започнал да разказвам някакви истории и, човече, разказвал съм ги с голям ентузиазъм. Това, което се бе случило е, че съм попаднал под помазанието. Е, мрежата има шест радиостанции. Собственикът на мрежата дошъл, погледнал ме и след това се обърнал и влязъл в контролната зала. Той изключил всички програми на другите пет станции и ме излъчвали по всичките шест. Когато приключих, си спомням, че казах: „Добре. Сега приключих.“

Станцията започна да получава обаждания. Всяко обаждане беше свидетелство за изцеление, което се бе случило, докато са ме излъчвали.

Една жена била под душа. Тя имала осакатяваща болест, която атакувала краката ѝ, и тя трябвало да се стяга, само за да стои под водата. Радиото било включено с повишена сила на звука, защото тя обичала да слуша програмата. Изведнъж, когато започнах да говоря, чувството започнало да се връща в краката ѝ. Бог я изцелил под душа.

Една дама лежала в леглото си, парализирана от някакъв вид рак. Винаги, когато искала да стане от леглото, трябвало да накара някой да влезе, за да я вдигне. Тя слушала програмата и започнала да усеща изтръпване в гръбначния стълб. Каза, че лежала там и крещяла: „Боже, какво става?“

След това тя просто хвърлила завивките и станала от леглото, изцелена. Вместо да извика някого за помощ, тя се обади на радиостанцията със своето свидетелство!

Собственикът на радиостанцията беше изцелен от здравословен проблем, като просто ме погледнал, докато разказвах истории. Ето защо той изключил редовните програми, за да ме излъчва на всичките си шест станции. Той каза, че е разпознал помазанието.

По-късно ми каза, че съм първият бял човек, който някога е идвал да говори по тяхната станция. Погледнах го, казваше се Уили и казах: „Сигурен ли си? Хайде бе“.

Той каза: „Не. Черните в Хюстън са по-предубедени от белите. Повечето от тях имат проблем.“ Уили каза: „Имам проблем с тях, защото общувам с всеки, а те не харесват това. След това предаване чернокожи хора идваха при мен в църквите, където говорех, казвайки: „Брат Томи, ти направи пробив в чернокожата общност, защото те не смятат, че имаш дори малко предразсъдъци.“

Казах: „Не, нямам. Освен това не съм виновен, че цветът ми не си личи.“

Една жена попита: „Какво искаш да кажеш?“ Тя работеше за мрежата „Троица“ в Хюстън. Казах: „Аз съм 1/32 негър“.

Тя каза: „Не!“ Казах: „Добре... аз съм 1/32 черен.“

Тя се засмя и каза: „Наистина ли си?“

Аз казах „Да. Наистина съм. На кого му пука?“

Тя започна да крещи и каза: „Това е добре. На кого му пука?“

Сиймор щеше да се гордее.

Спомням си, че светиите ми разказваха за един изключително предубеден човек, дошъл в Азуза от Северна Каролина. Отначало той не получил изцеление или помазание поради предразсъдъците си. Той не искал нито един черен човек да полага ръце върху него.

Върнал се в мотела си и Бог го посетил. Той получил лекция и критика от Бог. На следващия ден бил свободен от предубеденото си отношение. Сиймор положил ръце върху него и той получил кръщението. „Занесал го“ в Северна Каролина, в район, който станал известен като Азуза Изток. Там той направил огромно съживление и Славата Шекина присъствала точно както на Азуза „Запад“.

Бог няма да толерира грешните нагласи. Това ми напомня за друга история, която светиите ми споделиха – този път за Франк Бартълман.

Франк Бартълман живеел на две пресечки от улица Азуза. Съпругата му току-що била родила техния син Джони, който ми стана приятел и съработник, когато живеел в Писга. Г-жа Бартълман останала вкъщи, за да се грижи за бебето, защото тогава църквите нямали малки детски ясли. Този конкретен ден Франк и съпругата му се скарали, преди той да тръгне да присъства на службите на улица Азуза.

Франк вървял уверено към вратата на Азуза, когато се натъкнал на нещо невидимо, отскочил от него и паднал. Объркан, той станал, огледал се и тръгнал отново по тротоара. Отново отскочил от прозрачната преграда. „Господи, какво става?“, помислил Франк. Е, той направил трето щурмуване и се наранил. „Боже, какво става?“

„Не беше много мил с жена си“, чул той да казва Бог. „Искаш да влезеш там, където Бог се движи. Първо трябва да се върнеш у дома и да оправиш нещата със съпругата си. Ти не беше прав.“

Бог продължил да се занимава с него по време на двете пресечки обратен път до къщата му. Когато се прибрал вкъщи, той паднал на колене пред жена си. Казал ѝ, че той е този, който греши и я помолил за прошка.

Простен, той станал и извървял двете пресечки обратно до Азуза. Този път минал през вратите без никаква пречка. Сърцето му било право с Бог.

„Бях гол и Ме облякохте. Болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме сподобихте.“ Този пасаж от Матей 25:36 ни призовава към затворите.

Имам затворническо служение от години. Следващата ми история се развива зад решетките в Стрингтаун, Оклахома.

Една по-възрастна жена на име сестра Мери уреди да вляза в затвора в Стрингтаун. Тя ми каза, че ще мога да говоря както в долната, така и в горната част на затвора.

Долната част е мястото, където поставяха затворници, които бяха на път да бъдат освободени. Горната част е мястото, където изнасилвачите и убийците са поставени в килиите. Познавах някои от тях от затвора в Хелена. Бяха заключени и оставах заключени. Единственият начин, по който можеха да излязат от килиите си, беше да дойдат на църква. Така че, излишно е да казвам, че всички от тази част идваха на църква. Нямаше нужда да ги убеждаваме да идват. Мястото беше пълно.

Изправих се и разказах историите си. Когато свърших, четирима затворници се приближиха до мен. Първият беше малък мексикански брат. Наричам го брат, защото беше спасен. Той ме погледна и каза: „Има нещо, от което искам да бъда изцелен, но повече от това искам това нещо с езиците“.

Казах: „О, ти искаш Святия Дух.“

Затова положих ръце на него и се помолих. Започна да се движи назад, говорейки на езици. Затворникът зад него го хвана, положи го да легне и развълнувано стана и каза: „Добре. Искам това нещо.“

Казах: „Искаш това, което той има?“

Той каза: „Да, искам това нещо с езика“.

Казах: „Добре“.

Той също слезе на пода, говорейки на езици.

Преди да се усетя, всички затворници ставаха и се нареждаха на опашка. Каквото и да бяха получили другите, те също го искаха. Дори „шефът“, този, който решаваше кой да живее и кой не, искаше това, което получават затворниците. Шефът вече беше спасен, но искаше „нещото с езика“. Затова се молих за всички тях и те имаха голямо съживление. Сестра Мери крещеше и танцуваше от радост.

Това съживление започна да се разпространява в затворите – Боли, Клинтън, Хелена, Форт Съплей, Лангстън.

Затворниците в Боли имаха огромна вяра да получат изцеленията си. Където и да отидех, местата за събиране бяха пълни.

Имаше един затворник в Хелена, голям мъж около метър и деветдесет и пет висок, който ръководеше хора. Човече, този човек можеше да води! Той имаше помазание да ръководи хвалението. Първият път, когато го срещнах, той каза: „Томи, отивам да се срещна с губернатор Кийтинг.“

Казах: „Така ли?“ Той каза: „Искам да ми намали присъдите“.

„Добре. Нека се помолим." Така че се молихме. Когато се върнах на следващия месец, казах: „Какво се случи при Кийтинг?" Той каза: „Е, намали ми с хиляда години". Стоях там и клепах пред него. Казах: „Какво ти намали?" „Намали ми с хиляда години". „Колко години имаше, братко?" „Имах 4000 години". „Кого си убил?" „Никого. Всичко беше свързано с наркотици".

„Добре. Е, хиляда години. Това е начало. Това е с двадесет и пет процента намаление". На следващия месец дойдох в Хелена и попитах: „Къде е брат този-и-този?" „О, той е на полупансион в Тулса."

Казах: „Не се шегувате!" На следващия месец дойдох и попитах: „Как е брат този-и-този в Тулса?" „Пуснаха го!", беше отговорът. Сега той е с някакво голямо черно служение там в Тулса и работи за църквата, като ръководи служението на хора. Слава! Отменена присъда от 4000 години! Имаше още един затворник, който беше приет в библейския колеж Рема, а сега е евангелизатор, проповядващ навсякъде. Друг затворник изпаднал в беда, защото имал някакви нечестни бизнес сделки. Но той излезе и Бог му казал да влезе в търговията с употребявани автомобили. Сега той има три представителства в Сан Антонио и е богат.

Дадох първия превод на испански на първата ми книга на мексикански брат, който беше затворник. Нарекох го „Брат Опашка", защото цялата му глава беше обръсната с изключение на малка косичка отзад. Сега е горе в Тулса и проповядва. От затвора до проповядването. Това ме вълнува.

Ще споделя още нещо, преди да разкажа моята абсолютно най-любима история. В нея не става въпрос за чудо, но просто стопли сърцето ми.

Има училище на около четири мили северно от Ниагарския водопад. Няколко пъти през годината всички ученици – от детската градина до гимназията – влизат във физкултурния салона и седат на пода с няколко шоколадови бисквитки и чаша мляко (някои от любимите ми неща, както знаете). Тогава директорът на училището сяда пред тях и чете от книгата ми. Те имат тази традиция от почти четири години. Завършват цялата книга до края на учебната година. Тази традиция ме докосва и ми показва почит. Надявам се някой ден да ги посетя.

Сега прекосяваме континента, любимата ми история се развива на Западния бряг в Банинг, Калифорния. Тази конкретна църква беше пълна до ръба, пълна с различни младежки групи от пет църкви. Това беше първият път, когато бях представен като „последната жива връзка с Азуза Стрийт".

Това представяне ме накара да се почувствам доста исторически. Станах и заговорих, а когато приключих с разказите си, казах: „Сега, ако някой от вас, млади хора получи слово от Бог да направи нещо, нека да Му се покори." Едно малко тринадесетгодишно момиченце с дълга тъмна коса дойде напред по пътеката. Кракът на пастора ѝ беше в гипс от нараняване при игра с топка. Тя се приближи до него и положи ръце върху него. Помоли

се за него, а след това той стана и започна да танцува около църквата. След това тази нощ много хора се изцеляваха.

В края на вечерта казах: „Някой да намери малкото момиченце, което положи ръце на своя пастор. Доведете я при мен.“ Намериха я и я доведоха отпред. Казах: „Скъпа, на колко си години?“ „Тринадесет.“ Казах: „Искам да ме изслушаш. Знаеш ли, че можеш да се молиш за изцеление по всяко време и навсякъде?“ „По всяко време и навсякъде?“

Аз казах „Да“. Тя прие този съвет присърце. Във футболния отбор тя била това, което наричат „момичето с кърпа“, тази, която тича напред-назад, раздавайки кърпи на футболистите. Куотърбекът се контузил доста тежко в мача след събранието ми. Той лежал на терена и стенел. Тя отишла при него и казала: „Вярвам, че ако сложа ръце на теб и се моля за теб, ще оздравееш. Искаш ли да положа ръце на теб и да се моля за теб?“

Той изпъшкар: „Да“.

Тя положила ръце върху него и се помолила, и той бил изцелен. Върнал се на терена, за да играе. Още някой пострадал същата нощ. Тя отишла при него и го изцелила.

Няколко мача по-късно, ако някой пострада, лекарят и треньорът я викали. „Ела тук. Ела тук“, казвали те и я молело да се помоли за играча. Дори училищната медицинска сестра я викала да се помоли за някого в болничното отделение.

Училището се опитало да я спре. Казали ѝ, че не може да се моли за хората, тъй като това е държавно училище. Тя отвърнала: „О, добре. Много се радвам, че се опитвате да ме спрете. Баща ми каза, че това ще се случи и иска да отнесе това до Върховния съд.“

Момичето попитало: „Чували ли сте някога за Джей Секулоу? Всеки път, когато отнесе едно от тези дела във Върховния съд, той печели.“ Тя добавила: „Никога просто не се изправям и полагам ръце на някого. Питам хората дали искат да се моля за тях. Всички те казват да. Така че не ги насилвам. Имам право, конституционно право, на моята вяра, а вие нямате право да ми казвате да не вярвам. Така че, благодаря. Баща ми наистина ще оцени това.“

Е, ръководителите на това малко средно училище обмислили и отстъпили. Това било държавно училище, но повечето от учениците станали християни заради това малко момиче. Сега тя почти завършва гимназия и има същите резултати и в гимназията. Продължава да се моли за хората и да ги изцелява. В тези училища има съживление, защото на едно малко момиче беше казано, че може да се моли за изцеление навсякъде и по всяко време.

Това е любимата ми история до момента. Нямам търпение да науча за нови чудеса, които се случват, когато хората четат тази книга. Мишел и аз бихме искали да споделим своите свидетелства с нас. Моля, свържете се с нас и ни уведомете как Бог се движи във вашия живот.

Послеслов

от Мишел П. Грифит

УЛИЦА АЗУЗА—НЕ ДЕСТИНАЦИЯ, А ВДЪХНОВЕНИЕ

„Достопааметни направи чудесните Си дела“ (Псалм 111:4)

Можем да гледаме на улица Азуза като невероятен израз на сърцето на Бог към Неговия народ. Никой, който дойде на улица Азуза 312, не беше оставен недокоснат от Неговата екстравагантна любов. Всички, които дойдоха, бяха изцелени в сърцето, ума и тялото. Хармония с небето изпълни това малко петънце на земята.

Никой не беше твърде млад или твърде стар. Всички бяха радостни деца на Абба Татко. Беше Божествено парти, красив, небесен сблъсък на небето и земята. Ако цитирам пастор Бил Джонсън, Азуза беше отличен пример за „небето, нахлуващо на земята“.

Съживлението на улица Азуза завършва в началото на XX век. Но нашият Бог е същият вчера, днес и завинаги (Евр. 13:8). Поради тази причина и тази надежда, ние не трябва да паркираме в миналото и да гледаме на това изливане като на нещо, което е принадлежало само на миналото като е мислил брат Браун с разбитото сърце.

Трябва да живеем с очакване как Бог ще ни окъпе в благословенията Си в днешния ден и днешното време. Харесва ми начина, по който Томи го казва: „Не можем да разберем какво се случи на Азуза. Можем да си спомним какво се случи там и да знаем, че същото важи и за нас.“ Азуза Стрийт не е отминала дестинация, а вдъхновение.

Бог се движи по пътища, които ще стават още по-велики, според стогодишното пророчество. Слава по целия свят, този път! Навсякъде! Всеки!

С всяко натискане на клавиш при писането на тази книга духовният ми апетит ставаше ненаситен да участвам в това Божие движение, което вече отчасти е започнало. До момента съм участвала в две чудотворни изцеления. Тогава се сещах за светиите на Азуза, които извършвали толкова много ежедневно в продължение на повече от три години! Честно казано, понякога завиждам на светиите и на всички, които са преживели улица Азуза.

Жадувам за пълнотата на това небесно нахлуване в моя свят, тъй като все още се чувствам безсилна, когато виждам болест и смърт, липса и борби навсякъде около мен. Вече месеци наред съм потопена в чудесата,

ежедневно пишейки тези събития, докато животът извън страниците все още не достига тази Слава.

Присъединявам се към други, които вярват, че нашето християнско наследство е естествено да живеем свръхестественото. Израснах със силно недоволство от живот, който е нещо по-малко от това. Искам децата ми да са недоволни от всичко, което е по-малко от това.

„Какво мога да направя, Господи? Какво можем да направим?“

Подобно на Азуза, нашата роля все още е да се молим, пламенно напълвайки тези небесни чаши от Откровение 5:8 до критичната точка, докато отново не бъдем обсипани с дъжд, този път с по-голяма слава и свеж, падащ огън, доказвайки думите на Писанието още веднъж: „Защото с Бога няма нищо невъзможно“ (Лука 1:37). Нито липсващ крайник. Нито тяло, опустошено от рак. Нито същество, отиващо към смърт. Дори не празна банкова сметка.

Допълването на този плам е нашата почивка в увереност в Бога, доверие към Неговите обещания, към самата Негова природа. Той беше, Е и винаги ще бъде верен да спазва словото Си.

Този път обещаното изливане няма да свърши, докато Господ не дойде отново!

За връзка с Движение Жива Вярa: www.lfm.bg